

Eurooppalainen tilivarojen turvaamismääräysmenettely

Täydentävät kansalliset säännökset

Eurooppalainen tilivarojen turvaamismääräysmenettely

Täydentävät kansalliset säännökset

ISBN 1798-7105

ISBN 978-952-259-466-2

Oikeusministeriö 2015

Julkaisun nimi	Eurooppalainen tilivarojen turvaamismääräysmenettely Täydentävät kansalliset säännökset
Tekijät	Työryhmä, puheenjohtaja Jussi Karttunen, sihteeri Sampo Brander
Sarjan nimi ja numero	Oikeusministeriön julkaisu Mietintöjä ja lausuntoja 42/2015
Asianumero	OM 16/41/2014, OM015:00/2014
ISSN verkkojulkaisu	1798-7105
ISBN verkkojulkaisu	978-952-259-466-2
URN-tunnus	http://urn.fi/URN:ISBN:978-952-259-466-2
Julkaisun jakelu	www.oikeusministerio.fi
Asia- ja avainsanat	kansainvälinen siviiliprosessi, vastavuoroinen tunnustaminen, tuomioiden täytäntöönpano, turvaamistoimet

Tiivistelmä

Työryhmän tehtäväksi annettiin valmistella kansalliset säännökset, jotka täydentävät Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta eurooppalaisesta tilivarojen turvaamismääräysmenettelystä. Työryhmän ehdotus tuli laatia hallituksen esityksen muotoon.

Työryhmä ehdottaa, että asetusta täydentävistä säännöksistä säädettäisiin uudessa laissa eurooppalaisesta tilivarojen turvaamismääräysmenettelystä. Lisäksi tehtäisiin vähäinen muutos lakiin tuomioistuinten ja eräiden oikeushallintoviranomaisten suoritteista perittävistä maksuista.

Toimivalta turvaamismääräyksen antamiseen keskitettäisiin Suomessa Helsingin käräjäoikeuteen. Ulosottomies vastaisi turvaamismääräyksen täytäntöönpanosta Suomessa. Täytäntöönpanossa tarvittavat asiakirjat voitaisiin Suomessa toimittaa myös Valtakunnanvoudinvirastolle, joka toimittaisi asiakirjat edelleen ulosottomiehelle. Asetuksen mukainen menettely muistuttaisi Suomessa mahdollisimman pitkälti oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisia turvaamistoimia ja niiden täytäntöönpanoa.

Publikationens namn	Europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel Kompletterande nationella bestämmelser
Författare	Arbetsgruppen, ordförande Jussi Karttunen, sekreterare Sampo Brander
Publikationsseriens namn och löpande nummer	Justitieministeriets publikationer Betänkanden och utlåtanden 42/2015
Ärendenummer	OM 16/41/2014, OM015:00/2014
ISSN elektronisk publikation	1798-7105
ISBN elektronisk publikation	978-952-259-466-2
URN	http://urn.fi/URN:ISBN:978-952-259-466-2
Distribution	www.oikeusministerio.fi

Ämnes- och nyckelord internationell civilprocess, ömsesidigt erkännande, verkställighet av domar, säkringsåtgärder

Sammanfattning/referat

Arbetsgruppen gavs i uppgift att bereda nationella föreskrifter som kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning om ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel. Arbetsgruppens förslag skulle utarbetas i form av en regeringsproposition.

Arbetsgruppen föreslår att föreskrifter som kompletterar förordningen utfärdas genom en ny lag om ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel. Dessutom föreslås det att det görs en smärre ändring i lagen om avgifter för domstolars och vissa justitieförvaltningsmyndigheters prestationer.

Enligt förslaget koncentreras behörigheten att förordna om kvarstad i Finland till Helsingfors tingsrätt. Utmätningssmannen svarar för verkställigheten av en kvarstad i Finland. De handlingar som behövs för verkställigheten kan i Finland tillställas även Riksfogdeämbetet, som sänder handlingarna vidare till utmätningssmannen. Förfarandet enligt förordningen påminner i Finland enligt förslaget i så stor utsträckning som möjligt säkringsåtgärderna enligt 7 kap. i rättegångsbalken och verkställigheten av dem.

Oikeusministeriölle

Oikeusministeriö asetti 5 päivänä syyskuuta 2014 työryhmän valmistelemaan kansallisia säännöksiä, jotka täydentävät asetusta eurooppalaisesta tilivarojen turvaamismääräysmenettelystä.

Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus N:o 655/2014 eurooppalaisen tilivarojen turvaamismääräysmenettelyn käyttöön ottamisesta rajat ylittävää velkojen perintää varten siviili- ja kauppaoikeudellisissa asioissa annettiin 15 päivänä toukokuuta 2014. Asetuksen soveltaminen aloitetaan 18 päivästä tammikuuta 2017. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle viimeistään 18 päivänä heinäkuuta 2016 asetuksen 50 artiklassa mainitut tiedot koskien muun muassa toimivaltaisia kansallisia tuomioistuimia ja viranomaisia sekä erinäisten kansallisten säännösten sisältöä.

Asetuksen soveltaminen edellyttää täydentävää kansallista sääntelyä, koska asetuksessa on jätetty eräitä kysymyksiä kansallisesti ratkaistaviksi. Kansallisia säännöksiä tarvitaan muun muassa toimivaltaisista tuomioistuimista ja viranomaisista.

Työryhmän tehtävänä oli valmistella edellä mainittua asetusta täydentävät ja sen voimaantulon johdosta muutoin tarpeelliset kansalliset säännökset. Työryhmän tuli laatia ehdotuksensa hallituksen esityksen muotoon. Työryhmän toimikausi asetettiin päättyämään 31 päivänä toukokuuta 2015.

Työryhmän puheenjohtajaksi nimettiin markkinaoikeustuomari Jussi Karttunen, joka oli asetuksen valmisteluvaiheessa toiminut säädöshankkeen vastuuvalmistelijana oikeusministeriössä. Työryhmän jäseniksi nimettiin käräjätuomari Kalevi Passila Helsingin käräjäoikeudesta, kihlakunnanvouti Merja Filpus Varsinais-Suomen ulosottovirastosta, asianajaja Antti Järvinen Suomen Asianajajaliitosta, lakimies Essi Ruokanen Finanssialan Keskusliitosta sekä oikeusministeriöstä lainsäädäntöneuvos Mari Aalto ja lainsäädäntösihteeri Sampo Brander, joka on myös toiminut työryhmän sihteerinä.

Työryhmä on kokoontunut 15 kertaa. Työnsä aikana työryhmä on kuullut erikseen johtavaa hallintovoutia Veikko Minkkistä Valtakunnanvoudinvirastosta.

Työryhmä ehdottaa, että asetusta täydentävistä säännöksistä säädettäisiin uudessa laissa eurooppalaisesta tilivarojen turvaamismääräysmenettelystä. Toimivalta turvaamismääräyksen antamiseen keskitettäisiin Suomessa Helsingin käräjäoikeuteen. Turvaamismääräyksen Suomessa tapahtuvassa täytäntöönpanossa keskeinen rooli olisi kansallisen lainsäädännön mukaisten turvaamistoimien täytäntöönpanon tapaan ulosottomiehillä. Asetuksen mukainen menettely muistuttaisi Suomessa mahdollisimman pitkälti oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisia turvaamistoimia ja niiden täytäntöönpanoa.

Lisäksi työryhmä ehdottaa, että asetuksen mukaisessa menettelyssä perittäisiin oikeudenkäyntimaksua siten kuin oikeudenkäyntimaksusta riita-asiassa säädetään. Tämä edellyttäisi vähäistä muutosta tuomioistuinten ja eräiden oikeushallintoviranomaisten suoritteista perittävistä maksuista annettuun lakiin.

Saatuaan työnsä päätökseen työryhmä luovuttaa kunnioittavasti yksimielisen mietintönsä oikeusministeriölle.

Helsingissä 15 päivänä kesäkuuta 2015

Jussi Karttunen

Kalevi Passila

Merja Filpus

Antti Järvinen

Essi Ruokanen

Mari Aalto

Sampo Brander

SISÄLLYS

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ	12
YLEISPERUSTELUT	13
1 Johdanto ja nykytila	13
2 Asetuksen pääasiallinen sisältö	15
2.1 Kohde, soveltamisala ja määritelmät (1 luku)	15
2.2 Menettely turvaamismääräyksen saamiseksi (2 luku)	18
2.3 Turvaamismääräyksen tunnustaminen, täytäntöönpanokelpoisuus ja täytäntöönpano (3 luku)	29
2.4 Oikeussuojakeinot (4 luku)	37
2.5 Yleiset säännökset (5 luku)	43
2.6 Voimaantulo (6 luku)	48
3 Esityksen tavoitteet ja keskeiset ehdotukset	49
3.1 Täydentävän lainsäädännön tarpeellisuus	49
3.2 Toimivaltaiset tuomioistuimet	50
3.3 Vakuuden antaminen ja vapauttaminen	53
3.4 Tilittöjen hankintamenettely	56
3.5 Toimivaltaisen täytäntöönpanoviranomaisen valinta ja turvaamismääräyksen täytäntöönpanon alkuvaihe (23–25 artikla)	57
3.6 Turvaamismääräyksen tiedoksianto	59
3.7 Oikeussuojakeinot turvaamismääräyksen täytäntöönpanoa vastaan	64
3.8 Muutoksenhaku	66
3.9 Kielet	69
4 Esityksen vaikutukset	71
5 Asian valmistelu	73
6 Riippuvuus muista esityksistä	74
YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT	75
1 Lakiehdotusten perustelut	75
1.1 Laki eurooppalaisesta tilivarojen turvaamismääräysmenettelystä	75
1.2 Laki tuomioistuinten ja eräiden oikeushallintoviranomaisten suoritteista perittävistä maksuista annetun lain 3 §:n muuttamisesta	99
2 Voimaantulo	100
LAKIEHDOTUKSET	101
LAGFÖRSLAG	106
LIITTEET	111
Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 655/2014	111
Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014	145

**Hallituksen esitys eduskunnalle laeiksi
eurooppalaisesta tilivarojen turvaamismääräysmenettelystä sekä
tuomioistuinten ja eräiden oikeushallintoviranomaisten suoritteista
perittävistä maksuista annetun lain muuttamisesta**

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi laki eurooppalaisesta tilivarojen turvaamismääräysmenettelystä. Lailla annettaisiin täydentävät kansalliset säännökset mainittua menettelyä koskevaan Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseen.

Toimivalta turvaamismääräyksen antamiseen keskitettäisiin Helsingin kärjäoikeuteen.

Ulosottomies vastaisi turvaamismääräyksen täytäntöönpanosta, jos turvaamisen kohteena oleva pankkitili sijaitaisi Suomessa. Täytäntöönpanossa tarvittavat asiakirjat voitaisiin Suomessa toimittaa myös Valtakunnanvoudinvirastolle, joka toimittaisi asiakirjat edelleen ulosottomiehelle.

Asetuksen mukainen menettely muistuttaisi Suomessa mahdollisimman pitkälti oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisia turvaamistoimia ja niiden täytäntöönpanoa.

Asetuksessa säädetyssä menettelyssä perittäisiin oikeudenkäyntimaksua siten kuin oikeudenkäyntimaksusta riita-asiassa säädetään. Tältä osin tehtäisiin vähäinen muutos tuomioistuinten ja eräiden oikeushallintoviranomaisten suoritteista perittävistä maksuista annettuun lakiin.

Lait on tarkoitettu tulemaan voimaan 18 päivänä tammikuuta 2017.

YLEISPERUSTELUT

1 Johdanto ja nykytila

Euroopan unionin yksityisoikeuden alan säädöksillä on perinteisesti pyritty varmistamaan, että jossakin jäsenvaltiossa annettu tuomio tunnustetaan ja se on täytäntöönpanokelpoinen muissa jäsenvaltioissa. Tällaisia säädöksiä ovat esimerkiksi tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1215/2012 (uudelleenlaadittu) (jäljempänä uudelleenlaadittu Bryssel I -asetus) ja eurooppalaisesta vähäisiin vaatimuksiin sovellettavasta menettelystä annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 861/2007 (jäljempänä vähäisiä vaatimuksia koskeva asetus). EU:n siviilioikeudellisen alan säädöksissä ei sen sijaan pääsääntöisesti ole säädetty siitä, miten tuomio pannaan täytäntöön, vaan täytäntöönpano tapahtuu kulloinkin sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaan.

Vuonna 2009 hyväksytyssä Tukholman ohjelmassa oikeuden, vapauden ja turvallisuuden varmistamiseksi kansalaisille korostettiin, että Euroopan oikeudenkäyttöalueen avulla olisi tuettava talouden toimintaa sisämarkkinoilla. Ohjelmassa pyydettiin komissiota arvioimaan tiettyjen unionin tason väliaikaisten toimenpiteiden ja turvaamistoimien käyttöönoton tarvetta ja toteutettavuutta, jotta estettäisiin esimerkiksi varojen katoaminen ennen vaatimuksen täytäntöönpanoa. Komissiota pyydettiin myös esittämään asianmukaisia ehdotuksia muun muassa tuomioiden täytäntöönpanon tehostamiseksi EU:ssa pankkitalletusten ja velallisten omaisuuden osalta.

Kaikissa jäsenvaltioissa on kansallisia menettelyjä pankkitilillä oleviin varoihin kohdistuvista turvaamistoimenpiteistä, mutta tällaisten toimenpiteiden myöntämisen edellytykset ja niiden täytäntöönpanon tehokkuus vaihtelevat huomattavasti jäsenvaltiosta toiseen. Kansallisten turvaamistoimenpiteiden hakeminen ja täytäntöönpano rajat ylittävissä asioissa voi muutenkin olla vaikeaa ja aiheuttaa velkojalle kustannuksia. Tämä koskee varsinkin tilanteita, joissa velkoja pyrkii turvaamaan useita tilejä eri jäsenvaltioissa.

Tällä hetkellä velallinen voi sisämarkkinoiden ansiosta helposti välttää täytäntöönpanotoimenpiteet siirtämällä varansa yhdessä jäsenvaltiossa sijaitsevalta pankkitililtä toiseen jäsenvaltioon. Velkojalla on sen sijaan vain vähäiset mahdollisuudet saada velallisen ulkomaisen pankkitilin varoja turvattua yhtä nopeasti varmistaakseen saatavansa maksamisen. Tämän vuoksi on pidetty tarpeellisena luoda unionin tason menettely, jonka avulla pankkitilillä olevat varat voidaan rajat ylittävissä tapauksissa turvata nopeasti ja tehokkaasti.

Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 655/2014 eurooppalaisen tilivarojen turvaamismääräysmenettelyn käyttöön ottamisesta rajat ylittävää velkojen perintää varten siviili- ja kauppaoikeudellisissa asioissa annettiin 15 päivänä toukokuuta 2014. Asetuksella perustetaan uusi ja itsenäinen eurooppalainen tilivarojen tur-

vaamismääräysmenettely, jonka avulla velkoja voi estää velallista siirtämästä tai nostamasta varoja EU:ssa sijaitsevalta pankkitililtä. Asetus sisältää säännökset turvaamismääräyksen antamisesta ja täytäntöönpanosta sekä oikeussuojakeinoista. Menettely muodostaa vaihtoehdon kansallisen lainsäädännön mukaisille turvaamistoimille. Asetus tulee täysimääräisesti sovellettavaksi 18 päivästä tammikuuta 2017 lukien, lukuun ottamatta 50 artiklaa, jota sovelletaan jo 18 päivästä heinäkuuta 2016.

Eurooppalaisesta tilivarojen turvaamismääräysmenettelystä annetun asetuksen menettelysäännökset eivät ole tyhjentävät, vaan periaatteena on, että kansallista lainsäädäntöä sovelletaan siltä osin kuin asetuksessa ei toisin säädetä. Täydentävien säännösten tarpeellisuuden arvioimiseksi on selvitettävä, miten asetuksessa säädetty menettelyä koskevat säännökset sijoittuvat Suomen oikeudelliseen ympäristöön. Asetuksen säännösten tulkinta jää kuitenkin lain soveltajan tehtäväksi.

2 Asetuksen pääasiallinen sisältö

2.1 Kohde, soveltamisala ja määritelmät (1 luku)

Asetuksen ensimmäinen luku sisältää säännökset asetuksen kohteesta (1 artikla), soveltamisalasta (2 artikla), rajat ylittävistä asioista (3 artikla) ja määritelmistä (4 artikla).

Asetuksella perustetaan 1 artiklan 1 kohdan mukaan unionin menettely, jonka avulla velkoja voi saada eurooppalaisen tilivarojen turvaamismääräyksen. Turvaamismääräyksellä estetään nostamista tai siirtämistä jäsenvaltiossa sijaitsevalla pankkitilillä olevia velallisen varoja määräyksessä mainittuun määrään saakka, jos mainittu siirtäminen tai nostaminen vaarantaisi velkojan vaatimuksen myöhemmän täytäntöönpanon.

Eurooppalaisen tilivarojen turvaamismääräyksen yhtenä keskeisenä erona oikeudenkäymiskaaren (jatkossa myös OK) 7 luvun mukaisiin turvaamistoimiin on se, että ensiksi mainitussa turvattava omaisuus – pankkitilillä olevat varat – yksilöidään jo tuomioistuimen antamassa turvaamismääräyksessä. Oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisten turvaamistoimien kohteena voi olla lähtökohtaisesti mikä tahansa ulosmittavissa oleva omaisuus. Tuomioistuin ei pääsääntöisesti määrää, mihin omaisuuden turvaamistoimi kohdistetaan, vaan tämä jää ulosottomiehen päätettäväksi ulosottokaaren 8 luvun mukaisesti.

Eurooppalainen tilivarojen turvaamismääräys on 1 artiklan 2 kohdan mukaan velkojan käytettävissä vaihtoehtona kansallisen lainsäädännön mukaisille turvaamistoimenpiteille. Turvaamismääräysmenettely on johdanto-osan 6 kappaleen mukaan velkojan käytettävissä ylimääräisenä ja vapaaehtoisena keinona, ja velkoja voi edelleen vapaasti käyttää mitä tahansa muuta menettelyä saadakseen vastaavan, kansallisen lainsäädännön mukaisen toimenpiteen. Asetus ei siten estä turvaamismääräyksen ja kansallisen turvaamistoimenpiteen hakemista rinnakkain eli siten, että velkoja pyrkii turvaamaan samalta velalliselta olevan saman saatavan sekä eurooppalaisella tilivarojen turvaamismääräyksellä että kansallisella turvaamistoimenpiteellä. Kansallisen turvaamistoimenpiteen hakeminen ja myöntäminen aiheuttaa kuitenkin velkojalle informointivelvollisuuden turvaamismääräystä käsittelevälle tuomioistuimelle siten kuin 16 artiklassa tarkemmin säädetään. Informointivelvollisuuden laiminlyönti taas voi aiheuttaa velkojalle vahingonkorvausvastuun siten kuin 13 artiklan 2 kohdan c alakohdassa säädetään.

Asetuksen soveltamisalasta säädetään 2 artiklassa, jonka 1 kohdan mukaan asetusta sovelletaan rahallisiin vaateisiin siviili- ja kauppaoikeudellisissa rajat ylittävissä asioissa. Asetuksen yleiseen soveltamisalaan artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetyt poikkeukset ovat pääosin samat kuin uudelleenlaaditussa Bryssel I -asetuksessa. Asetuksen soveltamisalan ulkopuolelle on suljettu muun muassa vero- ja tulliasiat, hallinto-oikeudelliset asiat, aviovarallisuussuhteista ja avioliittoon rinnastettavista suhteista johtuvat varallisuus oikeudet, testamentti ja perintö sekä maksukyvyttömyysmenettelyt, sosiaaliturva ja välimiesmenettely (2 artiklan 2 kohta).

Eurooppalaista tilivarojen turvaamismääräysmenettelyä koskeva asetus sisältää myös eräitä muita yksityiskohtaisempia soveltamisalan rajoituksia. Asetusta ei 2 artiklan 4 kohdan nojalla sovelleta muun muassa keskuspankkien pankkitileihin. Asetusta ei artiklan 3 kohdan nojalla sovelleta myöskään pankkitileihin, joihin ei tilin sijaintijäsenvaltion lainsäädännön nojalla saa kohdistaa ulosottoa. Säännöksen taustalla on se, että joissakin jäsenvaltioissa esimerkiksi diplomaattista koskemattomuutta nauttivien henkilöiden pankkitilit on suljettu ulosoton ulkopuolelle.

Asetusta ei johdanto-osan 50 ja 51 kappaleen mukaan sovelleta suhteessa Yhdistyneeseen kuningaskuntaan ja Tanskaan, joilla on Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan unionin toiminnasta tehtyyn sopimukseen liitetyissä pöytäkirjoissa mainittu erityisasema vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alueen nojalla ehdotettujen toimenpiteiden suhteen.

Rajat ylittävällä asialla tarkoitetaan 3 artiklan 1 kohdan ja johdanto-osan 10 kappaleen mukaan asiaa, jossa turvaamismääräyksellä turvattava pankkitili sijaitsee eri jäsenvaltiossa kuin turvaamismääräystä koskevaa hakemusta käsittelevä tuomioistuimien tai velkojan kotipaikka. Määritelmä mahdollistaa siten asetuksen soveltamisen ensinnäkin tilanteessa, jossa velkoja tekee kotipaikkansa jäsenvaltion tuomioistuimelle hakemuksen toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevan pankkitilin turvaamisesta (esimerkiksi Suomessa asuvan velkojan hakemus Suomessa sijaitsevalle tuomioistuimelle Ruotsissa sijaitsevan tilin turvaamisesta). Toiseksi asetus mahdollistaa tilanteen, jossa velkoja tekee toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevalle tuomioistuimelle hakemuksen kyseisessä jäsenvaltiossa sijaitsevan pankkitilin turvaamisesta (esimerkiksi Suomessa asuvan velkojan hakemus Ruotsissa sijaitsevalle tuomioistuimelle Ruotsissa sijaitsevan tilin turvaamisesta).

Näiden todennäköisesti kahden tavanomaisimman soveltamistilanteen lisäksi mahdollista on sekin, että niin velkojan kotipaikka, hakemuksen käsittelevä tuomioistuin kuin pankkitilikin sijaitsevat eri jäsenvaltioissa (esimerkiksi Suomessa asuvan velkojan hakemus Ruotsissa sijaitsevalle tuomioistuimelle Saksassa sijaitsevan tilin turvaamisesta). Neljäs mahdollinen soveltamistilanne taas on, että velkoja tekee hakemuksen toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevalle tuomioistuimelle, vaikka turvattava tili sijaitsee velkojan kotipaikan jäsenvaltiossa (esimerkiksi Suomessa asuvan velkojan hakemus Ruotsissa sijaitsevalle tuomioistuimelle Suomessa sijaitsevasta pankkitilistä). Kaksi viimeksi mainittua tilannetta voivat tulla kysymykseen esimerkiksi silloin, jos velkojan turvattava vaatimus perustuu kuluttajasaatavaan: tällöin ainoastaan velallisen kotipaikan jäsenvaltion tuomioistuimilla on 6 artiklan 2 kohdan mukaan toimivalta turvaamismääräyksen antamiseen. Näissä tilanteissa hakemus olisi siten tehtävä Ruotsissa sijaitsevalle tuomioistuimelle, jos kysymys olisi Ruotsissa asuvan kuluttajavelallisen pankkitilistä, vaikka itse pankkitili sijaitsikin eri valtiossa.

Taulukko 1. Erilaisia soveltamistilanteita 3 artiklan 1 kohdan rajat ylittävien tilanteiden määritelmän mukaan

	Tilanne 1	Tilanne 2	Tilanne 3	Tilanne 4
Velkojan kotipaikan jäsenvaltio	Jäsenvaltio A	Jäsenvaltio A	Jäsenvaltio A	Jäsenvaltio A
Hakemuksen käsittelevän tuomioistuimen sijaintivaltio	Jäsenvaltio A	Jäsenvaltio B	Jäsenvaltio B	Jäsenvaltio B
Jäsenvaltio, jossa turvattava pankkitili sijaitsee	Jäsenvaltio B	Jäsenvaltio B	Jäsenvaltio C	Jäsenvaltio A

Velkoja ei sen sijaan voi hakea kotipaikkansa jäsenvaltion tuomioistuimelta turvaamismääräystä samassa jäsenvaltiossa sijaitsevasta pankkitilistä, vaikka velkoja hakisikin samanaikaisesti turvaamismääräystä toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevasta tilistä. Tällaisessa tapauksessa velkojan olisi *johdanto-osan 10 kappaleen* mukaan tehtävä kaksi erillistä hakemusta, toinen turvaamismääräystä ja toinen kansallista turvaamistoimenpidettä varten.

Asetuksen keskeiset määritelmät sisältyvät *4 artiklaan*. Turvaamismääräyksen kohteena oleva *pankkitili* voi olla mikä tahansa *varoja* eli rahaa tai vastaavanlaisia rahasaatavia sisältävä tili, jota pidetään pankissa velallisen nimellä tai hänen puolestaan kolmannen nimellä (*4 artiklan 1 ja 3 alakohta*). *Pankilla* taas tarkoitetaan luottolaitosta eli yritystä, joka liiketoimintanaan vastaanottaa yleisöltä talletuksia tai muita takaisinmaksettavia varoja ja myöntää luottoja omaan lukuunsa (*4 artiklan 2 alakohta*). Asetusta ei siten sovelleta rahoituslaitoksiin, jotka eivät ota vastaan tällaisia talletuksia, kuten rahoitusmarkkinapalveluja koskeviin laitoksiin (*johdanto-osan 9 kappale*). Jäsenvaltio, jossa pankkitili sijaitsee, määrittää IBAN-tilinumeron tai vaihtoehtoisesti pankin pääkonttorin tai sivuliikkeen sijaintivaltion perusteella (*4 artiklan 4 alakohta*).

Vaatumuksella tarkoitetaan *4 artiklan 5 alakohtan* mukaan sellaisen tietyn rahamäärän maksamista koskevaa vaatimusta, joka on erääntynyt, tai sellaisen määritettävissä olevan rahamäärän maksamista koskevaa vaatimusta, joka johtuu jo toteutuneesta liiketoimesta tai tapahtumasta edellyttäen, että vaatimuksesta voidaan nostaa kanne oikeudessa. Tällaisia vielä erääntymättömiä rahallisia vaatimuksia voivat *johdanto-osan 12 kappaleen* mukaan olla muun muassa sopimukseen perustumatonta vahingonkorvausta koskevat vaatimukset ja rikokseen perustuvat yksityisoikeudelliset korvaus- tai hyvitysvaatimukset.

Turvaamismääräystä hakeva *velkoja* voi *4 artiklan 6 alakohtan* mukaan olla luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö tai muu oikeudenkäyntikelpoinen elin, jolla on kotipaikka jossakin jäsenvaltiossa. Myös turvattavan pankkitilin täytyy *1 artiklan* nojalla olla jäsenvaltiossa, samoin kuin luonnollisesti hakemuksen käsittelevän tuomioistuimenkin. Sen sijaan *4 artiklan 7 alakohtassa* määritellyn *velallisen* kotipaikka voi olla muuallakin kuin unionin jäsenvaltiossa. Asetuksen *28 artiklan 4 kohdassa* säädetään erikseen turvaamismääräyksen tiedoksiannosta velalliselle, jonka kotipaikka on kolmannessa valtiossa.

Asetuksen kannalta keskeiset *alkuperäjäsenvaltion* ja *täytäntöönpanojäsenvaltion* käsitteet on määritelty *4 artiklan 11 ja 12 kohdassa*. Alkuperäjäsenvaltiolla tarkoitetaan jäsenvaltiota, jossa turvaamismääräys on annettu, ja täytäntöönpanojäsenvaltiolla jäsenvaltiota, jossa turvattava pankkitili sijaitsee.

2.2 Menettely turvaamismääräyksen saamiseksi (2 luku)

Asetuksen toinen luku sisältää turvaamismääräyksen saamista koskevat säännökset. Luvussa säädetty menettely tapahtuu alkuperäjäsenvaltiossa eli jäsenvaltiossa, jossa turvaamismääräys annetaan. Poikkeuksen tästä muodostaa 14 artiklassa kuvattu menettely, jossa alkuperäjäsenvaltion toimivaltainen tuomioistuin pyytää pankkitilin sijaintivaltion eli täytäntöönpanojäsenvaltion viranomaista hankkimaan tiedot velallisen tilin tunnistamiseksi. Tältä osin jäsenvaltioille asetetaan velvollisuus ottaa kansallisessa lainsäädännössään käyttöön jokin artiklassa tarkemmin määritellyistä menetelmistä velallisen tilitietojen hankkimiseksi.

Turvaamismääräyksen saatavuus (5 artikla)

Eurooppalainen tilivarojen turvaamismääräys on 5 artiklan mukaan velkojan käytettävissä joko ennen vaatimusta koskevan täytäntöönpanoasiakirjan (tuomion, tuomioistuimessa tehdyn sovinnon tai virallisen asiakirjan, jossa velallista vaaditaan maksamaan velkojan vaatimus) saamista tai sen jälkeen.

Velkoja voi siten hakea turvaamismääräystä jo ennen pääasiakanteen vireillepanoa eli heti kun hänellä on velallista kohtaan 4 artiklan 5 alakohdassa tarkoitettu erääntynyt tai jo toteutuneesta liiketoimesta tai tapahtumasta johtuva kannekelpoinen vaatimus. Turvaamismääräyksen antaminen asettaa kuitenkin velkojalle velvollisuuden panna pääasiakanteen vireille viimeistään 10 artiklassa säädettyssä määräajassa. Lisäksi sillä seikalla, onko velkoja jo saanut täytäntöönpanoasiakirjan turvaamismääräystä hakiessaan, on jäljempänä ilmenevin tavoin vaikutusta turvaamismääräyksen edellytyksiin ja noudatettavaan menettelyyn.

Pääasiakanteella tarkoitetaan johdanto-osan 13 kappaleen mukaan kaikkia menettelyjä, joiden tavoitteena on saada asianomaiseen vaatimukseen sovellettava täytäntöönpanokelpoinen asiakirja. Näihin kuuluvat esimerkiksi maksuääräyksiä koskevat yksinkertaistetut menettelyt.

Eurooppalaista tilivarojen turvaamismääräystä voidaan siten hakea myös vaatimusta koskevan täytäntöönpanoasiakirjan tultua lainvoimaiseksi. Tältä osin turvaamismääräys eroaa jossain määrin oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisista turvaamistoimista. Oikeuskirjallisuudessa on katsottu, että turvaamistointa ei voitaisi hakea enää lainvoimaisen tuomion saamisen jälkeen. Tätä on perusteltu sillä, että takavarikon hakijalla ei ole yleisten prosessiperiaatteiden mukaista oikeussuojan tarvetta enää lainvoimaisen tuomion saamisen jälkeen. Sen sijaan ulosottomies voi ulosottokaaren 8 luvun 13 §:n nojalla määrätä oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisen turvaamistoimen myös tilanteessa, jossa hakijan ulosottoperuste on saanut lainvoiman.

Turvaamismääräyksen käsittelevä tuomioistuin (6 artikla)

Toimivaltaisista tuomioistuimista säädetään 6 artiklassa. Säännös koskee kansainvälistä toimivaltaa eli sitä, minkä jäsenvaltion tuomioistuimet ovat toimivaltaisia antamaan turvaamismääräyksen. Jos velkoja ei ole vielä saanut täytäntöönpanoasiakirjaa, toimivalta turvaamismääräyksen antamiseen on 1 kohdan mukaan sen jäsenvaltion tuomioistuimilla, jotka ovat toimivaltaisia ratkaisemaan pääasian. Jos velallinen kuitenkin on kuluttaja ja velkojan vaatimus perustuu kuluttajasaatavaan, toimivalta kuuluu ainoastaan velallisen kotipaikan jäsenvaltion tuomioistuimelle (2 kohta). Jos velkoja on jo saanut tuomion, tuomioistuimessa tehdyn sovinnon tai virallisen asiakirjan, toimivalta turvaamismääräyksen antamiseen on tuomioistuimilla siinä jäsenvaltiossa, jossa kyseinen täytäntöönpanoasiakirja annettiin (3 kohta).

Asetuksessa ei säädetä siitä, miten tuomioistuimen alueellinen toimivalta määräytyy yksittäisissä jäsenvaltioissa. Esityksessä ehdotetaan, että toimivalta tutkia hakemuksia eurooppalaisesta tilivarojen turvaamismääräyksestä keskitettäisiin Suomessa Helsingin kärjäoikeuteen. Asiasta olisi otettava säännös asetusta täydentävään lakiin.

Turvaamismääräyksen antamisen edellytykset (7 artikla)

Turvaamismääräyksen antamisen edellytyksistä säädetään 7 artiklassa. Velkojan on turvaamismääräyksen saadakseen osoitettava, että on olemassa todellinen riski siitä, että hänen vaatimuksensa myöhempi täytäntöönpano estyy tai olennaisesti vaikeutuu ilman turvaamismääräystä. Tuomioistuimen on siten voitava varmistua siitä, että turvaamismääräykselle on pikainen tarve (7 artiklan 1 kohta). Jos velkoja ei ole vielä saanut täytäntöönpanoasiakirjaa, hänen on lisäksi osoitettava, että hän todennäköisesti menestyy velalliseen kohdistamassaan pääasiavaatimuksessa (2 kohta).

Edellytykset turvaamismääräyksen antamiselle perustuvat vain asetukseen, joten oikeudenkäymiskaaren 7 luvun säännöksillä kansallisten turvaamistoimenpiteiden edellytyksistä ei ole merkitystä turvaamismääräyksen edellytyksiä harkittaessa. Turvaamismääräyksen antamisen edellytykset muistuttavat sinänsä jossain määrin oikeudenkäymiskaaren 7 luvun 1 §:n mukaisen saamistakavarikon kahta perusedellytystä. Viimeksi mainitun säännöksen mukaan hakijan on ensinnäkin saatettava todennäköiseksi, että hänellä on saaminen, joka voidaan määrätä maksettavaksi ulosottokaaren 2 luvun 2 §:ssä tarkoitetulla ratkaisulla (niin sanottu vaade-edellytys). Toiseksi edellytetään olemassa olevaa vaaraa siitä, että vastapuoli kätkee, hävittää tai luovuttaa omaisuuttaan taikka menettelee muulla hakijan saamista vaarantavalla tavalla (niin sanottu vaaraedellytys). Asetuksen 7 artiklan 2 kohdan edellytystä voidaan periaatteessa verrata vaade-edellytykseen ja 1 kohdan edellytystä vaaraedellytykseen.

Asetuksen 7 artiklan ja oikeudenkäymiskaaren 7 luvun 1 §:n edellytyksiä vertailtaessa voidaan kuitenkin todeta, että kynnys asetuksen 7 artiklan edellytysten täyttymiselle on saamistakavarikon edellytyksiä korkeammalla. Saamistakavarikon vaadeedellytystä on oikeuskäytännössä (esim. KKO 1994:132 ja 1994:133) ja oikeuskirjallisuudessa tulkittu siten, että saaminen ei saa olla sillä tavoin selvästi perusteeton,

ettei sitä koskevaa vaatimusta voitaisi hyväksyä yksipuolisella tuomiolla. Lisäksi saamisen tulee olla riittävästi yksilöity.

Oikeudenkäymiskaaren 7 luvun 1 momentissa tarkoitetun vaaraedellytyksen osalta hakijalle taas ei ole oikeuskäytännössä asetettu mitään varsinaista näyttövaatimusta. Vähimmäisvaatimuksena on pidetty sitä, ettei vaaraa voida käsillä olevissa olosuhteissa pitää varsin epätodennäköisenä. Lisäksi saamisen suuren määrän on voitu katsoa jo sellaisenaan tukevan vaaran olemassaoloa (KKO 1994:133).

Asetuksen 7 artiklan edellytyksiä ei voida tulkita samalla tavalla kuin oikeudenkäymiskaaren 7 luvun 1 §:n edellytyksiä. Varsinkin 7 artiklan 1 kohdan mukaisen edellytyksen kynnys on saamistakavarikon vaaraedellytystä korkeammalla.

Oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisia turvaamistoimia voidaan luonnehtia siten, että kynnys niiden antamiselle on varsinkin saamistakavarikon osalta matala, mutta kompensoivat oikeussuojamekanismit suhteellisen vahvoja. Näitä oikeussuojamekanismeja ovat hakijan velvollisuus vakuuden asettamiseen ja ankara vahingonkorvausvastuu. Asetukseen sisältyy jäljempänä selostettavin tavoin vastaavia oikeussuojamekanismeja, mutta niitä ei voida pitää aivan yhtä vahvoina kuin kansallisissa turvaamistoimissa.

Turvaamismääräystä koskevan hakemuksen sisältö ja sen toimittaminen toimivaltaiselle tuomioistuimelle (8 artikla)

Turvaamismääräystä koskeva hakemus tehdään 8 artiklan 1 kohdan mukaan vakio-lomakkeelle. Hakemuksessa on 2 kohdan mukaan oltava muun muassa tuomioistuimen nimi ja osoite, velkojan ja velallisen nimi ja yhteystiedot, velallisen pankin tunnistamiseksi tarvittavat tiedot, turvattavaksi vaadittu määrä ja kuvaus olennaisista seikoista, joilla turvaamismääräyksen antamista voidaan perustella 7 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Turvattavan tilin numero on 2 kohdan e alakohdan mukaan ilmoitettava, jos se on saatavilla. Jos velkoja ei ole vielä saanut täytäntöönpanoasiakirjaa, hakemuksessa on oltava myös muun muassa kuvaus tuomioistuimen toimivaltaa puoltavista seikoista ja vaatimuksen perusteista.

Jos velkojalla ei ole 8 artiklan 2 kohdan d alakohdassa mainittuja tietoja velallisen pankin tunnistamiseksi, hänen on turvaamismääräystä koskevassa hakemuksessaan pyydettävä, että täytäntöönpanojäsenvaltion tiedonhankintaviranomainen hankkisi nämä tiedot siten kuin 14 artiklassa säädetään.

Turvaamismääräystä koskevaan hakemukseen on 8 artiklan 3 kohdan mukaan liitettävä olennaiset liiteasiakirjat ja jäljennös mahdollisesta täytäntöönpanoasiakirjasta. Jäljennöksen on täytettävä tarvittavat edellytykset sen aitouden toteamiseksi. Kohdan sanamuodossa ei, toisin kuin esimerkiksi 14 artiklan 1 kohdassa, edellytetä, että tuomio tai muu täytäntöönpanoasiakirja olisi täytäntöönpanokelpoinen. Hakemus liiteasiakirjoineen voidaan 8 artiklan 4 kohdan mukaan toimittaa millä tahansa hakemuksen tekopaikan valtion lainsäädännössä hyväksytyllä tavalla, myös sähköisesti.

Todisteiden vastaanottaminen (9 artikla)

Tuomioistuimen päätös tehdään *9 artiklan 1 kohdan* mukaan lähtökohtaisesti kirjallisessa menettelyssä velkojan hakemuksen ja sen liitteiden perusteella. Jos tuomioistuin pitää toimitettuja todisteita riittämättöminä, se voi kansallisen lainsäädäntönsä niin salliessa pyytää velkojaa toimittamaan lisää asiakirjatodisteita. Tuomioistuin voi myös käyttää muuta kansallisen lainsäädäntönsä nojalla käytettävissä olevaa todisteiden vastaanottamistapaa kuten suullista kuulemistä, jos tämä ei viivästyttä menettelyjä tarpeettomasti (*2 kohta*).

Suomen lainsäädännön mukaisessa riitaprosessissa asianosaisten on esitettävä vaatimuksiaan tukeva näyttö eikä tuomioistuin voi pyytää sitä viran puolesta. Suomen kansallinen lainsäädäntö ei siten mahdollista sitä, että tuomioistuin pitäessään näyttöä riittämättömänä oma-aloitteisesti pyytäisi velkojalta lisää kirjallisia todisteita tai järjestäisi suullisen kuulemisen asetuksen 9 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla. Tällaista kiellettyä todistelun täydentämistä ei tule sekoittaa jäljempänä selostettavan 17 artiklan 3 kohdan nojalla tapahtuvaan hakemuksen muodollisten puutteiden täydentämiseen.

Pääasiakanteen vireillepano (10 artikla)

Jos velkoja on hakenut turvaamismääräystä ennen pääasiakanteen vireillepanoa, hänen on *10 artiklan 1 kohdan* nojalla pantava pääasiakanteen vireille ja esitettävä tästä vireillepanosta todisteet tuomioistuimelle, jolle turvaamismääräyshakemus on tehty, 30 päivän kuluessa hakemuksen jättämisestä tai 14 päivän kuluessa turvaamismääräyksen antamisesta sen mukaan, kumpi ajankohta on myöhäisempi. Tuomioistuin voi velallisen pyynnöstä myös pidentää määräaika esimerkiksi asian sopimiseksi. Vireillepanovelvollisuus koskee siten tilanteita, joissa tuomioistuin on antanut turvaamismääräyksen.

Jollei tuomioistuin ole saanut näyttöä vireillepanosta määräajan kuluessa, turvaamismääräys peruutetaan tai päättyy (*10 artiklan 2 kohta*). Artikla sisältää tarkempia säännöksiä määräyksen peruuttamisesta tai lopettamisesta noudatettavasta menettelystä (*2 kohta*) ja pääasiakanteen vireillepanojankohdan määräytymisestä (*3 kohta*).

Kansallisia turvaamistoimia koskevasta pääasiakanteen vireillepanovelvollisuudesta säädetään oikeudenkäymiskaaren 7 luvun 6 §:ssä. Kun turvaamistointa koskevaan hakemukseen on suostuttu, hakijan on kuukauden kuluessa päätöksen antamisesta pantava pääasiaa koskeva kanteen vireillepano tuomioistuimessa tai saatettava pääasia käsiteltäväksi muussa sellaisessa menettelyssä, joka voi johtaa ulosottoaaren 2 luvun 2 §:ssä tarkoitettuun täytäntöönpanokelpoiseen ratkaisuun.

Asetuksen mukainen määräaika pääasiakanteen vireillepanolle on siten tiukempi kuin kansallisissa turvaamistoimissa, sillä asetuksen mukainen määräaika on lyhyimmillään vain 14 päivää turvaamismääräyksen antamisesta. Lisäksi velkoja ei täyty 10 artiklan 1 kohdan mukaista velvollisuuttaan pelkästään panemalla kanteen vireille määräajassa, vaan hänen on lisäksi esitettävä vireillepanosta todisteet määräyksen antaneelle tuomioistuimelle ennen määräajan päättymistä. Vireillepanon

laiminlyönti voi johtaa velkojan vastuuseen velalliselle aiheutuneesta vahingosta siten kuin 13 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkemmin säädetään.

Asetuksen 10 artiklan 1 kohdan mukainen määräaika tarkoittaa, että velkojalla on turvaamismääräyksen antamisen jälkeen joka tapauksessa vähintään 14 päivää aikaa panna pääasiakanne vireille ja esittää siitä todisteet määräyksen antaneelle tuomioistuimelle. Aikaa voi olla enemmänkin, jos 30 päivän määräaika hakemuksen jättämisestä päättyy tätä myöhemmin. Määräaikojen laskemiseen sovelletaan johdanto-osan 38 kappaleen mukaan määräaikoihin, päivämääriin ja määräpäiviin sovellettavista säännöistä annettua neuvoston asetusta (ETY, Euratom) 1182/71.

Määräajan pituutta voidaan havainnollistaa seuraavilla esimerkeillä, joissa mainittujen päivämäärien oletetaan olevan arkipäiviä. Jos hakemus turvaamismääräyksestä jätetään tuomioistuimelle 1.9. ja määräys annetaan 10.9., hakemuksen jättämisestä on kulunut 30 päivää 1.10. ja määräyksen antamisesta on kulunut 14 päivää 24.9. Näin ollen velkojan on pantava pääasiakanne vireille ja esitettävä todisteet siitä viimeistään 1.10. eli 30 päivän kuluessa hakemuksen jättämisestä, koska kyseinen päivämäärä on myöhäisempi kuin 24.9.

Jos taas hakemus turvaamismääräyksestä jätetään 1.9. ja määräys annetaan 21.9., hakemuksen jättämisestä on kulunut 30 päivää 1.10. ja määräyksen antamisesta 14 päivää 5.10. Tällöin määräaika pääasiakanteen vireillepanolle ja todisteiden esittämiselle siitä päättyy myöhäisemmän päivämäärän mukaan 5.10. eli 14 päivän kuluessa määräyksen antamisesta.

Jos määräajan viimeinen päivä on yleinen vapaapäivä, sunnuntai tai lauantai, määräaika päättyy määräaikoihin, päivämääriin ja määräpäiviin sovellettavista säännöistä annetun neuvoston asetuksen 3 artiklan 4 kohdan mukaan seuraavana työpäivänä.

Ex parte -menettely (11 artikla)

Velalliselle ei 11 artiklan mukaan ilmoiteta turvaamismääräystä koskevasta hakemuksesta eikä häntä kuulla ennen määräyksen antamista. Tämän ex parte -menettelyn tarkoituksena on johdanto-osan 15 kappaleen mukaan varmistaa turvaamismääräyksen yllätysvaikutus. Vastapainoksi asetukseen sisältyy säännöksiä, joiden tarkoituksena on määräyksen väärinkäytön estäminen ja velallisen oikeuksien turvaaminen. Tällaisia ovat jäljempänä tarkemmin selostettavat velkojan vastuu velalliselle aiheutuvista vahingoista ja velvollisuus vakuuden asettamiseen sen varmistamiseksi, että tällaiset vahingot voidaan korvata (12 ja 13 artikla sekä johdanto-osan 17–19 kappaleet). Lisäksi velallisella on turvaamismääräyksestä tiedon saatuaan käytettävissään asetuksen 4 luvun mukaiset oikeussuojakeinot.

Velkojalta vaadittava vakuus (12 artikla)

Tuomioistuin voi *12 artiklan* nojalla ennen turvaamismääräyksen antamista vaatia velkojaa antamaan määrältään riittävän vakuuden, jolla estetään menettelyn väärinkäyttö ja turvataan velalliselle mahdollisesti aiheutuvien, velkojan virheestä johtuvien vahinkojen korvaaminen siltä osin kuin velkoja on *13 artiklan* nojalla vastuussa tällaisista vahingoista. Jos velkoja ei ole vielä saanut täytäntöönpanoasiakirjaa, vakuus on *1 kohdan* nojalla pääsääntöisesti vaadittava. Tuomioistuin voi kuitenkin poikkeuksellisesti luopua vaatimasta vakuusta, jos se katsoo, että vakuuden antaminen on asiaan liittyvissä olosuhteissa epäasianmukaista (*1 kohdan toinen alakohta*). Jos taas velkojalla on jo täytäntöönpanoasiakirja, vakuus voidaan vaatia, jos se on asian olosuhteisiin nähden tarpeen ja asianmukaista (*2 kohta*). *Johdanto-osan 18 kappaaleessa* on mainittu esimerkkejä seikoista, joita tuomioistuin voi ottaa huomioon harkitessaan edellytyksiä vakuuden vaatimisesta luopumiselle *12 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan* mukaan tai vakuuden vaatimiselle *artiklan 2 kohdan* mukaan.

Jos tuomioistuin vaatii velkojaa antamaan vakuuden, sen on *3 kohdan* mukaan ilmoitettava velkojalle vaaditun vakuuden määrä ja tuomioistuimen sijaintivaltion lainsäädännön nojalla hyväksyttävät vakuuden muodot. Tuomioistuimen on ilmoitettava velkojalle, että se antaa turvaamismääräyksen, kun vakuus on *12 artiklan* edellytysten mukaisesti annettu.

Päätös vakuuden vaatimisesta on *18 artiklan 4 kohdan* nojalla tehtävä kyseisessä artiklassa säädetystä määräajassa eli kymmenen tai viiden työpäivän kuluessa hakemuksen jättämisestä tai täydentämisestä siitä riippuen, onko velkoja jo saanut tuomion tai muun täytäntöönpanoasiakirjan. Velallisella on turvaamismääräyksen antamisen jälkeen oikeus vaatia vakuuden uudelleentarkastelua siten kuin *33 artiklan 2 kohdassa* tarkemmin säädetään.

Vakuudesta päättäminen on yksi keskeisimmistä eroista turvaamismääräysmenettelyn ja oikeudenkäymiskaaren *7 luvun* mukaisten turvaamistoimien välillä. Asetuksen mukaisessa menettelyssä vakuudesta päättää tuomioistuin, kun taas oikeudenkäymiskaaren *7 luvun* turvaamistoimissa vakuuden hyväksymisestä päättää ulosottomies turvaamistoimipäätöksen täytäntöönpanovaiheessa ulosottokaaren *8 luvun 2 §:n* mukaisesti. Tuomioistuin voi kuitenkin oikeudenkäymiskaaren *7 luvun 7 §:n* mukaisesti hakemuksesta vapauttaa turvaamistoimen hakijan asettamasta vakuusta.

Turvaamismääräyshakemusta käsittelevän Suomessa sijaitsevan tuomioistuimen (esityksen mukaan Helsingin kärjäoikeuden tai muutoksenhakutuomioistuimen) olisi siten päätettävä vakuuden vaatimisesta *12 artiklan 1 ja 2 kohdan* edellytysten mukaisesti. Lisäksi tuomioistuimen pitäisi ilmoittaa velkojalle *artiklan 3 kohdassa* tarkoitettut tiedot. Muilta osin menettelyssä voidaan asetuksen *46 artiklan 1 kohdan* nojalla soveltaa täydentävästi kansallisia menettelysäännöksiä. Esityksessä ehdotetaan, että vaikka tuomioistuin tekisikin päätöksen vakuudesta, velkoja antaisi vakuuden ulosottomiehelle, joka ilmoittaisi tuomioistuimelle, kun vakuus on annettu. Ulosottomies ottaisi ilmoituksen tehdessään kantaa vakuuden hyväksyttävyyteen ja riittävyyteen. Vakuuden vaatimista ja hyväksymistä koskeva päätösvalta kuuluisi kuitenkin

asetuksen mukaisessa menettelyssä aina tuomioistuimelle. Tämä tarkoittaa muun ohella sitä, että ulosottomies ei voisi asetuksen 3 luvun mukaisessa turvaamismääräyksen täytäntöönpanovaiheessa vaatia velkojalta uutta vakuutta täytäntöönpanon edellytyksenä.

Velkojan vastuu velallisen vahingosta (13 artikla)

Velkojan vastuusta velalliselle turvaamismääräyksestä mahdollisesti aiheutuvasta vahingosta säädetään *13 artiklassa*. Velkoja on vastuussa virheestään johtuvasta vahingosta. Todistustaakka on artiklan *1 kohdan* mukaan lähtökohtaisesti velallisella, mutta tietyissä *2 kohdassa* määritellyissä tilanteissa oletetaan, että kyse on velkojan virheestä, ellei hän muuta osoita.

Jäsenvaltiot voivat *1 kohdan* estämättä pitää voimassa tai ottaa käyttöön kansallisessa lainsäädännössään muita vastuuperusteita tai -lajeja tai todistustaakkaa koskevia sääntöjä (*3 kohta*). Kaikkia muita velkojan vastuuta velalliseen nähden koskevia näkökohtia, joita ei nimenomaisesti käsitellä *1 tai 2 kohdassa*, säännellään kansallisessa lainsäädännössä. Velkojan vastuuseen sovelletaan *4 kohdan* mukaan täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädäntöä.

Velkojan vahingonkorvausvastuu *13 artiklan* nojalla on lievempää kuin oikeudenkäymiskaaren mukaisissa turvaamistoimissa. Oikeudenkäymiskaaren *7 luvun 11 §:n* mukaan hakijan, joka on tarpeettomasti hankkinut turvaamistoimen, on korvattava vastapuolelle turvaamistoimesta ja sen täytäntöönpanosta aiheutunut vahinko ja asiassa aiheutuneet kulut. Kyseisessä säännöksessä tarkoitetun korvausvastuun on oikeuskäytännössä ja oikeuskirjallisuudessa katsottu olevan tuottamuksesta riippumaton eli ankaraa vastuuta, ja koskevan myös niin sanottua puhdasta varallisuusvahinkoa. Asetuksen *13 artiklassa* vahingonkorvausvastuu koskee velkojan virheestä johtuvia vahinkoja ja todistustaakka on velallisella lukuun ottamatta *2 kohdassa* mainittuja tilanteita, joissa velkoja on laiminlyönyt jonkin asetuksessa säädetyn velvollisuuden kuten pääasiakanteen vireillepanon määrääjässä (*2 kohdan a alakohta*).

Asetuksen *13 artiklan* mukainen vahingonkorvausvastuu on kuitenkin artiklan *3 kohdan* nojalla vähimmäissääntelyä. Siltä osin kuin velkojan vastuusta velalliseen nähden ei säädetä *13 artiklan 1 tai 2 kohdassa*, voidaan soveltaa kansallista lainsäädäntöä. Asetuksen *46 artiklan* yhteydessä tarkemmin selostettava oikeudenkäymiskaaren *7 luvun* säännösten täydentävä soveltaminen tarkoittaa siten, että velkojan vastuuseen voidaan soveltaa oikeudenkäymiskaaren *7 luvun 11 §:n* vastuusäännöstä siltä osin kuin vastuusta ei säädetä *13 artiklassa*. Tämä koskee kuitenkin *13 artiklan 4 kohdan* nojalla ainoastaan tilanteita, joissa Suomi on täytäntöönpanojäsenvaltio eli turvattava pankkitili sijaitsee Suomessa. Jos suomalainen tuomioistuin antaa turvaamismääräyksen toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevasta pankkitilistä, velkojan vastuuseen ei voida soveltaa täydentävästi Suomen vaan pankkitilin sijaintivaltion lainsäädäntöä.

Velallisen tilitietojen hankkiminen täytäntöönpanojäsenvaltiosta (14 artikla)

Velkojan mahdollisuudesta pyytää velallisen tilitietojen selvittämistä säädetään 14 artiklassa. Tilitietojen hankintamenettely on velkojan käytettävissä, jos hän on saanut tuomion tai muun täytäntöönpanoasiakirjan, jossa velallista vaaditaan maksamaan velkojan vaatimus. Lisäksi kyseisen täytäntöönpanoasiakirjan täytyy 1 kohdan nojalla olla lähtökohtaisesti täytäntöönpanokelpoinen. Poikkeuksesta tähän säädetään 2 kohdassa, jonka mukaan velkoja voi pyytää tilitietojen selvittämistä myös muun kuin täytäntöönpanokelpoisen asiakirjan perusteella, jos turvattava määrä on merkittävä ja vaatimuksen täytäntöönpanon vaarantuminen voisi johtaa velkojan taloudellisen tilanteen merkittävään heikkenemiseen.

Velkoja voi edellä mainituilla edellytyksillä pyytää tilitietojen hankkimista, jos hänellä syytä olettaa, että velallisella on yksi tai useampi tili tietyn jäsenvaltion pankissa, mutta hän ei tiedä pankin nimeä tai muita tietoja, joiden perusteella pankki on mahdollista tunnistaa (1 kohta). Pyyntö on esitettävä turvaamismääräystä koskevassa hakemuksessa.

Jos turvaamismääräyshakemusta käsittelevä tuomioistuin pitää velkojan pyyntöä perusteltuna ja turvaamismääräyksen antamisen edellytykset täytyvät 3 kohdassa mainittuja poikkeuksia lukuun ottamatta, tuomioistuin toimittaa tietopyynnön täytäntöönpanojäsenvaltion tiedonhankintaviranomaiselle. Kyseisen viranomaisen on tiedot hankkiakseen käytettävä jotakin artiklan 5 kohdassa mainittua, kansallisen lainsäädäntönsä mukaista menetelmää. Tiedonhankintaviranomaisen on tämän jälkeen heti toimitettava hankkimansa tilitiedot ne pyytäneelle tuomioistuimelle (6 kohta) tai ilmoitettava, ettei se pysty hankkimaan tietoja (7 kohta). Jos turvaamismääräyshakemus hylätään kokonaisuudessaan tilitietojen puuttumisen perusteella, pyynnön esittävän tuomioistuimen on vapautettava viipymättä vakuus, jonka velkoja on mahdollisesti antanut 12 artiklan mukaisesti. Pynnön kautta saatuja velallisen pankkitilin tunnistamiseen liittyviä tietoja ei velallisen henkilötietojen suojaamiseksi tule toimittaa velkojalle vaan ainoastaan pyynnön esittäneelle tuomioistuimelle ja poikkeuksellisesti velallisen pankille (johdanto-osan 21 kohta).

Jäsenvaltioiden on 50 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla nimettävä viranomainen, joka on toimivaltainen hankkimaan tilitietoja, ja ilmoitettava tästä komissiolle viimeistään 18 päivänä heinäkuuta 2016. Lisäksi jäsenvaltioiden on 50 artiklan 1 kohdan c alakohdan nojalla ilmoitettava komissiolle, mitä keinoja niiden kansallisen lainsäädännön mukaan on käytettävissä tilitietojen hankkimiseksi.

Tiedonhankintamenettelyssä ja asetuksen edellyttämässä täytäntöönpanomenettelyssä on tarkoitus hyödyntää mahdollisimman pitkälti olemassa olevaa kansallisen lainsäädännön mukaista järjestelmää. Tämän vuoksi esityksessä ehdotetaan, että tilitietojen hankkimiseen toimivaltainen viranomainen olisi Suomessa ulosottomies, jolla olisi oikeus saada tilitiedot siten kuin ulosottokearen 3 luvun 64–68 §:ssä säädetään. Komissiolle ilmoitettava tilitietojen hankintakeino olisi siten 14 artiklan 5 kohdan a alakohdan mukaisesti se, että kaikki jäsenvaltion alueella olevat pankit veloitetaan ilmoittamaan tiedonhankintaviranomaisen pyynnöstä, onko velallisella tili kyseisessä pankissa.

Ulosottoperusteista ja niiden täytäntöönpanosta säädetään kansallisesti ulosottokaaren 2 luvussa. Jos velkojan saama tuomio tai muu täytäntöönpanoasiakirja on annettu Suomessa, asetuksen 14 artiklan 1 kohdan edellytystä täytäntöönpanokelpoisuudesta voidaan arvioida ulosottokaaren 2 luvun säännösten mukaisesti.

Korot ja kustannukset (15 artikla)

Turvaamismääräykseen on *15 artiklan 1 kohdan* mukaan velkojan pyynnöstä sisällytettävä vaatimukseen sovellettavan lainsäädännön mukaisesti määräyksen antamispäivään saakka kertyneet korot. Sisällyttäminen ei kuitenkaan saa rikkoa alkuperäjäsenvaltion lainsäädännön olennaisen tärkeitä pakottavia säännöksiä. Jos velkoja on jo saanut tuomion tai muun täytäntöönpanoasiakirjan, turvaamismääräykseen voidaan *2 kohdan* mukaan niin ikään velkojan pyynnöstä sisällyttää täytäntöönpanoasiakirjan hankkimisesta aiheutuneet kustannukset niiltä osin kuin on tehty päätös, että kyseisistä kustannuksista vastaa velallinen.

Artiklan 1 kohdan mukainen velvollisuus korkojen sisällyttämiseen tarkoittaa sitä, että tuomioistuimen pitää ennen määräyksen antamista laskea kertyneiden korkojen määrä. Turvaamismääräyksessä yksilöitävä turvattava kokonaismäärä muodostuu tällöin velkojan hakemuksessa mainitusta määrästä lisättynä antamispäivään asti kertyneen koron määrällä. Suomessa ainakin kuluttajaluottojen korkokattoa koskevaa kuluttajansuojalain 7 luvun 17 a §:ää voitaneen pitää 15 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuna olennaisen tärkeänä pakottavana säännöksenä.

Rinnakkaiset hakemukset (16 artikla)

Velkoja ei *16 artiklan 1 kohdan* mukaan voi jättää turvaamismääräystä koskevia rinnakkaisia hakemuksia samaa velallista vastaan ja saman vaatimuksen turvaamiseksi usealle tuomioistuimelle. Sen sijaan vastaavan kansallisen turvaamistoimenpiteen hakeminen samaa velallista vastaan saman vaatimuksen turvaamiseksi on mahdollista. Tällaisen kansallisen turvaamistoimenpiteen hakeminen ja mahdollinen myöntäminen aiheuttaa kuitenkin velkojalle velvollisuuden informoida turvaamismääräyshakemusta käsittelevää tuomioistuinta siten kuin 16 artiklan *2 ja 3 kohdassa* tarkemmin säädetään. Jos velkoja saa vastaavan kansallisen määräyksen, turvaamismääräystä käsittelevän tuomioistuimen tulee *4 kohdan* mukaan harkita, onko turvaamismääräyksen antaminen edelleen asianmukaista.

Tuomioistuimen ratkaisu turvaamismääräyshakemuksesta (17–19 artikla)

Tuomioistuimen, jolle turvaamismääräystä koskeva hakemus on tehty, on *17 artiklan 1 kohdan* mukaan tarkistettava, että asetuksessa säädetyt edellytykset ja vaatimukset täyttyvät. Tuomioistuin voi *3 kohdassa* säädetyillä edellytyksillä antaa velkojalle mahdollisuuden täydentää tai oikaista hakemusta määrääjässä, jos velkoja ei ole toimittanut kaikkia 8 artiklassa edellytetyitä tietoja. Jos velkoja ei täydennä tai oikaise

hakemusta määräajassa, hakemus hylätään. Hakemuksen täydentämistä koskevassa menettelyssä voidaan Suomessa soveltaa täydentävästi oikeudenkäymiskaaren 5 luvun 5 §:ää haastehakemuksen täydentämisestä.

Tuomioistuimen on tehtävä päätöksensä turvaamismääräyksen antamisesta määräajassa, jonka pituus riippuu täytäntöönpanoasiakirjan olemassaolosta (*17 artiklan 2 kohta ja 18 artikla*). Jos velkoja ei vielä ole saanut tuomiota tai muuta täytäntöönpanoasiakirjaa, päätös on tehtävä kymmenennen työpäivän loppuun mennessä hakemuksen jättämisestä. Jos taas velkojalla on jo täytäntöönpanoasiakirja, määräaika on viisi työpäivää hakemuksen jättämisestä. Jos velkoja on täydentänyt hakemustaan, määräaika lasketaan täydentämishetkestä. Määräaikoja sovelletaan myös 12 artiklan mukaiseen päätökseen, jossa velkojaa vaaditaan antamaan vakuus. Tällöin päätös hakemuksesta on tehtävä viipymättä vakuuden antamisen jälkeen. Määräajoista voidaan *45 artiklan* nojalla poikkeuksellisissa tilanteissa poiketa, mutta päätös on tällöinkin tehtävä mahdollisimman pian.

Hakemusta koskevasta päätöksestä ilmoitetaan 17 artiklan *5 kohdan* mukaan velkojalle alkuperäjäsenvaltion lainsäädännössä vastaavia määräyksiä varten säädetyn menettelyn mukaisesti. Sovellettavaa kansallista ilmoittamistapaa valittaessa on otettava huomioon velkojan 21 artiklan mukainen muutoksenhakuoikeus ja sille säädetty määräaika. Tämän vuoksi velkojan on tarpeellista saada tieto päätöksen antamispäivästä. Tuomioistuin voisi ilmoittaa päätöksestä lähettämällä velkojalle etukäteen oikeudenkäymiskaaren 24 luvun 8 §:n 3 momentissa tarkoitetun kirjallisen ilmoituksen ratkaisun antamisesta. Ottaen huomioon 18 artiklan mukaiset lyhyet määräajat päätöksen tekemiselle, ilmoitus ratkaisun antamisesta pitäisi tarvittaessa lähettää hyvin nopeasti hakemuksen saapumisen jälkeen, jotta velkoja ehtii saada ilmoituksen ennen päätöksen antamista.

Jos tuomioistuin katsoo, että hakemuksen hyväksymiselle on olemassa asetuksessa säädetty edellytykset, se antaa turvaamismääräyksen *19 artiklan* mukaisesti käyttäen kaksiosaista vakiolomaketta (jatkossa myös turvaamismääräyslomake). Lomakkeen A-osa annetaan pankille, velkojalle ja velalliselle, ja se sisältää muun muassa tiedot tuomioistuimesta, velkojasta, velallisesta, pankista, turvattavasta tilistä ja turvattavasta määrästä. Turvattavan tilin numero merkitään lomakkeeseen, jos velkoja on sen hakemuksessaan antanut (*19 artiklan 2 kohdan e alakohta*). Jos tilinnumero on sen sijaan saatu 14 artiklan mukaisella pyynnöllä, lomakkeeseen merkitään maininta tästä ja siitä, että pankki saa tilinumeron tarvittaessa täytäntöönpanojäsenvaltion tiedonhankintaviranomaiselta 24 artiklan 4 kohdan toisen alakohdan nojalla (*19 artiklan 2 kohdan f alakohta*). Taustalla on se edellä mainittu seikka, että 14 artiklan mukaisella menettelyllä saatuja velallisen tilitietoja ei velallisen henkilötietojen suojaamiseksi tulisi toimittaa velkojalle vaan ainoastaan pyynnön esittäneelle tuomioistuimelle ja poikkeuksellisesti velallisen pankille, jos pankki tai muu määräyksen täytäntöönpanosta vastaava elin ei muuten pysty tunnistamaan velallisen tiliä (*johdanto-osan 21 kappale*).

Lomakkeen B-osa annetaan ainoastaan velkojalle ja velalliselle, ja se sisältää muun muassa kuvauksen asian luonteesta ja tuomioistuimen perustelut määräyksen antamiseksi sekä tiedot velkojan mahdollisesti asettaman vakuuden määrästä ja velallisen käytettävissä olevista oikeussuojakeinoista (*19 artiklan 3 kohta*).

Turvaamisen kesto (20 artikla)

Turvaamisen kestosta säädetään 20 artiklassa, jonka mukaan turvaamismääräyksellä turvatut varat ovat turvattuina kunnes määräys peruutetaan, sen täytäntöönpano lopetetaan tai velkojan vaatimukseen liittyvän täytäntöönpanoasiakirjan täytäntöönpano on tullut voimaan turvattujen varojen osalta. Kaksi ensiksi mainittua päättymisperustetta ovat keskeisesti yhteydessä asetuksen 4 luvun oikeussuojakeinoihin, joihin velallinen voi turvautua saatuaan tiedon turvaamismääräyksestä. Lisäksi myös kolmannen päättymisperusteen osalta asianosaisilla on intressi olla aktiivisia, velallisella turvattujen varojen vapauttamiseksi ja velkojalla hänen mahdollisesti asettamansa vakuuden palauttamiseksi.

Turvaamismääräyshakemuksen hylkäämistä koskeva muutoksenhaku (21 artikla)

Jos tuomioistuin hylkää hakemuksen turvaamismääräyksestä kokonaan tai osittain, velkoja voi 21 artiklan mukaan hakea päätökseen muutosta 30 päivän kuluessa päivästä, jona päätöksestä ilmoitettiin velkojalle. Jäsenvaltioiden on viimeistään 18 päivänä heinäkuuta 2016 ilmoitettava komissiolle tuomioistuin, jolle 21 artiklassa tarkoitettu valitus osoitetaan (50 artiklan 1 kohdan d alakohta). Jos turvaamismääräys on hylätty kokonaan, 11 artiklan mukaista ex parte -menettelyä on noudatettava myös muutoksenhaussa. Muutoksenhakuoikeus ei vaikuta velkojan mahdollisuuteen tehdä uusi turvaamismääräyshakemus uusien tosiseikkojen tai todisteiden perusteella (johdanto-osan 22 kappale).

Esityksessä ehdotetaan, että toimivalta tutkia turvaamismääräyshakemuksia keskittäisiin Suomessa Helsingin käräjäoikeuteen. Tämän vuoksi 21 artiklassa tarkoitettu valitustuomioistuin olisi Helsingin hovioikeus. Muutoksenhakua koskeva 30 päivän määräaika tulisi laskea turvaamismääräyksen antamispäivästä. Muutoksenhaussa voitaisiin soveltaa täydentävästi oikeudenkäymiskaaren säännöksiä. Tämä tarkoittaisi muun ohella sitä, että velkoja voisi hakea hovioikeuden ratkaisuun muutosta korkeimmalta oikeudelta valitusluvan kautta siten kuin oikeudenkäymiskaaren 30 luvussa säädetään.

2.3 Turvaamismääräyksen tunnustaminen, täytäntöönpanokelpoisuus ja täytäntöönpano (3 luku)

Asetuksen 3 luku sisältää turvaamismääräyksen tunnustamista, täytäntöönpanokelpoisuutta ja täytäntöönpanoa koskevat säännökset.

Tunnustaminen ja täytäntöönpanokelpoisuus sekä täytäntöönpanoa koskevat yleiset säännökset (22–23 artikla)

Yhdessä jäsenvaltiossa annettu tilivarojen turvaamismääräys tunnustetaan *22 artiklan* mukaan muissa jäsenvaltioissa ilman erityisiä menettelyjä ja se on täytäntöönpanokelpoinen ilman täytäntöönpanokelpoiseksi julistamista.

Turvaamismääräyksen täytäntöönpanomenettelyä koskeva yleissäännös sisältyy *23 artiklan 1 kohtaan*. Säännöksen nojalla täytäntöönpanossa voidaan soveltaa täydentävästi täytäntöönpanojäsenvaltion kansallista lainsäädäntöä vastaavien kansallisten määräysten täytäntöönpanosta, jollei asetuksen 3 luvun säännöksistä muuta johdu.

Oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisten turvaamistoimien täytäntöönpanosta säädetään ulosottokaaren 8 luvussa. Kyseisiä ulosottokaaren säännöksiä olisi siten perusteltua soveltaa täydentävästi eurooppalaisen tilivarojen turvaamismääräyksen täytäntöönpanossa siltä osin kuin asetuksen säännökset sen sallivat.

Kaikkien määräyksen täytäntöönpanoon osallistuvien viranomaisten on *23 artiklan 2 kohdan* mukaan toimittava viipymättä.

Jos turvaamismääräys on annettu muussa kuin täytäntöönpanojäsenvaltiossa, turvaamismääräyksen A-osa ja tyhjä vakiolomake varojen turvaamisesta tehtävää ilmoitusta varten toimitetaan täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle. Toimittamisen suorittaa joko määräyksen antanut tuomioistuin tai velkoja riippuen siitä, kumpi on alkuperäjäsenvaltion kansallisen lainsäädännön mukaan vastuussa täytäntöönpanomenettelyn vireille saattamisesta (*23 artiklan 3 kohta*). Asiakirjojen toimittamisesta säädetään tarkemmin *29 artiklassa*.

Turvaamismääräykseen on tarvittaessa liitettävä käännös tai translitterointi täytäntöönpanojäsenvaltion viralliselle kielelle. Määräyksen antanut tuomioistuin laatii käännöksen tai translitteroinnin käyttäen monikielisen vakiolomakkeen asianmukaista kieliversiota (*23 artiklan 4 kohta*).

Asetuksessa ei säädetä erikseen *23 artiklan 3 kohdassa* mainittujen asiakirjojen toimittamisesta turvaamismääräyksen täytäntöönpanoa varten tilanteessa, jossa turvaamismääräys on annettu täytäntöönpanojäsenvaltiossa. Tällöin voidaan artiklan 1 kohdan nojalla soveltaa kyseisen jäsenvaltion kansallista lainsäädäntöä.

Oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisten turvaamistoimien täytäntöönpano tapahtuu ulosottokaaren säännösten nojalla turvaamistoimen hakijan aloitteesta. Tällä perusteella velkoja olisi vastuussa Suomessa annetun turvaamismääräyksen täytän-

töönpanonmenettelyn vireille saattamisesta ja siten täytäntöönpanossa tarvittavien asiakirjojen toimittamisesta 23 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitetulla tavalla. Jäljempänä keskeisissä ehdotuksissa mainituista syistä esityksessä kuitenkin ehdotetaan, että vastuu täytäntöönpanossa tarvittavien asiakirjojen toimittamisesta annettaisiin Helsingin käräjäoikeudelle.

Täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on 23 artiklan 5 kohdan mukaan toteutettava kansallisessa lainsäädännössään edellytetyt toimet määräyksen panemiseksi täytäntöön. Jäsenvaltioiden on viimeistään 18 päivänä kesäkuuta 2016 ilmoitettava komissiolle viranomaisen, jolla on toimivalta panna turvaamismääräys täytäntöön 3 luvun mukaisesti (50 artiklan 1 kohdan f alakohta).

Oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisten turvaamistoimien täytäntöönpanoon toimivaltainen viranomaisen on ulosottokaaren 8 luvun mukaan ulosottomies. Tämän vuoksi esityksessä ehdotetaan, että ulosottomies olisi toimivaltainen viranomaisen myös eurooppalaisen tilivarojen turvaamismääräyksen täytäntöönpanossa. Suomessa täytäntöön pantava turvaamismääräys ja muut täytäntöönpanossa tarvittavat asiakirjat voitaisiin siten toimittaa ulosottokaaren 3 luvun 14 §:n mukaisesti määräytyvälle vastaavalle ulosottomiehelle. Vaihtoehtoisesti määräys ja muut täytäntöönpanossa tarvittavat asiakirjat voitaisiin Suomessa toimittaa Valtakunnanvoudinvirastolle, joka asiakirjat saatuaan toimittaisi ne edelleen vastaavalle ulosottomiehelle varsinaista täytäntöönpanoa varten.

Jos turvaamismääräys koskee useampaa kuin yhtä pankkia, täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle on 23 artiklan 6 kohdan mukaan toimitettava kunkin pankin osalta erillinen lomake 19 artiklan 4 kohdan mukaisesti.

Turvaamismääräyksen toteuttaminen (24 artikla)

Pankin, jolle turvaamismääräys on osoitettu, on 24 artiklan 1 kohdan mukaan toteutettava määräys viipymättä vastaanotettuaan turvaamismääräyksen tai täytäntöönpanojäsenvaltion kansallisen lainsäädännön mukaisen vastaavan määräyksen turvaamismääräyksen toteuttamisesta.

Asetuksessa ei säädetä siitä, mikä taho toimittaa turvaamismääräyksen tai sitä vastaavan kansallisen määräyksen pankille. Menettely jää tältä osin kansallisen lainsäädännön varaan. Turvaamismääräyksen toteuttamiseen liittyvä menettely edellyttää muutakin täydentävää kansallista lainsäädäntöä. Tämä koskee luonnollisesti tilanteita, joissa Suomi on täytäntöönpanojäsenvaltio eli turvattava pankkitili sijaitsee Suomessa.

Toimivaltainen täytäntöönpanoviranomainen olisi Suomessa sijaitsevien pankkitilien osalta edellä lausutusti ulosottomies, joka saisi 23 artiklan 3 ja 4 kohdassa mainitut asiakirjat velkojalta tai tuomioistuimelta joko suoraan tai Valtakunnanvoudinviraston välityksellä. Esityksessä ehdotetaan, että ulosottomies antaisi asiakirjat vastaanotettuaan pankille 24 artiklan 1 kohdassa mainitun vastaavan kansallisen määräyksen turvaamismääräyksen toteuttamisesta. Pankille ei siten toimitettaisi itse turvaamismääräyslomaketta. Tavoitteena olisi, että menettely muistuttaisi mahdollisimman pitkälti kansallisten turvaamistoimien täytäntöönpanoa.

Määräyksen toteuttamiseksi pankin on 24 artiklan 2 kohdan mukaan joko varmistettava, että kyseistä määrää ei siirretä tai nosteta määräyksessä mainitulta tililtä (*a alakohta*), tai siirrettävä kyseinen määrä erityiselle turvaamistarkoitusta palvelevalle tilille, jos kansallinen lainsäädäntö sitä edellyttää (*b alakohta*). Suomen kansallinen lainsäädäntö mahdollistaa molemmat 2 kohdassa mainitut turvaamismääräyksen toteuttamistavat. Oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisten pankkitiliin kohdistuvien turvaamistoimien toteuttamistapoja ovat olleet esimerkiksi tilin käytön estäminen osittain tai kokonaan asettamalla tilille turvattavaa määrää vastaava katevaraus tai kohdistamalla tiliin nostokielto. Nämä toteuttamistavat vastaavat a alakohtaa. Varat on voitu myös siirtää erilliselle sulkutilille, mikä vastaa b alakohtaa.

Lopullisesta turvattavasta määrästä voidaan 24 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan nojalla selvittää vireillä olevia liiketoimia.

Jos velallisen pankkitilin numeroa ei ole turvaamismääräyksessä yksilöity, pankin tai määräyksen täytäntöönpanosta vastaavan muun elimen on ennen määräyksen toteuttamista tunnistettava velallisen tili tai tilit määräyksessä mainitussa pankissa (24 artiklan 4 kohdan ensimmäinen alakohta). Jos tiliä ei ole mahdollista varmuudella tunnistaa, pankin on hankittava tilinumero täytäntöönpanojäsenvaltion tiedonhankintaviranomaiselta. Tämä kuitenkin edellyttää, että turvaamismääräyksessä on 19 artiklan 2 kohdan f alakohdan mukainen maininta siitä, että tilinumero saatiin 14 artiklan mukaisella pyynnöllä. Muissa tapauksissa pankin on jätettävä turvaamismääräys toteuttamatta (24 artiklan 4 kohdan toinen alakohta). Säännös tulee siten sovellettavaksi tilanteissa, joissa velkoja ei ole turvaamismääräystä koskevassa hakemuksessaan antanut velallisen tilinumeroa.

Esityksessä ehdotetaan edellä lausutusti, että Suomessa täytäntöönpanoviranomaisena toimiva ulosottomies ei toimittaisi pankille itse turvaamismääräyslomaketta vaan antaisi pankille 24 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun vastaavan määräyksen. Turvaamismääräyslomake jäisi ulosottomiehelle, jonka tulisi tämän vuoksi huolehtia myös 24 artiklan 4 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetusta tilin tunnistamisesta ennen vastaavan määräyksen antamista pankille. Ulosottomies olisi siten säännöksessä mainittu täytäntöönpanosta vastaava muu elin.

Ulosottomiehen tulisi 24 artiklan 4 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuisa tilanteissa pyrkiä tunnistamaan tili esimerkiksi pankille tehtävällä tiedustelulla. Jos tunnistaminen ei onnistuisi, meneteltäisiin 4 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettulla tavalla. Esityksessä ehdotetaan, että ulosottomies olisi myös 14 artiklassa tarkoitettu tilitietojen hankkimiseen toimivaltainen viranomainen. Näin ollen 14 artiklan mukaisella menettelyllä mahdollisesti hankittujen velallisen tilitietojen pitäisi 24 artiklan 4 kohdan toisen alakohdan a alakohdan tilanteissa olla ulosottomiehen saatavilla.

Jos turvaaminen toteutetaan 24 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaan eli varmistamalla, että turvattavaa määrää ei siirretä tai nosteta turvaamisen kohteena olevalta tililtä, huomiota on kiinnitettävä myös artiklan 5, 6 ja 8 kohdan säännöksiin. Määräyksen toteuttaminen ei 5 kohdan mukaan vaikuta tilillä tai tileillä oleviin varoihin, jotka ylittävät turvaamismääräyksessä mainitun määrän. Jos 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettulla tilillä tai tarkoitetuilla tileillä olevat varat eivät sen sijaan turvaamishetkellä riitä määräyksessä mainitun määrän turvaamiseen, määräys toteutetaan 6 kohdan mukaan ainoastaan käytettävissä olevien määrien osalta. Turvaamismääräys voi siten kohdistua vain tilillä turvaamishetkellä oleviin, ei sinne myöhemmin tuleviin varoihin.

Jos 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettulla tilillä tai tarkoitetuilla tileillä olevat varat eivät ole turvaamismääräyksessä ilmoitetussa valuutassa, pankin on muunnettava määräyksen määrä tilillä olevien varojen valuuttaan ja turvattava vastaava määrä kyseisten varojen valuutassa siten kuin 8 kohdassa tarkemmin säädetään.

Turvattavia tilejä koskevasta etusijajärjestyksestä säädetään 24 artiklan 7 kohdassa. Etusijajärjestys perustuu tilityyppeihin: yksin velallisen nimissä olevat tilit turvataan ennen yhteisissä nimissä olevia tilejä ja säästötilit ennen käyttötilejä. Säännös syrjäyttää asetuksen etusijaperiaatteen nojalla sen kanssa ristiriidassa olevat kansalliset säännökset.

Ilmoitus varojen turvaamisesta ja pankin vastuu (25–26 artikla)

Pankin tai muun määräyksen täytäntöönpanosta vastaavan elimen on turvaamismääräyksen toteuttamisen jälkeen annettava ilmoitus varojen turvaamisesta siten kuin 25 artiklassa tarkemmin säädetään. Ilmoitus tehdään vakiolomakkeelle ja se on annettava lähtökohtaisesti kolmannen ja joka tapauksessa viimeistään kahdeksannen työpäivän loppuun mennessä turvaamismääräyksen toteuttamisesta (1 kohta).

Ilmoitus toimitetaan antamisen jälkeen viipymättä turvaamismääräyksen antaneelle tuomioistuimelle ja velkojalle 2 ja 3 kohdan mukaisesti. Toimittamisessa noudatettava menettely riippuu siitä, missä jäsenvaltiossa turvaamismääräys on annettu. Jos turvaamismääräys on annettu täytäntöönpanojäsenvaltiossa, pankki tai muu täytäntöönpanosta vastaava elin toimittaa ilmoituksen tuomioistuimelle ja velkojalle. Jos turvaamismääräys taas on annettu muussa jäsenvaltiossa kuin täytäntöönpanojäsenvaltiossa, ilmoitus on ensin tarvittaessa toimitettava täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jollei sama viranomainen ole itse antanut ilmoitusta. Kyseisen viranomaisen on yhden työpäivän kuluessa toimitettava ilmoitus tuomioistuimelle ja velkojalle.

Ilmoitus toimitetaan sekä 2 että 3 kohdan mukaan tuomioistuimelle 29 artiklan mukaisesti. Velkojalle ilmoitus taas toimitetaan saantitodistuksella osoitettavana kirjattuna kirjeenä tai vastaavaa sähköistä viestintäkeinoa käyttäen.

Esityksessä ehdotetaan, että ilmoituksen varojen turvaamisesta antaisi Suomessa ulosottomies eli 25 artiklassa mainittu muu määräyksen täytäntöönpanosta vastaava elin. Tämä edellyttäisi, että ulosottomies saisi pankilta tiedon turvaamismääräyksen toteuttamisesta. Tieto tulisi saada mahdollisimman nopeasti turvaamismääräyksen toteuttamisen jälkeen, jotta ulosottomies ehtisi tiedon saatuaan antaa ilmoituksen varojen turvaamisesta 25 artiklan 1 kohdassa edellytetyssä määräajassa. Ilmoitus pankilta ulosottomiehelle voitaisiin toimittaa vapaamuotoisesti, esimerkiksi sähköpostin välityksellä.

Ulosottomiehen olisi ilmoituksen annettuaan toimitettava se tuomioistuimelle ja velkojalle. Jos määräys olisi annettu Suomessa, ilmoitus toimitettaisiin 2 kohdan mukaisesti. Jos määräys taas olisi annettu toisessa jäsenvaltiossa, ulosottomiehen olisi toimitettava ilmoitus 3 kohdan mukaisesti ensimmäisen työpäivän loppuun mennessä ilmoituksen antamisesta.

Ulosottomiehen olisi toimitettava ilmoitus tuomioistuimelle 29 artiklan mukaan eli millä tahansa sopivalla tavalla, kunhan asiakirjan sisältö ei muutu ja on helposti luettavissa. Asetukseen sisältyvät tiukat määräajat huomioon ottaen ilmoittamisessa olisi perusteltua pyrkiä hyödyntämään sähköisiä viestintäkeinoja. Ainakin suomalaiselle tuomioistuimelle ilmoitus voitaisiin toimittaa sähköpostitse. Tuomioistuimen olisi ilmoituksen vastaanottamisen jälkeen lähetettävä ulosottomiehelle vastaanottotodistus siten kuin 29 artiklan 2 kohdassa tarkemmin säädetään.

Velkojalle ilmoitus olisi toimitettava saantitodistuksella osoitettavana kirjattuna kirjeenä tai vastaavaa sähköistä viestintäkeinoa käyttäen. Jälkimmäisen viestintäkeino osalta tulisi ottaa huomioon 27 ja 28 artiklan säännökset, joiden mukaan velkojalla voi olla velvollisuus ryhtyä säännöksissä mainittuihin toimenpiteisiin ilmoituksen vastaanottamisesta alkavan määräajan kuluessa. Määräajan laiminlyönti taas voi johtaa velkojan vahingonkorvausvastuuseen 13 artiklan 2 kohdan b ja d alakohdan mukaisesti. Näistä syistä ilmoitus tulisi toimittaa velkojalle tavalla, jonka perusteella ilmoituksen vastaanottamispäivä olisi mahdollista yksiselitteisesti määritellä.

Pankin tai muun turvaamismääräyksen täytäntöönpanosta vastaavan elimen on 25 artiklan 4 kohdan mukaan velallisen pyynnöstä ilmoitettava velalliselle määräyksen yksityiskohdat. Tiedot voidaan ilmoittaa myös ilman pyyntöä.

Suomessa velvollisuus määräyksen yksityiskohtien ilmoittamisesta kuuluisi ulosottomiehelle. Pankin tulisi tarvittaessa ohjata sille 4 kohdassa tarkoitetun pyynnön esittänyt velallinen ottamaan yhteyttä ulosottomieheen. Ulosottomiehellä ei sen sijaan olisi velvollisuutta informoida velallista oma-aloitteisesti.

Pankin vastuu asetuksen mukaisten velvoitteiden noudattamatta jättämisestä määräytyy 26 artiklan mukaan täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti.

Velkojan velvollisuus pyytää liiallisesti turvatun määrän vapauttamista (27 artikla)

Jos turvaamismääräyksen toteuttaminen johtaa siihen, että velallisen tililtä turvataan enemmän varoja kuin turvaamismääräyksessä on mainittu, velkojalla on 27 artiklassa säädetyin edellytyksin velvollisuus pyytää liiallisesti turvatun määrän vapauttamista. Kyseinen velvollisuus koskee 1 kohdan mukaan tilanteita, joissa määräys on kohdistunut useisiin tileihin tai on annettu sen jälkeen kun saman saatavan turvaamiseksi on toteutettu vastaavia kansallisia turvaamistoimenpiteitä. Näissä tilanteissa velkojan on 2 kohdan mukaan kolmannen työpäivän loppuun mennessä varojen turvaamista koskevan ilmoituksen vastaanottamisesta esitettävä täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle pyyntö liiallisen määrän vapauttamisesta. Pyyntö tehdään vakiolomakkeelle. Mainitun viranomaisen on pyynnön vastaanottuaan viipymättä määrättävä pankki vapauttamaan liiallinen määrä.

Esityksessä ehdotetaan, että 27 artiklan mukainen pyyntö toimitettaisiin Suomessa varojen turvaamista koskevan ilmoituksen antaneelle ulosottomiehelle tai vaihtoehtoisesti Valtakunnanvoudinvirastolle, jonka olisi toimitettava pyyntö edelleen mainituille ulosottomiehelle. Tämän jälkeen ulosottomies määräisi pankkia vapauttamaan liiallisen määrän 27 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan mukaisesti. Jos turvaaminen olisi toteutettu 24 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisesti siirtämällä turvattavat

varat ulosottomiehen hallussa olevalle sulkutilille, ulosottomiehen tulisi tehdä itse päätös varojen palauttamisesta velallisen tilille.

Täytäntöönpanojäsenvaltion viranomaisella voi kansallisen lainsäädännön nojalla olla velvollisuus käynnistää liiallisesti turvattun määrän vapauttaminen myös omasta aloitteestaan (3 kohta). Suomessa voitaisiin tältä osin soveltaa ulosottoakaan 10 luvun säännöksiä itseoikaisusta.

Tiedoksianto velalliselle (28 artikla)

Turvaamismääräys annetaan edellä selostetusti ex parte –menettelyssä, jossa velallista ei kuulla eikä hänelle muutenkaan ilmoiteta turvaamismääräystä koskevasta hakemuksesta ennen määräyksen antamista. Vastapainoksi velalliselle on pyritty antamaan mahdollisuus 4 luvussa tarkoitettujen oikeussuojakeinojen käyttämiseen välittömästi määräyksen toteuttamisen jälkeen. Tähän liittyen edellytetään, että turvaamismääräys ja siihen liittyvät asiakirjat annetaan velalliselle tiedoksi heti määräyksen toteuttamisen jälkeen (*johdanto-osan 30 ja 31 kappale*).

Tiedoksiannosta velalliselle säädetään tarkemmin 28 artiklassa. Velalliselle on artiklan 1 kohdan mukaan annettava tiedoksi turvaamismääräys ja siihen liittyvät, artiklan 5 kohdassa mainitut asiakirjat mahdollisine käänöksineen tai translitterointeineen sekä 25 artiklan mukainen ilmoitus varojen turvaamisesta.

Tiedoksiannossa noudatettava tarkempi menettely riippuu velallisen kotipaikasta. Jos velallisen kotipaikka on alkuperäjäsenvaltiossa, turvaamismääräys annetaan tiedoksi kyseisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti. Tällöin joko määräyksen antaneen tuomioistuimen tai velkojan – riippuen siitä, kumpi on kansallisen lainsäädännön mukaan vastuussa tiedoksiannon vireille saattamisesta – on saatettava tiedoksiannon vireille kolmannen työpäivän loppuun mennessä varojen turvaamista koskevan ilmoituksen vastaanottamisesta (28 artiklan 2 kohta). Jos velallisen kotipaikka taas on muussa jäsenvaltiossa kuin alkuperäjäsenvaltiossa, joko tuomioistuimen tai velkojan – alkuperäjäsenvaltion kansallisesta lainsäädännöstä riippuen – on kolmen työpäivän kuluessa toimitettava tiedoksi annettavat asiakirjat velallisen kotipaikan jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle. Tämän jälkeen tiedoksianto velalliselle toimitetaan tämän kotipaikan jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti. Toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava tiedoksiannon tulos tiedoksi annettavat asiakirjat toimittaneelle tuomioistuimelle tai velkojalle (28 artiklan 3 kohdan ensimmäinen ja kolmas alakohta).

Tiedoksi annettavat asiakirjat on kuitenkin 28 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa mainituissa tilanteissa toimitettava täytäntöönpanojäsenvaltioon jo aikaisemmassa vaiheessa. Jos velallisen kotipaikan jäsenvaltio on ainoa täytäntöönpanojäsenvaltio, eli jos tilejä ei turvata muulla kuin velallisen kotipaikan jäsenvaltiossa, tiedoksi annettavat asiakirjat toimitetaan kyseisen jäsenvaltion viranomaiselle samaan aikaan turvaamismääräyksen toimittamisen kanssa 23 artiklan 3 kohdan mukaisesti. Tämä tarkoittaa käytännössä sitä, että tiedoksi annettavat asiakirjat jäävät toimittamisen jälkeen täytäntöönpanojäsenvaltion viranomaisen haltuun odottamaan sitä, että varat saadaan määräyksen mukaisesti turvattua. Toimivaltaisen viranomaisen on varojen turvaamista koskevan ilmoituksen vastaanotettuaan saatettava tiedoksiannon vireille kolmen työpäivän kuluessa.

Suomen on *50 artiklan 1 kohdan e alakohdan* ja *4 artiklan 14 kohdan* nojalla ilmoitettava komissiolle viranomainen, jolla on toimivalta antaa tiedoksi turvaamismääräys ja muita asiakirjoja *28 artiklan 3 kohdan* mukaisesti.

Suomen kansallisessa lainsäädännössä ei ole yleisiä säännöksiä tuomioiden tiedoksiannosta. Esimerkiksi kärjäoikeuden tuomiosta annetaan asianosaisille toimituskirjana jäljennös, jonka on oltava asianosaisen saatavana kärjäoikeuden kansliassa kahden viikon tai 30 päivän kuluessa tuomion julistamis- tai antopäivästä (oikeudenkäymiskaaren *24 luvun 13 §*). Hovioikeuden ratkaisusta taas lähetetään kappale kaikille hovioikeudessa puhevaltaa käyttäneille (OK *24 luvun 18 §:n 1 momentti*). Tuomioiden tai päätösten tiedoksiannosta on säädetty eräissä erityisissä tapauksissa, kuten yksipuolisten tuomioiden osalta (OK *12 luvun 14 §*).

Turvaamismääräyksen tiedoksiantoa koskeva *28 artikla* edellyttää edellä mainituista syistä täydentävää kansallista lainsäädäntöä. Täydentäviä säännöksiä tarvitaan ensinnäkin siitä, onko Suomessa annetun turvaamismääräyksen tiedoksiantamisen vireille saattamisesta *28 artiklan 2 ja 3 kohdan* mukaisesti vastuussa määräyksen antanut tuomioistuin vai velkoja. Toiseksi täydentäviä säännöksiä tarvitaan siitä, miten tiedoksiantaminen toimitetaan Suomessa asuvalle velalliselle. Tältä osin on säädetty sekä tiedoksiantoon toimivaltaisesta viranomaisesta että tiedoksiantotavoista.

Jos velallisen kotipaikka on kolmannessa valtiossa, tiedoksianto toimitetaan *28 artiklan 4 kohdan* mukaan alkuperäjäsenvaltiossa sovellettavien kansainvälistä tiedoksiantoa koskevien sääntöjen mukaisesti. Suomessa yleissäännös kansainvälisistä tiedoksiannoista sisältyy oikeudenkäymiskaaren *11 luvun 8 §:ään*, jonka mukaan jos tiedoksiannon vastaanottaja oleskelee ulkomailla ja hänen osoitteensa on tiedossa, eikä tiedoksiantoa ole uskottu asianosaisen huolehdittavaksi, tuomioistuimen tulee huolehtia tiedoksi annettavien asiakirjojen lähettämisestä siten kuin siitä on erikseen säädetty tai asianomaisen vieraan valtion kanssa sovittu. Tuomioistuimen on ilmoitettava se päivä, jona tiedoksianto on viimeistään toimitettava tai jona todistus tiedoksiannon vastaanottamisesta on viimeistään palautettava tuomioistuimelle. Mahdollinen täydentävien säännösten tarve riippuu siten tältä osin siitä, halutaanko mainitusta yleissäännöksestä asetuksen yhteydessä poiketa.

Velalliselle tiedoksi annettavat asiakirjat luetellaan *28 artiklan 5 kohdassa*. Asiakirjoihin on tarvittaessa liitettävä käännös tai translitterointi *49 artiklan 1 kohdan* mukaisesti. Kansallisessa lainsäädännössä säädetään *johdanto-osan 33 kappaleen* mukaan siitä, kenen on toimitettava asetuksessa vaaditut käännökset ja kuka vastaa käännösten kustannuksista. Suomessa annetun turvaamismääräyksen osalta vastuu käännösten toimittamisesta kuuluu riita-asioissa noudatettavien säännösten nojalla velkojalle, jonka on siten myös vastattava kääntämiskustannuksista. Menettelyssä käytettävät monikieliset vakiolomakkeet kuitenkin vähentävät tarvetta velkojan toimesta tapahtuvalle asiakirjojen käännättämiselle.

Jos turvaamismääräys koskee useampaa kuin yhtä pankkia, velalliselle annetaan *28 artiklan* mukaisesti tiedoksi vain ensimmäinen ilmoitus määrien turvaamisesta (*6 kohta*). Mahdolliset myöhemmät ilmoitukset on toimitettava velalliselle viipymättä.

Asiakirjojen toimittaminen (29 artikla)

Asiakirjojen toimittaminen voi *29 artiklan 1 kohdan* mukaan tapahtua millä tahansa sopivalla tavalla edellyttäen, että vastaanotettu asiakirja vastaa sisällöltään täysin toimitettua asiakirjaa ja kaikki sen sisältämä tieto on helposti luettavissa. Asiakirjat *1 kohdan* mukaisesti vastaanottaneen tuomioistuimen tai viranomaisen on *2 kohdan* mukaan lähetettävä asiakirjat toimittaneelle taholle vakiolomakkeelle tehty vastaanottodistutus vastaanottamispäivää seuraavan työpäivän päättymiseen mennessä.

Yhteis- ja hallintatilien turvaaminen (30 artikla)

Asetuksen *30 artiklassa* mainitut yhteis- ja hallintatilit voidaan asetuksen nojalla turvata vain siinä määrin kuin se on mahdollista täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädännön nojalla. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle, missä määrin yhteis- ja hallintatilit voidaan turvata niiden kansallisen lainsäädännön nojalla (*50 artiklan 1 kohdan g alakohta*).

Suomessa sijaitsevan tilin turvaamiseen voidaan *30 artiklassa* tarkoitetuissa tilanteissa soveltaa ulosottokaaren 4 luvun 11 §:ää, jonka mukaan velallisen ja sivullisen yhteisessä hallinnassa olevan irtaimen omaisuuden katsotaan kuuluvan heille yhtä suurin osuuksin, jollei sivullinen osoita tai muutoin käy ilmi, että omaisuus kuuluu yksin tai mainittua suuremmalla osuudella hänelle. Tällä perusteella esimerkiksi velallisen ja toisen henkilön yhteisellä tilillä olevista varoista katsottaisiin kuuluvaksi velalliselle puolet, jolloin turvaamisen kohteena voisi olla kyseinen puolikas vähennettynä ulosottokaaren 4 luvun 21 §:n 1 momentin 6 kohdassa säädetyllä erottamisedulla. Muita yhteis- ja hallintatilien osalta merkityksellisiä ulosottokaaren 4 luvun säännöksiä ovat muun ohella velallisen hallussa olevaa irtainta omaisuutta koskeva 10 §, sivullisen hallussa olevaa irtainta omaisuutta koskeva 12 § ja keinotekoisista järjestelyä koskeva 14 §.

Turvaamisesta vapautettavat määrät (31 artikla)

Turvaamisesta on *31 artiklan 1 kohdan* nojalla vapautettava määrät, jotka vapautetaan ulosotosta täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädännön nojalla. Vapauttaminen tapahtuu kyseisestä lainsäädännöstä riippuen joko vapauttamisesta vastaavan elimen omasta aloitteesta (2 kohta) tai velallisen pyynnöstä (3 kohta). Jälkimmäisessä tapauksessa velallisen on tehtävä *34 artiklan 1 kohdan a alakohtan* mukainen hakemus turvaamismääräyksen täytäntöönpanon rajoittamisesta. Jäsenvaltioiden on viimeistään 18 päivänä kesäkuuta 2016 ilmoitettava komissiolle säännöt, joita sovelletaan ulosotosta kansallisen lainsäädännön nojalla vapautettaviin määriin (*50 artiklan 1 kohdan h alakohta*).

Ulosottokaaren 4 luvun 21 §:n 1 momentin 6 kohdan mukaan ulosmittauksesta tulee luonnollisen henkilön osalta erottaa velallisen rahavaroista tai muusta vastaavasta omaisuudesta *48 §:ssä* tarkoitetun suojaosuuden määrä puolitoistakertaisena kuu-kauden ajaksi, jollei velallisella ole muuta vastaavaa tuloa. Kyseinen määrä vapaute-

taan siten ulosotosta velallisen pyytämättä, joten tilin turvaamisesta vastaavan ulosottomiehen on 31 artiklan 2 kohdan nojalla vapautettava määrä turvaamisesta omasta aloitteestaan. Jos velallinen kuitenkin katsoo, että vapautettuja määriä ei ole otettu asianmukaisesti huomioon, hän voi hakea täytäntöönpanon rajoittamista siten kuin 34 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetään.

Turvaamismääräyksen etusija-asema (32 artikla)

Turvaamismääräyksellä tulisi 32 artiklan mukaan olla sama asema kuin vastaavalla kansallisella määräyksellä täytäntöönpanojäsenvaltiossa mahdollisesti on. Jäsenvaltioiden on 50 artiklan 1 kohdan k alakohdan nojalla ilmoitettava komissiolle, onko vastaavilla kansallisilla määräyksillä kansallisen lainsäädännön mukainen etusija-asema.

Suomen lainsäädännössä 32 artiklan kannalta merkityksellinen säännös on ulosotto-kaaren 4 luvun 43 §. Täytäntöönpantu takavarikko tai muu turvaamistoimi ei säännöksen mukaan estä ulosmittausta. Jos turvaamistoimi on määrätty sivullisen omistusoikeuden turvaamiseksi, omaisuus saadaan kuitenkin myydä vasta, kun turvaamistoimipäätöksen täytäntöönpano on peruutettu tai rauennut. Turvaamistoimilla ei siten ole kansallisessa lainsäädännössä erityistä etusija-asemaa ulosmittaukseen nähden muuten kuin sivullisen omistusoikeuden turvaamisen osalta.

2.4 Oikeussuojakeinot (4 luku)

Asetuksen 4 luku sisältää oikeussuojakeinoja koskevat säännökset. Velallinen voi luvun säännösten nojalla riitauttaa turvaamismääräyksen antamisen alkuperäjäsenvaltiossa ja täytäntöönpanon täytäntöönpanojäsenvaltiossa, sekä antaa vakuuden turvaamisen sijasta. Lisäksi luvussa säädetään velkojan oikeussuojakeinoista ja kolmansien osapuolten oikeuksista.

Velallisen oikeussuojakeinot turvaamismääräystä vastaan (33 artikla)

Velallisella on 33 artiklan nojalla oikeus riitauttaa myönnetty eurooppalainen tilivarojen turvaamismääräys sekä aineellisin että prosessuaalisin perustein. Velallinen voi tehdä alkuperäjäsenvaltion toimivaltaiselle tuomioistuimelle hakemuksen turvaamismääräyksen peruuttamisesta tai muuttamisesta sillä perusteella, että a) asetuksessa säädetty edellytykset tai vaatimukset eivät täytyneet, b) 28 artiklassa lueteltuja asiakirjoja ei ollut annettu velalliselle tiedoksi 14 päivän kuluessa tilin turvaamisesta, c) velalliselle tiedoksi annetut asiakirjat eivät täyttäneet 49 artiklan 1 kohdan mukaisia kielivaatimuksia, d) liiallisesti turvattua määrää ei ole vapautettu 27 artiklan mukaisesti, e) turvaamismääräyksen perusteena oleva velkojan vaatimus on maksettu kokonaan tai osittain, f) velkojan vaatimus on hylätty pääasiassa annetussa tuomios-

sa, tai g) pääasiassa annettu täytäntöönpanoasiakirja on julistettu mitättömäksi tai tuomio on kumottu.

Jos velallinen hakee oikeussuojakeinoja b tai c alakohdan nojalla, velkojalla on mahdollisuus korjata tiedoksiannon toimittamatta jättäminen tai toimittaa velalliselle tarvittavat käännökset 14 päivän kuluessa siitä kun hänelle on ilmoitettu velallisen hakemuksesta. Noudatettavasta menettelystä säädetään tarkemmin *33 artiklan 3 ja 4 kohdassa*. Jos tiedoksianto ei korjata tai käännöksiä toimiteta, oikeussuojakeino on myönnettävä.

Velallinen voi *33 artiklan 2 kohdan* nojalla hakea alkuperäjäsenvaltion tuomioistuimelta 12 artiklan mukaisen vakuutta koskevan päätöksen uudelleentarkastelua sillä perusteella, että kyseisessä artiklassa asetetut edellytykset tai vaatimukset eivät täytyneet. Tuomioistuin voi hakemuksen perusteella vaatia velkojaa asettamaan vakuuden tai lisävakuuden.

Jäsenvaltioiden on *50 artiklan 1 kohdan I alakohdan* nojalla viimeistään 18 päivänä kesäkuuta 2016 ilmoitettava komissiolle tuomioistuin, jolla on toimivalta myöntää 33 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut oikeussuojakeinot. Esityksessä ehdotetaan, että toimivalta 33 artiklassa mainittujen oikeussuojakeinojen myöntämiseen keskitettäisiin turvaamismääräyksen antamisen tavoin Helsingin kärjäoikeuteen. Asiasta olisi otettava säännös asetusta täydentävään lakiin.

Velallisen oikeussuojakeinot turvaamismääräyksen täytäntöönpanoa vastaan (34 artikla)

Velallisen oikeussuojakeinoista turvaamismääräyksen täytäntöönpanoa vastaan säädetään 34 artiklassa, jonka mukaan velallinen voi hakea turvaamismääräyksen täytäntöönpanon rajoittamista tai lopettamista. Hakemus tehdään täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaiselle tuomioistuimelle tai kansallisesta lainsäädännöstä riippuen täytäntöönpanoviranomaiselle.

Täytäntöönpanon rajoittaminen koskee tilanteita, joissa ulosotosta kansallisen lainsäädännön nojalla vapautettavia määriä ei ole vapautettu turvaamisesta 31 artiklassa edellytetyllä tavalla (34 artiklan 1 kohdan a alakohta). Kuten edellä on todettu, Suomessa ulosotosta vapautettavat määrät otetaan huomioon 31 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla viranomaisaloitteisesti. Velallinen voisi siten hakea täytäntöönpanon rajoittamista, jos ulosotosta ulosottokaaren 4 luvun 21 §:n 1 momentin 6 kohdan nojalla erotettavia määriä ei ole otettu lainkaan tai asianmukaisesti huomioon turvaamismääräyksen täytäntöönpanossa.

Täytäntöönpanon lopettaminen taas voi perustua ensinnäkin siihen, että turvattu pankkitili on rajattu asetuksen soveltamisalan ulkopuolelle 2 artiklan 3 ja 4 kohdan nojalla (34 artiklan 1 kohdan b alakohdan i alakohta). Tämä koskee muun muassa pankkitilejä, joihin ei sijaintivaltion lainsäädännön nojalla saa kohdistaa ulosottoa, ja keskuspankkien pankkitilejä. Täytäntöönpano on lopetettava myös sillä perusteella, että pääasiassa annetun tuomion tai muun täytäntöönpanoasiakirjan täytäntöönpanosta on kieltäydytty täytäntöönpanojäsenvaltiossa (ii alakohta), tuomion täytäntöönpanokelpoisuus on keskeytetty alkuperäjäsenvaltiossa (iii alakohta) tai 33 artiklan 1 kohdan b–g alakohtaa sovelletaan (iv alakohta). Viimeksi mainittu peruste

mahdollistaa siten 33 artiklan 1 kohdan b–g alakohdan oikeussuojakeinoihin vetoamisen alkuperäjäsenvaltion lisäksi täytäntöönpanojäsenvaltiossa.

Täytäntöönpano on lisäksi lopetettava, jos täytäntöönpano on selvästi vastoin täytäntöönpanojäsenvaltion oikeusjärjestyksen perusteita (34 artiklan 2 alakohta). Kyseistä oikeussuojakeinoa koskeva hakemus voidaan tehdä ainoastaan tuomioistuimelle, ei täytäntöönpanoviranomaiselle.

Jäsenvaltioiden on 50 artiklan 1 kohdan I alakohdan nojalla viimeistään 18 päivänä kesäkuuta 2016 ilmoitettava komissiolle tuomioistuin tai täytäntöönpanoviranomainen, jolla on toimivalta myöntää 34 artiklan 1 tai 2 kohdassa tarkoitettut oikeussuojakeinot. Esityksessä ehdotetaan, että toimivaltainen viranomaisen 34 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen oikeussuojakeinojen myöntämiseen olisi ulosottomies. Kysymykseen tulisi luontevimmin sama ulosottomies, joka on vastannut velallisen tilin turvaamisesta. Toimivaltainen tuomioistuin 34 artiklan 2 kohdan oikeussuojakeinon myöntämiseen olisi Helsingin kärjäoikeus.

Muut velallisen ja velkojan saatavilla olevat oikeussuojakeinot (35 artikla)

Muista velallisen ja velkojan käytössä olevista oikeussuojakeinoista säädetään 35 artiklassa. Velallinen tai velkoja voi pyytää turvaamismääräyksen antanutta tuomioistuinta muuttamaan määräystä tai peruuttamaan sen, jos määräyksen antamisen perustana olleet seikat ovat muuttuneet (1 kohta). Kyseinen tuomioistuin voi myös omasta aloitteestaan muuttaa määräystä tai peruuttaa sen muuttuneiden olosuhteiden vuoksi, jos alkuperäjäsenvaltion lainsäädäntö sen sallii (2 kohta).

Suomessa turvaamismääräyksen antaisi ehdotuksen mukaan Helsingin kärjäoikeus, joka olisi siten toimivaltainen myöntämään 35 artiklan 1 kohdan oikeussuojakeinon. Suomen lainsäädännön mukainen riitaprosessi on asianosaisaloitteinen. Kansallinen lainsäädäntö ei siten mahdollista sitä, että tuomioistuin oma-aloitteisesti muuttaisi antamaansa määräystä tai peruuttaisi sen muuttuneiden olosuhteiden vuoksi. Näin ollen 35 artiklan 2 kohta ei tule sovellettavaksi Suomessa annettujen turvaamismääräysten osalta.

Jos velallinen ja velkoja sopivat asian, he voivat yhteisesti pyytää turvaamismääräyksen antaneelta tuomioistuimelta määräyksen peruuttamista tai muuttamista, tai täytäntöönpanojäsenvaltion tuomioistuimelta tai täytäntöönpanoviranomaiselta määräyksen täytäntöönpanon lopettamista tai rajoittamista (35 artiklan 3 kohta). Esityksessä ehdotetaan, että toimivalta määräyksen täytäntöönpanon lopettamiseen tai rajoittamiseen 35 artiklan 3 kohdassa mainitulla perusteella Suomen ollessa täytäntöönpanojäsenvaltio annettaisiin 34 artiklan 1 kohdan oikeussuojakeinojen tapaan ulosottomiehelle.

Velkoja voi myös pyytää täytäntöönpanojäsenvaltion tuomioistuinta tai täytäntöönpanoviranomaista muuttamaan turvaamismääräyksen täytäntöönpanoa siten, että turvaamisesta 31 artiklan nojalla vapautettua määrää mukautetaan. Vaatimus voi perustua siihen, että velallisella on tilejä muissakin jäsenvaltioissa ja näiden tilien osalta on jo tehty riittävässä määrin vapautuksia (35 artiklan 4 kohta).

Esityksessä ehdotetaan, että päätöksen 35 artiklan 4 kohdan oikeussuojakeinosta tekisi ulosottomies. Vapautuksen mukauttaminen edellyttäisi, että muissa jäsenvaltioissa sovellettavien vapautusten määrä vastaisi vähintään ulosottokaaren 4 luvun 21 §:n 1 momentin 6 kohdassa tarkoitettua ulosmittauksesta erotettavaa määrää. Vapautuksen mukauttaminen ei siten voisi olla asianmukaista, jos vapautusten yhteismäärä jäisi mukauttamisen tuloksena alhaisemmaksi kuin ulosottokaaren edellä mainitun säännöksen mukainen määrä.

Oikeussuojakeinoissa noudatettava menettely ja muutoksenhaku (36–37 artikla)

Edellä mainittujen oikeussuojakeinojen käyttöä koskevasta menettelystä säädetään *36 artiklassa*. Hakemus 33–35 artiklan mukaisista oikeussuojakeinoista tehdään 36 artiklan *1 kohdan* mukaan oikeussuojakeinolomakkeelle ja toimitetaan hakemuksen tekopaikan lainsäädännön mukaisesti. Hakemus voidaan tehdä milloin tahansa, joten sen tekemiselle ei voida asettaa määräaika.

Hakemuksesta on ilmoitettava toiselle osapuolelle (36 artiklan *2 kohta*) ja kummallekin osapuolelle on annettava tilaisuus esittää siitä kantansa, jollei kyse ole 34 artiklan 1 kohdan a alakohdan tai 35 artiklan 3 kohdan mukaisesta hakemuksesta (36 artiklan *3 kohta*). Päätös on tehtävä viimeistään 21 päivän kuluessa siitä kun tuomioistuin tai täytäntöönpanoviranomainen on saanut kaikki päätöksen tekemiseksi tarvittavat tiedot, ja siitä on ilmoitettava osapuolille (*4 kohta*). Oikeussuojakeinoa koskevan päätöksen täytäntöönpanokelpoisuudesta ja täytäntöönpanossa noudatettavasta menettelystä säädetään tarkemmin 36 artiklan *5 kohdassa*.

Oikeussuojakeinoja koskevassa menettelyssä voidaan asetuksen 46 artiklan 1 kohdan nojalla soveltaa täydentävästi turvaamistoimia koskevia kansallisia menettelysäännöksiä. Tuomioistuimelta haettavien oikeussuojakeinojen osalta sovellettaisiin siten oikeudenkäymiskaaren ja ulosottomieheltä haettavien oikeussuojakeinojen osalta ulosottokaaren turvaamistoimia koskevia menettelysäännöksiä sikäli kuin ne eivät ole ristiriidassa asetuksen kanssa. Soveltamisessa olisi otettava huomioon, että velallista kuultaisiin menettelyssä ensimmäisen kerran tämän hakiessa oikeussuojakeinoa. Tätä voitaisiin verrata tilanteeseen, jossa tuomioistuin olisi antanut kansallisen turvaamistoimen oikeudenkäymiskaaren 7 luvun 5 §:n 2 momentin mukaisesti väliaikaisena ja varannut vastapuolelle tilaisuuden tulla kuulluksi vasta tämän jälkeen. Oikeussuojakeinon hakemisessa on siten kysymys pikemminkin ensimmäisessä oikeusasteessa tapahtuvasta kuulemisesta kuin muutoksenhausta.

Esimerkiksi tuomioistuimelle tehdystä oikeussuojakeinoa koskevasta hakemuksesta voitaisiin ilmoittaa toiselle osapuolelle oikeudenkäymiskaaren 11 luvun tiedoksiantoa koskevien säännösten mukaisesti ja antaa kyseiselle osapuolelle tilaisuus esittää kantansa kehottamalla tätä vastaamaan hakemukseen määräajassa. Päätöksestä voitaisiin ilmoittaa asianosaisille esimerkiksi lähettämällä näille etukäteen oikeudenkäymiskaaren 24 luvun 8 §:n 3 momentissa tarkoitettu kirjallinen ilmoitus ratkaisun antamisesta. Ulosottomiehelle tehtyjen hakemusten suhteen voitaisiin vastaavasti soveltaa täydentävästi ulosottokaaren säännöksiä kuulemisesta (UK 3 luvun 32 §), tiedoksiannosta (3 luvun 37–42) ja päätöksestä ilmoittamisesta (3 luvun 36 §). Sen sijaan suoraan asetuksen nojalla sovellettavia, kansalliset säännökset syrjäyttäviä menettelysäännöksiä ovat esimerkiksi edellytykset siitä, että hakemus oikeussuoja-

keinosta voidaan tehdä milloin tahansa, ja että päätös on tehtävä viimeistään 21 päivän kuluttua tarvittavien tietojen saamisesta.

Kummallakin osapuolella on *37 artiklan* mukaan oikeus hakea muutosta 33, 34 tai 35 artiklan nojalla tehtyyn päätökseen käyttäen muutoksenhakulomaketta. Jäsenvaltioiden on viimeistään 18 päivänä kesäkuuta 2016 ilmoitettava komissiolle tuomioistuin, jolle muutoksenhaku osoitetaan sekä muutoksenhauille kansallisen lainsäädännön mukaan mahdollisesti asetettu määräaika ja sen alkamisajankohta (*50 artiklan 1 kohdan 1 alakohta*).

Muutoksenhakuoikeutta koskeva 37 artikla ei sisällä säännöksiä muutoksenhaussa noudatettavasta menettelystä muuten kuin vakiolomakkeen käyttämisen osalta. Muutoksenhakumenettely jää siten pääosin menettelyvaltion kansallisen lainsäädännön varaan 46 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

Toimivalta tuomioistuimelta haettavien oikeussuojakeinojen osalta ehdotetaan edellä lausutusti keskitettäväksi Helsingin käräjäoikeuteen, joten muutoksenhaku näistä päätöksistä tapahtuisi Helsingin hovioikeuteen. Muutoksenhaussa voitaisiin soveltaa täydentävästi oikeudenkäymiskaaren 25 ja 25a luvun säännöksiä.

Jos oikeussuojakeinoa koskevan päätöksen olisi tehnyt ulosottomies, muutoksenhaussa voitaisiin soveltaa täydentävästi ulosottovalitusta koskevia ulosottokaaren 11 luvun säännöksiä. Ulosottovalituksia käsitellään tietyissä ulosottokaaren 11 luvun 2 §:n 2 momentissa mainituissa käräjäoikeuksissa, joiden tuomiopiireistä ulosottovalitusasioissa säädetään valtioneuvoston asetuksella. Esityksessä ehdotetaan, että asetuksen mukaisia oikeussuojakeinoja koskeviin ulosottomiehen päätöksiin voitaisiin hakea muutosta ulosottovalituksia käsitteleviltä käräjäoikeuksilta.

Velallisen oikeus antaa vakuus turvaamisen sijasta (38 artikla)

Velallisella on edellä mainittujen oikeussuojakeinojen lisäksi oikeus antaa vakuus turvaamisen sijasta siten kuin *38 artiklassa* tarkemmin säädetään. Velallinen voi joko hakea turvattujen varojen vapauttamista turvaamismääräyksen antaneelta tuomioistuimelta (*1 kohdan a alakohta*) tai turvaamismääräyksen lopettamista täytäntöönpanojäsenvaltion tuomioistuimelta tai täytäntöönpanoviranomaiselta (*1 kohdan b alakohta*). Edellytyksenä on kummassakin tapauksessa se, että velallinen antaa tuomioistuimelle tai viranomaiselle turvattua määrää vastaavan vakuuden tai vaihtoehtoisen vakuuden, joka on sijaintivaltion lainsäädännön mukaan hyväksyttävässä muodossa ja arvoltaan vähintään vastaava. Vaihtoehtoinen vakuus voi olla esimerkiksi pankkitakaus tai kiinnitys (*johdanto-osan 35 kappale*). Vakuuden antamisesta ilmoitetaan velkojalle kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

Velkojalta vaadittavaa vakuutta koskeva 12 artikla eroaa edellä lausutusti joissakin suhteissa kansallisista vakuuden asettamista koskevista säännöksistä ja edellyttää siten täydentävää lainsäädäntöä. Perusteltua olisi, että velkojan vakuuden antamista koskevaa menettelyä voitaisiin mahdollisuuksien mukaan noudattaa myös velallisen antaessa vakuuden.

Päätösvalta turvattujen varojen vapauttamisesta vakuutta vastaan kuuluu 38 artiklan 1 kohdan a alakohdan nojalla yksiselitteisesti turvaamismääräyksen antaneelle tuomioistuimelle. Suomessa annettujen turvaamismääräysten osalta päätösvalta kuuluisi siten Helsingin käräjäoikeudelle. Esityksessä ehdotetaan, että vakuus annettaisiin näissä tilanteissa velkojan 12 artiklan nojalla antaman vakuuden tapaan ulosottomiehelle, joka ilmoittaisi tuomioistuimelle, kun vakuus on annettu, ja ottaisi samalla kantaa vakuuden hyväksyttävyyteen ja riittävyteen.

Jäsenvaltioilla on 38 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla mahdollisuus valita, päättääkö turvaamismääräyksen täytäntöönpanon lopettamisesta velallisen antamaa vakuutta vastaan tuomioistuin vai täytäntöönpanoviranomainen. Esityksessä ehdotetaan, että päätösvalta kuuluisi Suomessa ulosottomiehelle eli täytäntöönpanoviranomaiselle. Tämä olisi perusteltua, koska ulosottomies olisi ehdotuksen mukaan toimivaltainen viranomaisena myös 34 artiklan 1 kohdan ja 35 artiklan 3 ja 4 kohdan täytäntöönpanoa koskevien oikeussuojakeinojen osalta.

Kolmansien oikeudet (39 artikla)

Kolmansien osapuolten oikeuksista säädetään 39 artiklassa. Kolmansien oikeuteen riitauttaa turvaamismääräys sovelletaan alkuperäjäsenvaltion lainsäädäntöä ja toimivalta tällaisen kanteen osalta kuuluu lähtökohtaisesti alkuperäjäsenvaltion tuomioistuimille. Kolmansien oikeuteen riitauttaa turvaamismääräyksen täytäntöönpano sovelletaan vastaavasti täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädäntöä ja toimivalta asiassa kuuluu lähtökohtaisesti täytäntöönpanojäsenvaltion tuomioistuimille tai täytäntöönpanoviranomaisille. Toimivallasta voidaan kuitenkin säätää unionin oikeudessa tai kansallisessa oikeudessa toisin.

Kolmansien oikeuksia koskevat säännökset tulisivat sovellettaviksi esimerkiksi tilanteissa, jossa kolmas osapuoli katsoisi turvattujen varojen kuuluvan itselleen eikä velalliselle. Kolmas osapuoli voisi tällaisissa tilanteissa riitauttaa joko turvaamismääräyksen antamisen tai täytäntöönpanon siten kuin sovellettavassa kansallisessa lainsäädännössä säädetään.

Kolmansien oikeuteen riitauttaa turvaamismääräys 39 artiklan 1 kohdan mukaisesti voitaisiin periaatteessa soveltaa väliintuloa koskevia oikeudenkäymiskaaren 18 luvun 8–10 §:n säännöksiä. Mainitun 8 §:n mukaan jos joku, joka ei ole asianosaisena oikeudenkäynnissä, väittää, että asia koskee hänen oikeuttaan, ja esittää todennäköisiä syitä väitteensä tueksi, hän saa osallistua väliintulijana jommankumman asianosaisen puolella oikeudenkäyntiin. Sivullisen pääseminen väliintulijaksi edellyttää siten, että asia on vireillä asianosaisten välillä (niin sanottu väliintulon prosessuaalinen edellytys). Väliintulo alioikeustasolla ei ole enää mahdollinen sen jälkeen kun käräjäoikeus on antanut asiassa ratkaisunsa.

Turvaamismääräys annetaan ex parte –menettelyssä, jossa turvaamismääräystä koskevasta hakemuksesta ei ilmoiteta velalliselle tai ulkopuolisille ennen turvaamismääräyksen antamista ja varojen turvaamista. Näin ollen kolmas osapuoli saa todennäköisesti tietää velkojan hakemuksesta vasta siinä vaiheessa, kun varat on jo turvattu. Kolmannen osapuolen mahdollisuus riitauttaa turvaamismääräys väliintulijana edellyttää tällöin käytännössä sitä, että velallinen vetoaa asetuksen 4 luvun oikeussuojakeinoihin. Muussa tapauksessa menettely päättyy tuomioistuimessa tur-

vaamismääräyksen antamiseen eikä tämän jälkeen ole enää oikeudenkäyntiä, johon kolmas osapuoli voisi väliintulijana osallistua.

Kolmansien oikeuteen riitauttaa Suomessa tapahtunut turvaamismääräyksen täytäntöönpano 39 artiklan 2 kohdan mukaisesti voitaisiin soveltaa ulosottokaaren 11 luvun säännöksiä. Riitauttaminen tapahtuisi ulosottovalituksella, jonka käsittelyyn toimivaltainen tuomioistuin määräytyisi ulosottokaaren 11 luvun 2 §:n mukaisesti.

2.5 Yleiset säännökset (5 luku)

Asetuksen 5 luku sisältää yleiset säännökset, jotka koskevat koko asetuksen sisältöä. Monien luvun säännösten tarkempi sisältö jää riippumaan jäsenvaltioiden kansallisesta lainsäädännöstä.

Asetuksen yhteydessä ei *40 artiklan* mukaan saa vaatia laillistamista tai muuta vastaavaa muodollisuutta.

Oikeudellisesta edustamisesta säädetään *41 artiklassa*, jonka mukaan menettelyssä turvaamismääräyksen saamiseksi ei ole pakollista käyttää asianajajaa tai muuta oikeusalan ammattilaista. Sama koskee lähtökohtaisesti 4 luvun mukaisia oikeussuojakeinoja, joiden osalta voidaan kuitenkin säätää kansallisessa lainsäädännössä toisin.

Suomessa ei oikeudenkäymiskaaren 15 luvun ja ulosottokaaren 3 luvun säännösten nojalla ole asiamiespakkoa. Jos asianosainen kuitenkin haluaa käyttää oikeudenkäyntiasiamiestä tai -avustajaa tuomioistuimessa käsiteltävässä turvaamismääräysasiassa, tämän on oikeudenkäymiskaaren 15 luvun 2 §:n 1 ja 4 momentin nojalla oltava asianajaja, julkinen oikeusavustaja tai luvan saanut oikeudenkäyntiavustaja.

Oikeudenkäyntimaksuista säädetään *42 artiklassa*, jonka mukaan turvaamismääräyksen hakemista tai oikeussuojakeinon käyttämistä koskevassa menettelyssä ei saa periä suurempia oikeudenkäyntimaksuja kuin vastaavista toimenpiteistä kansallisessa menettelyssä. Jäsenvaltioiden on viimeistään 18 päivänä kesäkuuta 2016 ilmoitettava komissiolle tällaisista oikeudenkäyntimaksuista (*50 artiklan 1 kohdan n alakohta*).

Suomessa oikeudenkäyntimaksuista säädetään tuomioistuinten ja eräiden oikeushallintoviranomaisten suoritteista perittävistä maksuista annetussa laissa (701/1993) sekä siihen liittyvässä asetuksessa. Riita-asian käsittelystä perittävästä oikeudenkäyntimaksusta säädetään lain 3 §:n 1 momentissa. Säännös kattaa myös turvaamistoimia koskevat oikeudenkäyntimaksut. Oikeudenkäyntimaksut määräytyvät sen mukaan, missä vaiheessa käsittely päättyy.

Asetusta sovelletaan rahallisiin vaateisiin rajat ylittävissä siviili- ja kauppaoikeudellisissa asioissa, joten kysymys on rajat ylittävästä riita-asiasta. Asetuksen mukaisessa menettelyssä tulisi tämän vuoksi periä tavanomaisen riita-asian käsittelystä perittäväksi säädettyjä oikeudenkäyntimaksuja.

Asetuksen 42 artiklan säännökset oikeudenkäyntimaksuista koskevat turvaamismääräyksen hakemista ja oikeussuojakeinon käyttämistä turvaamismääräystä vastaan. Turvaamismääräyksen hakemisesta voitaisiin edellä lausutuilla perusteilla periä oikeudenkäyntimaksua siten kuin oikeudenkäyntimaksusta riita-asiassa säädetään.

Oikeussuojakeinon käyttämisestä mahdollisesti perittävien oikeudenkäyntimaksujen osalta on sen sijaan otettava huomioon turvaamismääräysmenettelyn ex parte -luonne ja se, että oikeussuojakeino haettaisiin esityksen ja asetuksen sanamuodon mukaan samalta tuomioistuimelta, joka olisi antanut turvaamismääräyksen. Velallisen 33 tai 35 artiklan nojalla hakema oikeussuojakeino olisi ensimmäinen kerta kun velallista kuultaisiin menettelyn aikana. Kuten edellä on 36 artiklan yhteydessä todettu, velallisen oikeussuojakeino rinnastuu tosiasiallisesti vastapuolen turvaamistoimiasissa antamaan vastaukseen, josta ei luonnollisesti voida periä oikeudenkäyntimaksua.

Myös velkoja voi hakea 35 artiklan 1 kohdan mukaista oikeussuojakeino, minkä lisäksi velkoja ja velallinen voivat yhteisesti pyytää turvaamismääräyksen peruuttamista tai muuttamista 35 artiklan 3 kohdan nojalla. Hakemus oikeussuojakeinosta tulisi näissäkin tilanteissa tehdä turvaamismääräyksen antaneelle tuomioistuimelle. Tällaisen oikeussuojakeinon käsittelyn olisi perusteltua katsoa kuuluvan saman turvaamismääräysasian käsittelyn piiriin turvaamismääräystä koskevan hakemuksen kanssa. Kysymys olisi hakemuksen jättämisestä turvaamisen päättymiseen asti samasta turvaamismääräysasiasta, jonka käsittelystä samassa tuomioistuimessa perittäisiin yksi oikeudenkäyntimaksu. Näin ollen velkojan tai velkojan ja velallisen yhteisesti hakemasta oikeussuojakeinosta ei myöskään tulisi periä oikeudenkäyntimaksua.

Asetuksen 42 artikla koskee oikeudenkäyntimaksuja eikä siten sovellu tilanteessa, jossa oikeussuojakeino haetaan täytäntöönpanoviranomaiselta esimerkiksi 34 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

Asetuksen 42 artikla ei sanamuotonsa perusteella koske muutoksenhausta perittäviä maksuja. Tältä osin voitaisiin 46 artiklan 1 kohdan nojalla soveltaa kansallisia säännöksiä. Muutoksenhausta, joka koskee turvaamismääräyksen hylkäämistä (21 artikla) tai oikeussuojakeinosta tehtyä päätöstä (37 artikla), voitaisiin siten periä oikeudenkäyntimaksua siten kuin tuomioistuinten ja eräiden oikeushallintoviranomaisten suoritteista perittävistä maksuista annetun lain 3 §:n 1 momentissa säädetään oikeudenkäyntimaksusta muutoksenhakuasiassa. Oikeudenkäyntimaksu määräytyisi siten lähtökohtaisesti muutoksenhakuasteen mukaan. Jos oikeussuojakeino koskevan päätöksen olisi tehnyt ulosottomies esimerkiksi 34 artiklan 1 kohdan nojalla, oikeudenkäyntimaksua perittäisiin siten kuin ulosottokaaren mukaisesta muutoksenhakuasiasta säädetään.

Pankin oikeus vaatia velkojaa tai velallista korvaamaan turvaamismääräysmenettelystä aiheutuneita kustannuksia riippuu 43 artiklan mukaan kansallisesta lainsäädännöstä. Pankilla on oikeus vaatia turvaamismääräyksen toteuttamisesta aiheutuvien kustannusten maksamista tai korvaamista vain, jos pankilla on täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädännön nojalla oikeus tällaiseen maksuun tai korvaukseen vastaavien kansallisten määräysten osalta. Maksujen määrittämisessä on otettava huomioon turvaamismääräyksen toteuttamisen monimutkaisuus eivätkä ne saa olla suurempia kuin vastaavien kansallisten määräysten toteuttamisesta perittävät maksut. Myöskään pankin 14 artiklan mukaisten tilitietojen toimittamisesta perimät maksut eivät saa olla suuremmat kuin tosiasiasissa aiheutuneet kustannukset eivätkä ta-

pauksen mukaan suuremmat kuin tilitietojen toimittamisesta vastaavien kansallisten määräysten yhteydessä perittävät maksut.

Jäsenvaltioiden on viimeistään 18 päivänä kesäkuuta 2016 ilmoitettava komissiolle, onko pankeilla niiden kansallisen lainsäädännön mukaan oikeus periä maksuja vastaavien kansallisten määräysten toteuttamisesta tai tilitietojen toimittamisesta, ja jos on, kumpi osapuoli on vastuussa näiden maksujen maksamisesta alustavasti ja lopullisesti (*50 artiklan 1 kohdan i alakohta*).

Ulosottokaaren mukainen pankkitilin ulosmittaukseen liittyvä pankille annettava maksukielto toimeenpannaan pankissa maksutta. Pankki ei voi periä maksuja myöskään ulosottoviranomaisen pankille ulosottokaaren 3 luvun 64 – 66 §:n nojalla tekemistä tilitiedusteluista. Suomessa pankeilla ei siten asetuksen 43 artiklan nojalla ole oikeutta vaatia maksuja turvaamismääräyksen toteuttamisesta tai tilitietojen toimittamisesta asetuksen mukaisessa menettelyssä.

Täytäntöönpanojäsenvaltion viranomaisten perimistä maksuista säädetään *44 artiklassa*, jonka mukaan kunkin jäsenvaltion on ennalta vahvistettava maksuasteikko tai vastaava säännöstö, jossa artiklassa mainitut maksut esitetään avoimesti. Säännöstöä vahvistettaessa voidaan ottaa huomioon määräyksen määrä ja sen käsittelyn monimutkaisuus. Maksut eivät kuitenkaan saa olla suurempia kuin vastaavien kansallisten määräysten yhteydessä mahdollisesti perittävät maksut. Maksuja voidaan vaatia maksettavaksi etukäteen, jos täytäntöönpanojäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä niin säädetään (*johdanto-osan 27 kappale*).

Jäsenvaltioiden on viimeistään 18 päivänä kesäkuuta 2016 ilmoitettava komissiolle maksuasteikko tai muu säännöstö, jossa vahvistetaan turvaamismääräyksen käsitteeseen tai täytäntöönpanoon osallistuvien viranomaisten tai muiden elinten perimät maksut (*50 artiklan 1 kohdan j alakohta*).

Asetuksen 44 artiklassa tarkoitettut viranomaiset ovat Suomessa ulosottomiehiä eli paikallisia ulosottoviranomaisia, joiden suoritteista perittävistä maksuista säädetään ulosottomaksuista annetussa laissa (34/1995) ja asetuksessa (35/1995). Pankkitilin turvaaminen on lain 2 §:n 4 momentissa tarkoitettua muuta täytäntöönpanoa, josta ulosottomaksuna on täytäntöönpanomaksu. Täytäntöönpanomaksujen suuruudesta säädetään tarkemmin ulosottomaksuista annetun asetuksen 5 §:ssä. Pankkitilin turvaamisesta maksua tulisi periä 5 §:n 1 momentin 3 kohdassa tarkoitettua muuta täytäntöönpanoa koskevan taksan mukaisesti 225 euroa. Koska turvaamismääräyksen täytäntöönpano rinnastuu turvaamistoimen täytäntöönpanoon, täytäntöönpanomaksu voidaan ulosottomaksuista annetun lain 4 §:n 3 momentin nojalla periä vain hakijalta, ei velalliselta.

Ulosottomiehen ulosottokaaren 3 luvun 64 §:n nojalla tekemistä tilitiedusteluista ei peritä erikseen ulosottomaksua. Maksu peritään näissä tapauksissa tiedusteluun liittyvän täytäntöönpanon, esimerkiksi turvaamistoimen täytäntöönpanon yhteydessä siten kuin täytäntöönpanomaksuista säädetään. Näin ollen maksuja ei voida periä myöskään asetuksen 14 artiklan nojalla tehtävästä tilitietojen hankintamenettelystä.

Asetuksessa säädetyistä määräajoista poikkeamisesta säädetään *45 artiklassa*. Jos tuomioistuin tai asianomainen viranomainen ei poikkeuksellisessa tilanteessa voi noudattaa artiklassa luetelluissa säännöksissä vahvistettuja määräaikoja, edellytetyt toimet on toteutettava mahdollisimman pian. Tällainen poikkeus voi *johdanto-osan 37 kappaleen* mukaan tulla kysymykseen esimerkiksi asioissa, jotka ovat oikeudelli-

sesti tai sisällöltään erityisen monimutkaisia. Artiklassa säädetty poikkeamismahdollisuus ei sen sijaan koske velkojalle asetettuja määräaikoja.

Asetuksen suhteesta kansalliseen prosessioikeuteen säädetään *46 artiklassa*, jonka *1 kohdan* mukaan kaikkiin menettelyllisiin kysymyksiin, joista ei asetuksessa erikseen säädetä, sovelletaan sen jäsenvaltion lainsäädäntöä, jossa menettely tapahtuu.

Turvaamismääräysmenettelyssä on kysymys rajat ylittävistä turvaamistoimista, joten Suomessa tapahtuvassa turvaamismääräysmenettelyssä olisi perusteltua soveltaa täydentävästi turvaamistoimia koskevia kansallisia säännöksiä. Tämä tarkoittaisi ensisijaisesti oikeudenkäymiskaaren 7 luvun säännöksiä turvaamistoimista ja ulosottoaaren 8 luvun säännöksiä turvaamistoimipäätöksen täytäntöönpanosta. Asiasta olisi selkeyden vuoksi otettava säännös asetusta täydentävään lakiin. Mahdollisuus kansallisten säännösten täydentävään soveltamiseen koskisi vain menettelyä, ei aineellisia edellytyksiä, jotka perustuvat yksinomaan asetukseen.

Vaikutuksiin, joita maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamisella on yksittäisiin täytäntöönpanotoimiin, kuten turvaamismääräyksen täytäntöönpanoon, sovelletaan *46 artiklan 2 kohdan* mukaan sen jäsenvaltion lainsäädäntöä, jossa maksukyvyttömyysmenettely on aloitettu. Asetusta ei *2 artiklan 2 kohdan c alakohdan* ja johdanto-osan *8 kappaleen* nojalla saisi soveltaa maksukyvyttömyysmenettelyssä olevaan velalliseen kohdistuviin vaatimuksiin. Näin ollen *46 artiklan 2 kohta* on tarkoitettu koskemaan tilanteita, joissa maksukyvyttömyysmenettely aloitetaan turvaamismääräysmenettelyn vireilletulon jälkeen.

Asetuksen *46 artiklan 2 kohdan* säännös tarkoittaa sitä, että jos tilin turvaaminen tapahtuu Suomessa ja velallisen osalta aloitetaan maksukyvyttömyysmenettely toisessa jäsenvaltiossa, ulosottomiehen pitäisi ottaa turvaamismääräyksen täytäntöönpanossa huomioon toisen jäsenvaltion maksukyvyttömyysmenettelyä koskeva lainsäädäntö. Maksukyvyttömyysmenettelyn aloittaminen ja sen oikeusvaikutukset voitaisiin selvittää esimerkiksi silloin, jos velallinen tai muu taho tekisi sitä koskevan väitteen tai jos ulosottomies saisi muuten tietää maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamisesta.

Asetuksen *47 artikla* sisältää säännökset asetuksen nojalla saatujen, käsiteltyjen ja toimitettujen henkilötietojen tietosuojasta. Henkilötietoja ei esimerkiksi saa käyttää muihin tarkoituksiin kuin siihen, jota varten ne on saatu, käsitelty tai toimitettu (*1 kohta*). Henkilötietojen säilyttämisestä säädetään *artiklan 2 kohdassa*, jossa luetellut viranomaistahot eivät saa säilyttää tietoja pidempään kuin se on tarpeen eivätkä missään tapauksessa pidempään kuin kuusi kuukautta menettelyjen päättymisen jälkeen. Viimeksi mainittua säännöstä ei kuitenkaan sovelleta tuomioistuinten oikeudellisia tehtäviä suorittaessaan käsittelemiin ja taltioimiin tietoihin.

Tietosuoja koskevan säännöksen tulkinnassa voidaan ottaa huomioon *johdanto-osan 45 ja 46 kappaleet*. Ensiksi mainitun mukaan asetuksessa tarkoitettujen henkilötietojen käyttöön saamisen, niiden käytön ja toimittamisen osalta olisi noudatettava Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin *95/46/EY*, sellaisena kuin se on saatettuna osaksi jäsenvaltioiden kansallista lainsäädäntöä, vaatimuksia. Kyseinen direktiivi yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta eli niin sanottu henkilötiedodirektiivi on pantu Suomessa täytäntöön henkilötietolailla (*523/1999*). Asetuksen johdanto-osan *46 kappaleen* mukaan asetuksen soveltamiseksi olisi kuitenkin säädettävä joitakin henkilötietojen käyttöön saamista, niiden käyttöä ja toimittamista koskevia erityisedellytyksiä. Tältä osin on

otettu huomioon Euroopan tietosuojavaltuutetun lausunto. Rekisteröidylle henkilölle olisi ilmoitettava asiasta kansallisen lainsäädännön mukaisesti. Ilmoitusta velalliselle hänen tiliään tai tilejään koskevien tietojen luovuttamisesta olisi kuitenkin lykättävä 30 päivällä sen estämiseksi, että varhainen ilmoitus velalliselle vaarantaisi turvaamismääräyksen vaikutuksen.

Sivullisen tietojenantovelvollisuudesta ulosottomiehelle säädetään ulosottokaaren 3 luvun 66 §:ssä, jonka 3 momentin mukaan luotto-, rahoitus- tai vakuutuslaitos ei saa muulle kuin viranomaiselle ilmaista, onko ulosottomies tehnyt pykälässä tarkoitettua tiedustelun. Näin ollen asetuksen johdanto-osan 46 kappaleen maininnalla, jonka mukaan ilmoitusta velalliselle tilitietojen luovuttamisesta olisi lykättävä 30 päivällä, ei ole Suomessa merkitystä, koska pankki ei ulosottokaaren mukaan saa ilmoittaa tilitiedusteluista muille kuin viranomaisille.

Asetuksen 46 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja viranomaisia olisivat esityksen mukaan Suomessa ulosottomiehet ja Valtakunnanvoudinvirasto. Näin ollen menettelyssä saatuja henkilötietoja ei saisi säilyttää ulosottoviranomaisten tietojärjestelmissä pidempään kuin kuusi kuukautta menettelyjen päättymisen jälkeen.

Asetuksen suhteesta muihin säädöksiin säädetään *48 artiklassa*, jonka mukaan asetus ei vaikuta artiklassa tarkemmin mainittujen säädösten soveltamiseen tiettyjä poikkeuksia lukuun ottamatta.

Asetuksen *49 artiklassa* säädetään kielistä eli velvollisuudesta kääntää turvaamismääräysmenettelyssä toimitettavia asiakirjoja. Jos turvaamismääräyslomake ja velkojan hakemus turvaamismääräyksestä eivät ole velallisen kotipaikan jäsenvaltion virallisella kielellä tai jollakin muulla kielellä, jota velallinen ymmärtää, asiakirjoihin on *1 kohdan* mukaan tiedoksiannon yhteydessä liitettävä käännös tai translitteraatio jollekin näistä kielistä. Kääntämisvelvollisuus ei sen sijaan lähtökohtaisesti koske velkojan tuomioistuimelle toimittamia muita asiakirjoja.

Tuomioistuimelle ja toimivaltaiselle viranomaiselle osoitettavien asiakirjojen osalta asetus antaa jäsenvaltioille mahdollisuuden ilmoittaa, että ne hyväksyvät käännöksiä myös muulle kuin viralliselle kielelle (*49 artiklan 2 kohta*). Jäsenvaltioiden on *50 artiklan 1 kohdan o alakohdan* nojalla ilmoitettava asiakirjojen käännöksissä hyväksytyt kielet komissiolle viimeistään 18 päivänä kesäkuuta 2016.

Suomi on useiden siviili- ja kauppaoikeuden alalla annettujen asetusten osalta hyväksynyt asiakirjojen käännöksissä käytettäväksi suomen ja ruotsin kielen ohella englannin kielen. Tällaisia asetuksia ovat muun muassa vähäisiä vaatimuksia koskeva asetus, riitauttamattomia vaatimuksia koskevan eurooppalaisen täytäntöönpanoperusteen käyttöönotosta annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 805/2004 (jäljempänä asetus eurooppalaisesta täytäntöönpanoperusteesta) ja eurooppalaisen maksamismääräysmenettelyn käyttöönotosta annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1896/2006 (jäljempänä asetus eurooppalaisesta maksamismääräysmenettelystä). Englanninkieliset käännökset ehdotetaan hyväksyttäväksi myös eurooppalaista tilivarojen turvaamismääräysmenettelyä koskevan asetuksen osalta. Asiasta olisi otettava säännös asetusta täydentävään lakiin.

Asetuksen mukaisesti laaditun käännöksen on 49 artiklan 3 kohdan mukaan oltava sellaisen henkilön laatima, jolla on kelpoisuus laatia käännöksiä jossakin jäsenvaltiossa.

Asetuksen 50 artiklassa säädetään tiedoista, jotka jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle viimeistään 18 päivänä heinäkuuta 2016. Tiedot koskevat toimivaltaisia tuomioistuimia (50 artiklan 1 kohdan a, d, m ja tapauksen mukaan l alakohta), viranomaisia (b, e, f ja tapauksen mukaan l alakohta), kansallisen lainsäädännön sisältöä (c, g, h, i ja k alakohta), viranomaisten perimiä maksuja ja oikeudenkäyntimaksuja (j ja n alakohta) sekä asiakirjojen käännöksissä hyväksytyjä kieliä (o alakohta). Tietoja on selostettu tarkemmin edellä yksittäisten artiklojen yhteydessä. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava myös myöhemmistä muutoksista kyseisiin tietoihin. Komissio saattaa tiedot yleisön saataville muun muassa siviili- ja kauppaoikeudellisen alan Euroopan oikeudellisen verkoston kautta.

Komissio hyväksyy 51 artiklan mukaan täytäntöönpanosäädökset asetuksessa tarkoitettujen lomakkeiden laidinnasta ja myöhemmästä muuttamisesta. Komissiota avustaa 52 artiklan nojalla asetuksessa (EU) N:o 182/2011 tarkoitettu komitea.

Komissio antaa 53 artiklan 1 kohdan nojalla 18 päivään tammikuuta 2022 mennessä Euroopan parlamentille, neuvostolle sekä Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle kertomuksen asetuksen soveltamisesta. Jäsenvaltioiden on pyynnöstä kerättävä ja saatettava komission saataville 2 kohdassa mainitut tiedot, jotka koskevat muun muassa turvaamismääräystä koskevien hakemusten ja oikeussuojakeinoja koskevien hakemusten lukumääriä.

2.6 Voimaantulo (6 luku)

Asetuksen kuudenteen lukuun sisältyy ainoastaan 54 artiklan voimaantulosäännös, jonka nojalla asetus on tullut voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä. Asetusta sovelletaan 18 päivästä tammikuuta 2017, lukuun ottamatta tietojen ilmoittamista koskevaa 50 artiklaa, jota sovelletaan 18 päivästä heinäkuuta 2016.

3 Esityksen tavoitteet ja keskeiset ehdotukset

3.1 Täydentävän lainsäädännön tarpeellisuus

Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus on unionin oikeuden mukaisesti voimassa sellaisenaan eikä sitä saa selittää tai täsmentää kansallisella sääntelyllä. Asetusta ei myöskään saa kirjoittaa uudelleen eikä muutenkaan sisällyttää kansalliseen lainsäädäntöön. Asetuksen soveltaminen voi kuitenkin edellyttää täydentäviä kansallisia säännöksiä.

Eurooppalaisesta tilivarojen turvaamismääräysmenettelystä annetun asetuksen menettelysäännökset eivät ole tyhjentävät. Asetuksen 46 artiklan 1 kohdan mukaan kaikkiin menettelyllisiin kysymyksiin, joista ei erikseen säädetä asetuksessa, sovelletaan sen jäsenvaltion lainsäädäntöä, jossa menettely tapahtuu. Näin ollen asetuksen mukainen menettely perustuu osittain asetuksen säännöksiin ja osittain kansalliseen lainsäädäntöön.

Uuden lainsäädännön tarpeen arvioimiseksi on selvitettävä, miten asetus sijoittuu Suomen oikeudelliseen ympäristöön. On selvitettävä, miltä osin Suomen voimassa oleva lainsäädäntö jo nykyisellään täydentää asetuksessa säädettyä menettelyä ja miltä osin asetuksen soveltaminen edellyttää uutta lainsäädäntöä.

Asetuksen mukainen menettely eroaa useilta osin oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisista kansallisista turvaamistoimista ja edellyttää uusien tehtävien antamista tuomioistuimille, viranomaisille ja pankeille. Näiden erityispiirteiden vuoksi asetuksen soveltamisen edellyttämät uudet säännökset tulisi pyrkiä kokoamaan yhteen asetusta täydentävään lakiin, jota lain soveltaja voisi lukea asetuksen rinnalla.

Lainsäädännöllä täydennettäisiin asetuksen säännöksiä vain siltä osin kuin se on tarpeen. Kansallisten säännösten tulisi palvella mahdollisimman hyvin asetuksen säännösten soveltamista siten, että menettelystä saataisiin kansallisella tasolla käytännössä toimiva. Tätä tavoitetta palvelisi, että menettely muistuttaisi mahdollisuuksien mukaan oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisia turvaamistoimia ja niiden täytäntöönpanoa. Tällöin menettelyssä voitaisiin hyödyntää kansallisen lainsäädännön mukaisen turvaamistoimimenettelyn toimijoiden ammattitaitoa ja resursseja, ja asetuksen edellyttämät uudet tehtävät ja muut uudet järjestelyt jäisivät mahdollisimman vähäisiksi.

Esityksessä ei ole pyritty tulkitsemaan asetuksen sisältöä, vaan tämä jää lain soveltajan kuten tuomioistuinten ja viranomaisten tehtäväksi. Viime kädessä asetuksen säännösten tulkitsemisesta vastaa Euroopan unionin tuomioistuin. EU-tuomioistuin voi antaa kansallisen tuomioistuimen pyynnöstä sitovan ennakkoratkaisun asetuksen soveltamisesta kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa yksittäisessä asiassa.

3.2 Toimivaltaiset tuomioistuimet

Tuomioistuimen kansainvälinen toimivalta eli se, minkä jäsenvaltion tuomioistuimilla on toimivalta turvaamismääräyksen antamiseen, määräytyy asetuksen 6 artiklan mukaan. Tuomioistuimen kansallinen toimivalta eli se, mikä 6 artiklan nojalla määräytyvän jäsenvaltion tuomioistuimista on toimivaltainen antamaan turvaamismääräyksen, jää sen sijaan kansallisen lainsäädännön varaan. Sama koskee 33 ja 34 artiklan mukaisten oikeussuojakeinojen myöntämiseen toimivaltaisia tuomioistuimia, jotka jäsenvaltioiden on 50 artiklan 1 kohdan I alakohdan nojalla ilmoitettava komissiolle. Toimivalta eräiden 35 artiklassa mainittujen oikeussuojakeinojen myöntämiseen kuuluu suoraan artiklan sanamuodon perusteella turvaamismääräyksen antaneelle tuomioistuimelle.

Asetuksen soveltaminen ei edellytä erityistä säännöstä tuomioistuimen kansallisesta toimivallasta. Jos lailla ei toisin säädetä, tuomioistuimen toimivalta Suomessa määräytyisi oikeudenkäymiskaaren säännösten mukaisesti. Yleinen toimivalta oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisten turvaamistoimien antamiseen on luvun 4 §:n 1 ja 2 momentin nojalla lähtökohtaisesti yleisillä tuomioistuimilla eli kärjäoikeuksilla, hovioikeuksilla ja korkeimmalla oikeudella.

Asetuksen osalta on ratkaistava, annetaanko toimivalta eurooppalaisen tilivarojen turvaamismääräyksen antamiseen oikeudenkäymiskaaren 7 luvun turvaamistoimien tapaan kaikille yleisille tuomioistuimille vai onko toimivalta syytä keskittää yhteen tuomioistuimeen. Viimeksi mainittu ratkaisu on omaksuttu esimerkiksi vähäisiä vaatimuksia ja eurooppalaista maksamismääräysmenettelyä koskevien asetusten mukaisissa asioissa (lait 753/2008 ja 754/2008), joiden käsittely on Suomessa ensimmäisessä asteessa keskitetty Helsingin kärjäoikeuteen.

Eurooppalainen tilivarojen turvaamismääräysmenettely tulee Suomessa sovellettavaksi todennäköisesti varsin harvoin. Soveltamistilanteiden määrän voidaan arvioida olevan samaa tasoa kuin vähäisiä vaatimuksia koskevalla asetuksella, jonka mukaisia vaatimuksia tutkitaan Helsingin kärjäoikeudessa vuosittain joitakin kymmeniä (21 vuonna 2013 ja 46 vuonna 2012).

Soveltamistilanteiden määrän arvioinnin osalta on edelleen otettava huomioon, että velkojilla olisi rajat ylittävissä asioissa jatkossakin mahdollisuus hakea myös oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaista turvaamistointia jos luvun 4 §:n oikeuspaikkasäännökset tämän mahdollistavat. Tämä voisi tulla kysymykseen esimerkiksi silloin kun velallisen pankkitili sijaitsee Suomessa. Erityisesti yritysten välisissä liikesuhteissa oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukainen turvaamistoimi voi helpompien myöntämisedellytystensä vuoksi olla turvaamismääräystä houkuttelevampi vaihtoehto.

Eurooppalaista tilivarojen turvaamismääräystä koskevat hakemukset tulevat todennäköisesti joka tapauksessa olemaan huomattavasti harvinaisempia kuin oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisia turvaamistoimia koskevat hakemukset. Tältä osin on huomionarvoista, että myöskään viimeksi mainitut hakemukset eivät ole kovin yleisiä. Tilastokeskuksen tietojen mukaan kaikissa Suomen kärjäoikeuksissa käsiteltiin vuonna 2013 yhteensä 114 takavarikkoasiaa ja 137 muuta turvaamistointia. Vuonna 2012 vastaavat luvut olivat 87 ja 140. Helsingin kärjäoikeudessa taas käsiteltiin vuonna 2013 yhteensä 20 takavarikkoasiaa ja 27 muuta turvaamistointia. Vuonna 2012 vastaavat luvut olivat 30 ja 27.

Asetuksen soveltamistilanteiden todennäköinen harvinaisuus puoltaa toimivallan keskittämistä yhteen käräjäoikeuteen, koska tämä palvelisi hajautettua järjestelmää paremmin menettelyn hoitamisessa tarvittavan asiantuntemuksen kertymistä. Asetuksen mukainen menettely eroaa joiltakin osin merkittävästi oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisista turvaamistoimista ja edellyttää uusien tehtävien, kuten vakuudesta päättämisen, antamista tuomioistuimelle. Tarvetta asiantuntemuksen kertymiselle korostaa edelleen se, että tuomioistuimella on vain rajallisesti aikaa turvaamismääräyksen edellytysten arvioimiseen: päätös turvaamismääräystä koskevasta hakemuksesta on 18 artiklan mukaan lähtökohtaisesti tehtävä kymmenennen tai viidennten työpäivän loppuun mennessä hakemuksen jättämisestä tai täydentämisestä, minkä lisäksi menettelyyn liittyy muitakin tiukkoja määräaikoja.

Asetuksen mukainen menettely olisi Suomessa kokonaan kirjallista ennen turvaamismääräyksen antamista. Velkojan ei siten tarvitsisi matkustaa käsittelypaikkakunnalle turvaamismääräyksen saadakseen. Kirjallinen menettely olisi pääsääntönä myös 35 artiklan 1 ja 3 kohdan mukaisissa oikeussuojakeinoissa, joita haettaisiin turvaamismääräyksen antaneelta tuomioistuimelta. Tämä koskisi varsinkin 35 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua velallisen ja velkojan sovintoa. Pitkiin etäisyyksiin perustuvia esteitä turvaamismääräyksen antamista koskevan toimivallan keskittämiseksi ei siten ole.

Keskittäminen olisi myös selkeä ratkaisu. Varsinkin toisessa jäsenvaltiossa asuvan velkojan kannalta olisi yksinkertaista, että turvaamismääräystä haettaisiin Suomessa yhdeltä tuomioistuimelta. Tämä palvelisi myös turvaamismääräysmenettelyyn liittyvää nopeaa oikeussuojan tarvetta, sillä velkojan ei tarvitsisi käyttää aikaa toimivaltaisen tuomioistuimen selvittämiseen, ja riski hakemuksen toimittamisesta muulle kuin toimivaltaiselle tuomioistuimelle olisi vähäisempi kuin tilanteessa, jossa toimivaltaisia tuomioistuimia olisi useita.

Toimivalta oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisista turvaamistoimista päättämiseen on luvun 4 §:n 1 momentissa kytketty pääasian käsittelyyn. Turvaamistointa koskevan asian käsittelee se tuomioistuin, jossa hakijan vaatimusta tai oikeutta koskevan pääasian oikeudenkäynti on vireillä. Jos pääasian käsittely on päättynyt eikä muutoksenhakua varten säädetty aika ole kulunut umpeen, turvaamistointa koskevan asian käsittelee pääasiaa viimeksi käsitellyt tuomioistuin. Jos oikeudenkäyntiä ei ole vireillä, toimivaltainen tuomioistuin määräytyy 10 luvun säännösten perusteella. Viimeksi mainitussa tapauksessa hakijan on kuukauden kuluessa turvaamistoimen hyväksymistä koskevan päätöksen antamisesta pantava pääasiaa koskeva kanne vireille tuomioistuimessa tai saatettava pääasia käsiteltäväksi muussa menettelyssä siten kuin 7 luvun 6 §:ssä tarkemmin säädetään.

Myös eurooppalainen tilivarojen turvaamismääräysmenettely on läheisessä yhteydessä pääasiakanteeseen, mikä ilmenee muun ohella 6 artiklan kansainvälistä toimivaltaa koskevista säännöksistä. Jos velkoja hakee turvaamismääräystä ennen pääasiakanteen vireillepanoa, hänen on 10 artiklan 1 kohdan nojalla pantava pääasiakanne vireille 30 päivän kuluessa hakemuksen jättämisestä tai 14 päivän kuluessa turvaamismääräyksen antamisesta sen mukaan, kumpi ajankohta on myöhäisempi. Velkojan ei kuitenkaan tarvitse panna pääasiakannetta vireille siinä tuomioistuimessa, joka on antanut turvaamismääräyksen, vaan hänen on esitettävä kyseiselle tuomioistuimelle todisteet kanteen vireillepanosta edellä mainitussa määräajassa. Säännös ei näin ollen aseta estettä keskittämiseksi, sillä velkoja voisi keskittämiseksi huolimatta panna pääasiaa koskevan kanteen Suomessa vireille toimivaltaisessa yleisessä tuomioistuimessa.

Jos pääasiaa koskeva kanne sen sijaan olisi jo vireillä turvaamismääräystä haettaessa, velkojan kannalta olisi käytännöllistä, että hän voisi hakea turvaamismääräystä pääasiaa käsittelevältä tuomioistuimelta. Tämä olisi muutenkin prosessiekonominen ratkaisu, sillä pääasiaa käsittelevällä tuomioistuimella olisi lähtökohtaisesti parhaat edellytykset arvioida asetuksen 7 artiklan mukaisia turvaamismääräyksen antamisen edellytyksiä, ja sillä saattaisi olla jo ennestään hallussaan turvaamismääräyksen käsittelyssä tarvittavaa asiakirja-aineistoa. Sama argumentti koskee myös tilanteita, joissa velkoja olisi jo saanut tuomion tai tuomioistuimessa tehdyn sovinnon. Mainitut seikat puoltavat turvaamismääräyksen antamista koskevan toimivallan hajauttamista kaikille yleisille tuomioistuimille. Toisaalta edellä mainitut tilanteet tulevat todennäköisesti olemaan tavallista harvinaisempia, sillä turvaamistoimenpiteitä haetaan yllätysvaikutuksen varmistamiseksi yleensä ennen pääasiaa koskevan kanteen vireillepanoa. Varsinkin tilanteissa, joissa velkoja olisi jo saanut tuomion tai muun täytäntöönpanoasiakirjan velallista vastaan, hänellä olisi mahdollisuus ryhtyä toimiin vaatimuksensa panemiseksi täytäntöön, jolloin tarve turvaamismääräykselle olisi todennäköisesti varsin vähäinen. Edelleen on otettava huomioon, että velkojan on 8 artiklan nojalla joka tapauksessa ilmoitettava turvaamismääräystä koskevassa hakemuksessaan muun ohella seikoista, joiden perusteella 7 artiklan edellytysten täyttymistä voidaan arvioida. Jos velkoja on jo saanut tuomion tai muun täytäntöönpanoasiakirjan, se on liitettävä hakemukseen. Näin ollen myös muun kuin pääasian käsittelevän tai käsitelleen tuomioistuimen on hakemuksen yhteydessä saatava velkojalta riittävät tiedot sen arvioimiseksi, onko turvaamismääräyksen antamiselle asetuksessa tarkoitetut edellytykset.

Toimivallan keskittämistä puoltavia seikkoja voidaan kokonaisuutena arvioiden pitää painavampina kuin toimivallan hajauttamista puoltavia seikkoja. Jos toimivalta keskittettäisiin, luonteva kohde olisi Helsingin kärjäoikeus, jolla on jo entuudestaan yksinomainen toimivalta muun muassa vähäisiä vaatimuksia ja eurooppalaista maksamismääräysmenettelyä koskevien asetusten mukaisissa asioissa. Edellä mainittujen asioiden keskittäminen on koettu Helsingin kärjäoikeudessa toimivaksi ratkaisuksi. Asioiden käsittelyä on voitu tehostaa muun muassa kansliahenkilökunnan erikoistumisella.

Edellä lausutuilla perusteilla esityksessä ehdotetaan, että toimivalta turvaamismääräyksen antamiseen keskitettäisiin Suomessa Helsingin kärjäoikeuteen.

Kysymys toimivaltaisesta tuomioistuimesta on ratkaistava myös 33 artiklan ja 34 artiklan 2 kohdan mukaisten oikeussuojakeinojen osalta. Turvaamismääräyksen antaminen ex parte –menettelyssä tarkoittaa, että velallista kuullaan asiassa ensimmäisen kerran tämän vedotessa 4 luvun mukaiseen oikeussuojakeinoon. Turvaamismääräysmenettelyä voidaan edellä lausutusti verrata tilanteeseen, jossa tuomioistuin varaa hakijan vastapuolelle tilaisuuden tulla kuulluksi turvaamistointa koskevasta hakemuksesta vasta annettuaan asiassa väliaikaisen turvaamistoimipäätöksen oikeudenkäymiskaaren 7 luvun 5 §:n 2 momentin mukaisesti. Huomionarvoista on edelleen, että kummallakin osapuolella on asetuksen 37 artiklan nojalla oikeus hakea muutosta oikeussuojakeinosta tehtyyn päätökseen. Velallisen hakemus oikeussuojakeinosta rinnastuu myös tällä perusteella enemmän ensimmäisessä oikeusasteessa tapahtuvaan velallisen kuulemiseen kuin muutoksenhakuun.

Edellä mainituista syistä olisi perusteltua, että velallisen oikeussuojakeino tutkittaisiin eli hänen tosiasiallinen kuulemisensa suoritettaisiin siinä tuomioistuimessa, joka olisi antanut turvaamismääräyksen. Tämä olisi myös prosessiekonomisesti perusteltu ratkaisu, koska kyseinen tuomioistuin tuntisi asian ja sillä olisi käytössään velkojan

toimittama hakemus ja sen liiteasiakirjat. Myös velallisen näkökulmasta olisi selkeää, että kaikkia tuomioistuimen myönnettävissä olevia oikeussuojakeinoja haettaisiin turvaamismääräyksen antaneelta tuomioistuimelta. Tämä koskisi erityisesti muissa jäsenvaltioissa asuvia velallisia.

Oikeussuojakeinon myöntämistä koskevan toimivallan antaminen muulle kuin turvaamismääräyksen antaneelle kärjäoikeudelle voisi johtaa jossain määrin ongelmalliseen tilanteeseen, jossa oikeussuojakeinoja koskevaa hakemusta käsittelevän kärjäoikeuden pitäisi arvioida toisen, turvaamismääräyksen antaneen kärjäoikeuden menettelyn asianmukaisuutta esimerkiksi 33 artiklan 1 kohdan a alakohdan nojalla. Oikeussuojakeinoja koskevan toimivallan antaminen muutoksenhakutuomioistuimelle eli käytännössä hovioikeudelle taas olisi ongelmallista 37 artiklassa turvaturvamuutoksenhakuoikeuden kannalta, koska tällöin velallisen oikeus hakea muutosta oikeussuojakeinoja koskevaan päätökseen tapahtuisi hovioikeudesta korkeimpaan oikeuteen.

Oikeussuojakeinoja haettaisiin 36 artiklan 1 kohdan mukaan vakiolomakkeella. Menettely olisi myös tässä vaiheessa lähtökohtaisesti kirjallista. Suullista käsittelyä ei kuitenkaan, toisin kuin hakemuksen myöntämisvaiheessa, voida pitää poissuljettuna. Suomessa asuvan velallisen näkökulmasta olisi hyödyllistä, jos oikeussuojakeino voitaisiin käsitellä häntä lähimpänä sijaitsevassa kärjäoikeudessa, sillä toimivallan keskittäminen yhteen kärjäoikeuteen voi aiheuttaa matkustustarvetta. Sen sijaan toisessa jäsenvaltiossa asuvan velallisen näkökulmasta keskittäminen pääkaupungin tuomioistuimeen olisi todennäköisesti matkustusyhteyksienkin kannalta paras ratkaisu. Videoneuvottelun ja muun nykyaikaisen viestintätekniikan käyttöalan mahdollinen laajentaminen tulevaisuudessa saattaa myös osaltaan vähentää tarvetta suullisesta käsittelystä aiheutuvalle matkustamiselle.

Toimivallan keskittämistä puoltavia seikkoja voidaan myös oikeussuojakeinojen osalta pitää kokonaisuutena arvioiden painavampina kuin hajauttamista puoltavia seikkoja. Tämän vuoksi esityksessä ehdotetaan, että toimivalta 33 artiklan ja 34 artiklan 2 kohdan mukaisten oikeussuojakeinojen myöntämiseen keskitettäisiin turvaamismääräyksen antamisen tapaan Helsingin kärjäoikeuteen, jonka päätöksistä voitaisiin hakea 37 artiklan mukaisesti muutosta Helsingin hovioikeudelta.

3.3 Vakuuden antaminen ja vapauttaminen

Velkojalta vaadittavaa vakuutta koskeva asetuksen 12 artikla eroaa edellä lausutulla tavalla keskeisesti oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisista turvaamistoimista. Asetuksen mukaisessa menettelyssä velkojalta vaadittavasta vakuudesta päättää turvaamismääräyshakemusta käsittelevä tuomioistuin ennen turvaamismääräyksen antamista. Oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisten turvaamistoimien osalta vakuudesta päättää ulosottoaaren 8 luvun 2 §:n nojalla ulosottomies turvaamistoimen täytäntöönpanovaiheessa.

Velkojalta vaadittavan vakuuden tarkoitus on sekä turvaamismääräyksen että oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisten turvaamistoimien osalta sama eli turvata velallisen mahdollisuus saada korvausta vahingoista, joita hänelle voi velkojan pyytämästä toimenpiteestä aiheutua. Asetuksen mukaisessa menettelyssä velalliselle mahdollisesti aiheutuvan vahingon määrän arviointi ja siihen perustuvasta vakuuden määrästä päättäminen kuuluu kuitenkin tuomioistuimelle eikä ulosottomiehelle. Edellytykset vakuuden vaatimiselle määritellään asetuksen 12 artiklan 1 ja 2 kohdassa, minkä lisäksi artiklan 3 kohdassa säädetään tuomioistuimen velvollisuudesta ilmoittaa velkojalle vakuuden antamista koskevia tietoja. Muilta osin vakuuden antamista koskevassa menettelyssä voidaan asetuksen 46 artiklan 1 kohdan nojalla soveltaa täydentävästi kansallisia menettelysäännöksiä.

Asetuksen 12 artiklassa ei säädetä siitä, mille taholle vakuus on konkreettisesti annettava tai kuka vastaa vakuuden säilyttämisestä. Siihen nähden, että päätöksen vakuuden vaatimisesta tekee tuomioistuin, olisi johdonmukaista, että vakuus myös annettaisiin tuomioistuimelle. Tämä tarkoittaisi kuitenkin merkittävän uuden tehtävän antamista tuomioistuimille, sillä tuomioistuimilla ei kansallisen lainsäädännön nojalla ole käytössään keinoja vakuuden säilyttämiseksi. Helpommin toteutettava ratkaisu olisikin, että vakuus annettaisiin oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisten turvaamistoimien täytäntöönpanon tapaan ulosottomiehelle, joka voisi huolehtia vakuuden säilyttämisestä koskevista järjestelyistä ulosottoaaren 3 luvun 45 §:n mukaisesti. Tällöin vakuuden asettamisessa ja säilyttämisessä voitaisiin hyödyntää ulosottoaaren hyvin toimivaksi koettua menettelyä.

Edellä mainituilla perusteilla esityksessä ehdotetaan, että velkojan olisi annettava tuomioistuimen 12 artiklan nojalla vaatima vakuus ulosottomiehelle. Täydentäviä säännöksiä tarvitaan näin ollen ennen kaikkea siitä, miten ulosottomies kytketään velkojan ja tuomioistuimen välillä käytävään menettelyyn. Ulosottomiehen tulisi luonnollisesti saada tieto tuomioistuimen vaatimasta vakuudesta, jotta hän voisi huolehtia vakuuden asettamiseen liittyvistä järjestelyistä. Lisäksi ulosottomiehen tulisi ilmoittaa tuomioistuimelle, kun velkoja olisi asettanut vakuuden, jotta tuomioistuin voisi tehdä lopullisen päätöksen turvaamismääräyksestä. Ehdotettu menettely antaisi myös mahdollisuuden hyödyntää ulosottomiesten ammattitaitoa vakuuden arvioimisessa: ulosottomies ottaisi vakuuden asettamista koskevan ilmoituksen tuomioistuimelle tehdessään kantaa siihen, vastaako vakuus arvoltaan tuomioistuimen vaatimaa määrää ja onko vakuus hyväksyttävässä muodossa. Kyse voisi kuitenkin olla vain neuvoa-antavasta mielipiteestä, sillä päätösvalta vakuuden hyväksymisestä kuuluisi asetuksen nojalla yksinomaan tuomioistuimelle.

Velkojalta vaadittavan vakuuden lisäksi asetuksessa säädetään velallisen oikeudesta antaa vakuus turvaamisen sijasta. Velallinen voi 38 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaan hakea turvattujen varojen vapauttamista turvaamismääräyksen antaneelta tuomioistuimelta vakuutta vastaan. Koska päätösvalta kuuluisi tuomioistuimelle, menettely muistuttaisi jossain määrin velkojalta 12 artiklan nojalla vaadittavaa vakuutta. Tämän vuoksi olisi perusteltua, että vakuuden antamisessa 38 artiklan 1 kohdan a alakohdan nojalla noudatettaisiin soveltuvin osin samaa menettelyä kuin velkojan 12 artiklan nojalla antaman vakuuden osalta. Sen sijaan 38 artiklan 1 kohdan b alakohdan tilanteessa, jossa velallinen hakisi turvaamismääräyksen täytäntöönpanon lopettamista vakuutta vastaan, olisi perusteltua, että hakemus tehtäisiin Suomessa säännöksen mahdollistamalla tavalla täytäntöönpanoviranomaiselle eli ulosottomiehelle.

Asetukseen ei sisälly säännöksiä vakuuden vapauttamisesta muuten kuin 14 artiklan 7 kohdassa tarkoitettussa tilanteessa, jossa turvaamismääräyshakemus hylätään kokonaisuudessaan tilitietojen puuttumisen perusteella tilitietojen hankintamenettelyn päätyttyä tuloksettomana. Tällaisessa tilanteessa tuomioistuimen on vapautettava viipymättä vakuus, jonka velkoja on mahdollisesti antanut 12 artiklan mukaisesti. Velkojan turvaamismääräysmenettelyn aikana antama vakuus on kuitenkin kyettävä vapauttamaan myös muissa kuin 14 artiklan 7 kohdassa tarkoitetuissa tilanteissa eli esimerkiksi silloin, kun velkojan turvaamismääräyshakemus on hyväksytty ja velallisen varoja saatu turvattua, mutta varojen turvaaminen on sittemmin päätynyt asetuksen 20 artiklan mukaisesti. Luonnollisesti myös velallisen 38 artiklan nojalla antama vakuus pitäisi voida palauttaa velalliselle, jos vakuudelle ei olisi enää tarvetta. Koska asiasta ei tältä osin säädetä nimenomaisesti asetuksessa, voidaan soveltaa kansallista lainsäädäntöä.

Oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisten turvaamistoimien täytäntöönpanossa vakuuden asettamisesta päättää edellä lausutusti ulosottomies, minkä vuoksi ulosottomiehellä on päätösvalta myös vakuuden palauttamisesta. Asiasta säädetään ulosottoakaaren 3 luvun 45 §:ssä, jonka mukaan pantti tai takaussitoumus on palautettava sen antajalle, kun se oikeus tai vaatimus, jonka turvaamiseksi vakuus on annettu, on toteutettu taikka tuomiolla hylätty tai muuten lakannut. Käytännössä ulosottomies tekee tavallisesti päätöksen hakijan asettaman vakuuden palauttamisesta sen jälkeen kun oikeudenkäymiskaaren 7 luvun 11 ja 12 §:n mukainen vuoden määräaika turvaamistoimesta aiheutuneen vahingon korvaamista koskevan kanteen nostamiselle on kulunut loppuun.

Vakuuden vapauttamisesta vastaa asetuksen 14 artiklan 7 kohdassa tarkoitetuissa tilanteissa tuomioistuin. Johdonmukaista olisi, että jos tuomioistuin olisi päättänyt vakuuden vaatimisesta, se päättäisi aina myös vakuuden vapauttamisesta. Vapauttamista koskevan päätösvalan antaminen muulle kuin vakuudesta päättäneelle taholle olisi nurinkurista ja voisi johtaa hankaliin tilanteisiin. Tämän vuoksi vapauttamista koskeva päätösvalta tulisi antaa vakuuden vaatimisesta päättäneelle taholle. Tuomioistuin päättäisi siten velkojan 12 artiklan nojalla antaman vakuuden vapauttamisesta muissakin kuin 14 artiklan 7 kohdassa tarkoitetuissa tilanteissa, minkä lisäksi tuomioistuin päättäisi myös velallisen 38 artiklan 1 kohdan a alakohdan nojalla antaman vakuuden vapauttamisesta. Sen sijaan velallisen 38 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan antaman vakuuden vapauttamisesta päättäisi velallisen hakemuksen ratkaissut täytäntöönpanoviranomainen eli ulosottomies.

Esityksessä ehdotetaan edellä lausutusti, että vaikka tuomioistuin päättäisikin vakuuden vaatimisesta, vakuus annettaisiin ulosottomiehelle, joka vastaisi sen säilyttämisestä. Tämän vuoksi tuomioistuimen tulisi vakuuden vapauttamisesta päätettyään ilmoittaa asiasta ulosottomiehelle, joka huolehtisi vakuuden palauttamiseen liittyvistä käytännön toimista.

3.4 Tilitietojen hankintamenettely

Asetuksen 14 artiklassa säädetään tilitietojen hankintamenettelystä, johon velkoja voi turvautua, jos hänellä ei ole velallisen pankin tunnistamiseksi tarvittavia tietoja. Velkoja voi tällöin turvaamismääräystä koskevassa hakemuksessaan pyytää, että hakemuksen käsittelevä tuomioistuin pyytäisi täytäntöönpanojäsenvaltion tiedonhankintaviranomaista hankkimaan pankin ja tilin tunnistamiseksi tarvittavat tiedot. Menettelyn käyttäminen edellyttää, että velkoja on jo saanut tuomion tai muun täytäntöönpanoasiakirjan velallista vastaan. Jos tuomioistuin katsoo, että artiklassa määritellyt edellytykset täyttyvät, se toimittaa tietopyynnön täytäntöönpanojäsenvaltion nimeämälle tiedonhankintaviranomaiselle, jonka on käytettävä jotakin kansallisen lainsäädäntönsä mukaista, artiklan 5 kohdassa mainittua menetelmää tietojen hankkimiseksi. Tiedonhankintaviranomainen toimittaa hankkimansa tilitiedot ne pyytäneelle tuomioistuimelle tai ilmoittaa, ettei pysty hankkimaan tietoja. Menettelylle ei ole asetettu varsinaista määräaika, mutta kaikkien tietojenhankintaan osallistuvien viranomaisten on artiklan 5 kohdan toisen alakohdan nojalla toimittava ripeästi.

Tilitietojen hankintamenettelyn edellytykset ja menettelyn käynnistämisvaihe alkupe-
rjäsenvaltiossa perustuvat suoraan 14 artiklan 1–3 kohtaan eivätkä siten edellytä täydentävää kansallista lainsäädäntöä. Täytäntöönpanojäsenvaltiossa käytävän menettelyn osalta jäsenvaltioiden on asetuksen 50 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan nojalla ilmoitettava komissiolle tilitietojen hankkimiseen toimivaltainen viranomainen ja tilitietojen hankkimiseen kansallisen lainsäädännön nojalla käytettävissä olevat keinot. Asiasta olisi selkeyden vuoksi perusteltua ottaa säännökset asetusta täydentävään lakiin.

Oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisten turvaamistoimien mahdollisesta kohdistamisesta vastaajan pankkitilillä oleviin varoihin päättää edellä lausutusti ulosottomies turvaamistoimen täytäntöönpanovaiheessa. Tämän vuoksi myös vastaajan tilitietojen selvittäminen tapahtuu ulosottomiehen toimesta ennen varsinaista täytäntöönpanoratkaisua. Ulosottomiehellä on oikeus saada salassapitosäännösten estämättä täytäntöönpanoa varten tarpeelliset tiedot, asiakirjat ja aineistot siten kun ulosottokaaren 3 luvun 64–68 §:ssä tarkemmin säädetään. Tiedot voivat luvun 66 §:n 1 momentin 2 kohdan nojalla koskea muun muassa velallisen tilien maksuliikettä ja käyttöoikeuksia. Jos ulosottomiehen saamista tiedoista ilmenee, että vastaajalla on riittävästi pankkitilillä olevia varoja, ulosottomies voi kohdistaa turvaamistoimen kyseisiin varoihin ulosottokaaren 8 luvun 7 §:n mukaisesti.

Tarkoituksenmukaista olisi, että asetuksen mukaisessa tilitietojen hankintamenettelyssä voitaisiin mahdollisimman pitkälti tukeutua ulosottokaaren mukaiseen menettelyyn, joka on koettu käytännössä hyvin toimivaksi. Tämän vuoksi esityksessä ehdotetaan, että tilitietojen hankkimiseen toimivaltainen viranomainen olisi ulosottomies, jolla olisi oikeus saada tilitiedot siten kuin ulosottokaaren 3 luvun 64–68 §:ssä säädetään. Kyseinen tilitietojen hankintamenetelmä vastaisi asetuksen 14 artiklan 5 kohdan a alakohdan menetelmää, jonka mukaan kaikki jäsenvaltion alueella olevat pankit veloitetaan ilmoittamaan tiedonhankintaviranomaisen pyynnöstä, onko velallisella tili kyseisessä pankissa. Lisäksi jäljempänä tarkemmin mainituilla perusteilla ehdotetaan, että tilitietojen hankkimista koskeva pyyntö voitaisiin toimittaa ulosottomiehen lisäksi myös Valtakunnanvoudinvirastolle, jonka olisi toimitettava pyyntö edelleen ulosottomiehelle.

Kun ulosottomies tiedustelee pankilta vastaajan tilitietoja oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisten turvaamistoimien täytäntöönpanon yhteydessä, tiedustelu tehdään usein sähköisesti ulosoton Uljas-tietojärjestelmän kautta. Asian kirjaaminen Uljas-järjestelmään edellyttää ulosottokaaren 2 luvun 2 §:n mukaisen ulosottooperusteen olemassaoloa. Asetuksen mukaisessa menettelyssä ulosottooperustetta ei kuitenkaan tilitietojen tiedusteluvaiheessa todennäköisesti olisi, jos turvaamismääräystä olisi haettu ennen tuomion tai muun täytäntöönpanoasiakirjan lähettämistä täytäntöön-pantavaksi. Tällaisissa tilanteissa pyyntöä tilitietojen hankkimiseksi ei siten nykyisel-lään voitaisi tehdä Uljas-järjestelmän kautta.

Suomi ilmoittaisi edellä sanotun mukaisesti komissiolle, että toimivaltainen viran-omainen tilitietojen hankkimiseen olisi ulosottomies, ja tilitietojen hankkimista koske-vat pyynnot voitaisiin toimittaa myös Valtakunnanvoudinvirastolle. Lisäksi Suomi il-moittaisi, että tilitietojen hankkimiseen olisi kansallisen lainsäädännön nojalla käytet-tävissä 14 artiklan 5 kohdan a alakohdan mukainen keino.

3.5 Toimivaltaisen täytäntöönpanoviranomaisen valinta ja turvaamismääräyksen täytäntöönpanon alkuvaihe (23–25 artikla)

Turvaamismääräyksen täytäntöönpanosta säädetään asetuksen 3 luvussa. Keskei-simmät täytäntöönpanoa koskevat säännökset varojen turvaamiseen ja siitä annet-tavaan ilmoitukseen asti sisältyvät 23–25 artiklaan.

Jäsenvaltioiden on 50 artiklan 1 kohdan f alakohdan nojalla ilmoitettava komissiolle viranomainen, jolla on toimivalta panna täytäntöön turvaamismääräys 3 luvun mu-kaisesti. Jollei 3 luvun säännöksistä muuta johdu, turvaamismääräys pannaan täy-täntöön vastaavien kansallisten määräysten täytäntöönpanoon täytäntöön-panojäsenvaltiossa sovellettavien menettelyjen mukaisesti (23 artiklan 1 ja 5 kohta).

Suomessa turvaamistoimien täytäntöönpanosta säädetään ulosottokaaren 8 luvus-sa. Kyseisiä ulosottokaaren säännöksiä sovellettaisiin siten suoraan asetuksen nojal-la täydentävästi Suomessa tapahtuvaan turvaamismääräyksen täytäntöönpanoon. Perusteltua olisi muutenkin, että turvaamismääräyksen täytäntöönpano Suomessa muistuttaisi mahdollisimman pitkälti oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisten tur-vaamistoimien täytäntöönpanoa, jolloin voitaisiin hyödyntää kansallisen menettelyn olemassa olevia rakenteita kuten tietojärjestelmiä sekä menettelyn toimijoille kerty-nyttä osaamista. Tällöin asetuksen edellyttämistä uusista tehtävistä mahdollisesti aiheutuva kouluttamistarve olisi mahdollisimman vähäinen.

Oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisten turvaamistoimien täytäntöönpanossa toi-mivaltainen viranomainen on ulosottomies, joka olisi tämän vuoksi perusteltua ilmoit-taa komissiolle toimivaltaiseksi viranomaiseksi myös turvaamismääräyksen täytän-töönpanossa. Selvyyden vuoksi asiasta olisi otettava säännös asetusta täydentä-vään lakiin.

Ulosottomiehinä toimivat ulosottokaaren 1 luvun 7 §:n 1 momentin mukaan kihlakunnanvoudit ja heidän alaisinaan kihlakunnanulosottomiehet. Ulosottokaaren 3 luvun 13 §:n nojalla sama kihlakunnanvoudi tai ulosottomies eli vastaava ulosottomies käsittelee kaikki samaa vastaajaa koskevat ulosottoasiat. Vastaavalla ulosottomiehellä on toimivalta koko maassa. Perusteista, joiden mukaan vastaava ulosottomies määräytyy, säädetään ulosottokaaren 3 luvun 14 §:n mukaan valtioneuvoston asetuksella. Ulosottomenettelystä annetun valtioneuvoston asetuksen (1322/2007) 1 §:n yleisen määräytymisperusteen mukaan vastaava ulosottomies on se ulosottomies, jonka ulosottopiirissä vastaajalla on asuin- tai kotipaikka, kun ensimmäinen vastaajaa koskeva ulosottoasia tulee vireille. Jos vastaajan asuin- tai kotipaikka ei ole tiedossa, vastaavana ulosottomiehenä toimii hakemuksen vastaanottaneen ulosottopiirin ulosottomies. Mainitun valtioneuvoston asetuksen 2 §:n nojalla vastaava ulosottomies voi olla myös toimipaikan ulosottomies tai yhteisön tosiasiallisen toimipaikan ulosottopiirin ulosottomies.

Perusteltua olisi, että kysymykseen tuleva yksittäinen ulosottomies määräytyisi turvaamismääräyksen täytäntöönpanon osalta samoin perustein kuin kansallisten turvaamistoimien täytäntöönpanossa. Näin ollen täytäntöönpanosta huolehtisi vastaava ulosottomies. Tältä osin on kuitenkin kiinnitettävä erityistä huomiota tilanteisiin, joissa turvaamismääräys on annettu toisessa jäsenvaltiossa ja se toimitetaan Suomeen täytäntöönpanoa varten. Turvaamismääräyksen ja muut 23 artiklan 3 kohdassa mainitut asiakirjat toimittavalle toisen jäsenvaltion tuomioistuimelle tai velkojalle voi olla hankalaa selvittää, minkä ulosottopiirin ulosottomiehelle asiakirjat tulisi toimittaa. Ulosottopiirejä on niistä annetun valtioneuvoston asetuksen (865/2007) 1 §:n mukaan 21, minkä lisäksi Ahvenanmaan maakunnan maakunnanvoudinvirastosta säädetään siitä annetussa laissa (898/1979).

Edellä mainittuja tilanteita ajatellen olisi tarpeen, että asiakirjat voitaisiin toimittaa Suomessa yhdelle keskitetylle viranomaisaholle, joka vastaisi asiakirjojen välittämisestä eteenpäin kysymykseen tulevalle vastaavalle ulosottomiehelle. Luonteva valinta tällaiseksi viranomaiseksi olisi ulosoton keskushallinnosta ulosottokaaren 1 luvun 11 §:n 2 momentin mukaan huolehtiva Valtakunnanvoudinvirasto, jonka tehtävänä on virastosta annetun lain (519/2009) 2 §:n 5 ja 6 kohdan mukaan muun muassa kehittää ulosottoimen hallinnon kansainvälistä yhteistyötä ja huolehtia muista ulosottoimen valtakunnallisista hallintotehtävistä. Valtakunnanvoudinvirastolla olisi ennestään tarvittava ammattitaito vastaavan ulosottomiehen määräytymisperusteiden arvioimiseen.

Edellä lausutuista syistä esityksessä ehdotetaan, että täytäntöönpanoon tarvittavat asiakirjat voitaisiin Suomessa toimittaa ulosottomiehen lisäksi Valtakunnanvoudinvirastolle, joka toimittaisi ne edelleen ulosottomiehelle. Suomi ilmoittaisi sanotut tiedot komissiolle.

Asetuksen 23–25 artiklassa säädetään jokseenkin tarkasti täytäntöönpanossa turvaamisen toteuttamiseen ja siitä tehtävään ilmoitukseen asti noudatettavasta menettelystä. Jäsenvaltioille on kuitenkin jätetty valinnanvaraa joidenkin ratkaisujen suhteen. Pankille voidaan 24 artiklan 1 kohdan nojalla toimittaa turvaamismääräyksen toteuttamista varten joko itse turvaamismääräys tai täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädännön mukainen vastaava määräys. Ilmoituksen varojen turvaamisesta voi 25 artiklan 1 kohdan nojalla antaa joko pankki tai muu määräyksen täytäntöönpanosta vastaava elin.

Suomessa tapahtuvan turvaamismääräyksen täytäntöönpanomenettelyn tulisi edellä lausutusti muistuttaa mahdollisimman pitkälti oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisen turvaamistoimien täytäntöönpanoa, minkä vuoksi ulosottomiehellä tulisi olla menettelyssä keskeinen rooli. Näiden tavoitteiden valossa perusteltua olisi, että pankille ei toimitettaisi itse turvaamismääräyslomaketta vaan ulosottomies antaisi pankille 24 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun kansallisen lainsäädännön mukaisen määräyksen turvaamismääräyksen toteuttamisesta. Tällainen määräys muistuttaisi mahdollisimman pitkälti turvaamistoimien täytäntöönpanossa annettavia määräyksiä. Perusteltua olisi edelleen, että ilmoituksen varojen turvaamisesta antaisi ulosottomies eli 25 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu muu täytäntöönpanosta vastaava elin. Tämä kuitenkin edellyttäisi, että ulosottomies saisi pankilta tiedon turvaamismääräyksen toteuttamisesta. Edellä mainituista menettelyllisistä seikoista olisi otettava säännökset asetusta täydentävään lakiin.

3.6 Turvaamismääräyksen tiedoksianto

Turvaamismääräyksen tiedoksianto velalliselle tapahtuu turvaamisen toteuttamisen ja siitä annetun ilmoituksen jälkeen siten kuin asetuksen 28 artiklassa säädetään. Artikla sisältää säännökset tiedoksi annettavista asiakirjoista, tiedoksiantomenettelyn käynnistämiseen liittyvistä määräajoista ja asiakirjojen toimittamistavasta toisen jäsenvaltion viranomaiselle tilanteessa, jossa velallisen kotipaikka ei ole alkuperäjäsenvaltiossa. Sen sijaan menettelyn käynnistämisestä vastuussa oleva taho (tuomioistuin vai velkoja), tiedoksiantoon velallisen kotipaikan jäsenvaltiossa toimivaltainen viranomainen ja tiedoksiannon tarkempi toimittamistapa velallisen kotipaikan jäsenvaltiossa jäävät kansallisen lainsäädännön varaan. Jäsenvaltioiden on 50 artiklan 1 kohdan e alakohdan nojalla ilmoitettava komissiolle viranomainen tai viranomaiset, joka tai jotka on nimetty toimivaltaiseksi antamaan tiedoksi turvaamismääräys tai muut asetuksen mukaiset asiakirjat.

Oikeudenkäymiskaareissa tai muuallakaan Suomen kansallisessa lainsäädännössä ei asetuksen keskeisen sisällön yhteydessä lausutusti ole tuomioiden tai päätösten tiedoksiantoa koskevia säännöksiä kuin eräiden poikkeustapausten, kuten yksipuolisten tuomioiden, osalta. Tämän vuoksi mahdollisuudet voimassa olevan kansallisen lainsäädännön täydentävään soveltamiseen turvaamismääräyksen tiedoksiantoa koskevassa menettelyssä ovat varsin rajalliset.

Turvaamismääräysmenettelyn erityispiirteiden vuoksi tiedoksiannossa noudatettava kansallisen tason menettelystä olisi perusteltua säätää erikseen asetusta täydentävässä laissa. Täydentäviä säännöksiä tarvittaisiin tiedoksiantamisen vireille saattamisesta vastuussa olevasta tahosta, tiedoksiantoon toimivaltaisesta viranomaisesta ja tiedoksiantotavoista.

Tiedoksiantomenettelyn käynnistämiseen liittyvistä toimista on 28 artiklan 2 ja 3 kohdan nojalla vastuussa joko määräyksen antanut tuomioistuin tai velkoja sen mukaan, kumpi on alkuperäjäsenvaltion lainsäädännön mukaan vastuussa tiedoksiantamisen vireille saattamisesta. Tältä osin olisi siten säädettävä siitä, onko Suomessa annetun

turvaamismääräyksen tiedoksiantamisen vireille saattamisesta vastuussa tuomioistuimien vai velkoja.

Vastuun antamista velkojalle puoltaisi se, että asetuksen mukaisessa menettelyssä edellytetään lukuisissa kohdin velkojan aktiivisuutta. Tällaisia velkojalle asetettuja toimintavelvollisuuksia ovat muun muassa pääasiakanteen nostaminen määräajassa (10 artikla), tuomioistuimen informointi turvaamismääräystä vastaavien kansallisten määräysten hakemisesta ja myöntämisestä (16 artikla) ja pyyntö liiallisesti turvautun määrän vapauttamisesta (27 artikla). Myös oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisissa turvaamistoimissa edellytetään hakijan aloitteellisuutta muun muassa pääasiakanteen nostamisen ja turvaamistoimen täytäntöönpanon osalta. Huomionarvoista on edelleen, että oikeudenkäymiskaaren 12 luvun 14 §:ssä säädetystä yksipuolisen tuomion tiedoksiannosta huolehtii eräitä säännöksessä erikseen mainittuja tilanteita lukuun ottamatta se asianosainen, jonka vaatimuksesta yksipuolinen tuomio on annettu.

Turvaamismääräyksen tiedoksianto eroaa kuitenkin yksipuolisen tuomion tiedoksiannosta siinä, että viimeksi mainituissa tilanteissa vastaaja on saanut tiedon ja tilaisuuden tulla kuulluksi häneen kohdistuvasta vaatimuksesta jo aikaisemmassa vaiheessa ennen yksipuolisen tuomion antamista. Turvaamismääräyksestä ei sen sijaan ilmoiteta velalliselle eikä hän saa tilaisuutta tulla kuulluksi siitä ennen 28 artiklan mukaista tiedoksiantoa. Tiedoksiannolla on siten turvaamismääräysmenettelyssä vielä tavallistakin keskeisempi merkitys velallisen oikeusturvan kannalta. Velallisen oikeusturvaan liittyvät näkökohdat puoltavat sitä ratkaisua, että vastuu tiedoksiantamisen vireille saattamisesta annettaisiin asianosaistahon eli velkojan sijaan tuomioistuimelle. Ratkaisu olisi sopusoinnussa myös kansallisen lainsäädännön lähtökohtien kanssa. Tiedoksiannoista oikeudenkäynnissä säädetään oikeudenkäymiskaaren 11 luvussa, jonka 1 §:n 1 momentin mukaan tuomioistuin huolehtii tiedoksiannosta, jollei muualla luvussa toisin säädetä. Ottaen huomioon, että Helsingin kärjäoikeus olisi esityksen mukaan toimivaltainen tuomioistuin antamaan turvaamismääräyksen ja päättämään tuomioistuimelta haettavista oikeussuojakeinoista, myös tiedoksiantamisen vireille saattamista koskeva vastuu olisi perusteltua antaa Helsingin kärjäoikeudelle.

Edellä mainituista syistä esityksessä ehdotetaan, että Suomessa annetun turvaamismääräyksen tiedoksiantamisen vireille saattamisesta vastaisi Helsingin kärjäoikeus. Vireille saattamisen jälkeen noudatettava menettely riippuisi velallisen kotipaikasta siten kuin 28 artiklan 2 – 4 kohdassa säädetään. Jos myös velallisen kotipaikka olisi Suomessa, Helsingin kärjäoikeus toimittaisi tiedoksiannon Suomen lainsäädännön mukaisesti (28 artiklan 2 kohta). Jos velallisen kotipaikka taas olisi toisessa jäsenvaltiossa, Helsingin kärjäoikeus toimittaisi tiedoksi annettavat asiakirjat kyseisen jäsenvaltion nimeämälle toimivaltaiselle viranomaiselle, joka huolehtisi tiedoksiannon toimittamisesta kyseisessä valtiossa (28 artiklan 3 kohta).

Helsingin kärjäoikeuden pitäisi suorittaa sekä 28 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu tiedoksiantamisen vireille saattaminen että 3 kohdassa tarkoitettu asiakirjojen toimittaminen toisen jäsenvaltion viranomaiselle kolmannen työpäivän loppuun mennessä varojen turvaamista koskevan ilmoituksen vastaanottamisesta. Poikkeuksena olisi 3 kohdan toisen alakohdan tilanne, jossa tiedoksi annettavat asiakirjat pitäisi toimittaa velallisen kotipaikan jäsenvaltion viranomaiselle jo aikaisemmin eli samaan aikaan turvaamismääräyksen toimittamisen kanssa 23 artiklan 3 kohdan mukaisesti. Määräajoista on 49 artiklan nojalla mahdollista poikkeuksellisissa tilanteissa poiketa.

Velallisen kotipaikka voi olla myös unionin ulkopuolella eli kolmannessa valtiossa. Tällöin tiedoksianto toimitetaan 28 artiklan 4 kohdan mukaan alkuperäjäsenvaltiossa sovellettavien kansainvälistä tiedoksiantoa koskevien sääntöjen mukaisesti. Suomessa yleissäännös kansainvälisistä tiedoksiannoista sisältyy oikeudenkäymiskaaren 11 luvun 8 §:ään, jonka mukaan jos tiedoksiannon vastaanottaja oleskelee ulkomailla ja hänen osoitteensa on tiedossa, eikä tiedoksianto ole luvun 2 §:n mukaan uskottu asianosaisen huolehdittavaksi, tuomioistuimen tulee huolehtia tiedoksi annettavien asiakirjojen lähettämisestä siten kuin siitä on erikseen säädetty tai asianomaisen vieraan valtion kanssa sovittu. Tuomioistuimen on ilmoitettava se päivä, jona tiedoksianto on viimeistään toimitettava tai jona todistus tiedoksiannon vastaanottamisesta on viimeistään palautettava tuomioistuimelle.

Tuomioistuimen tulisi edellä mainituilla velallisen oikeusturvaan liittyvillä perusteilla huolehtia tiedoksiantomenettelyn käynnistämisestä myös silloin, kun velallisen kotipaikka on kolmannessa valtiossa. Näin ollen tiedoksiantamisen uskomisen oikeudenkäymiskaaren 11 luvun 2 §:n mukaisesti asianosaisen huolehdittavaksi ei tulisi olla asetuksen mukaisessa menettelyssä mahdollista. Muilta osin Suomessa annettun turvaamismääräyksen tiedoksianto velalliselle, jonka kotipaikka on kolmannessa valtiossa, voitaisiin toimittaa oikeudenkäymiskaaren 11 luvun 8 §:n mukaisesti eikä täydentävää lainsäädäntöä tältä osin siten enemmälti tarvittaisi.

Turvaamismääräys olisi edellä mainituissa soveltamistilanteissa annettu Suomessa. Täydentäviä kansallisia säännöksiä tarvitaan myös tilanteessa, jossa turvaamismääräys on annettu toisessa jäsenvaltiossa, mutta se toimitetaan Suomeen tiedoksiantoa varten, koska velallisen kotipaikka on Suomessa. Tällöin määräyksen antanut tuomioistuin tai velkoja toimittaisi tiedoksi annettavat asiakirjat 28 artiklan 3 kohdan mukaisesti Suomen nimeämälle toimivaltaiselle viranomaiselle, jonka pitäisi toteuttaa tarpeelliset toimet tiedoksiannon toimittamiseksi Suomen lainsäädännön mukaisesti. Asiasta olisi perusteltua ottaa säännökset asetusta täydentävään lakiin.

Kansallisessa lainsäädännössä tiedoksiantoa oikeudenkäynnissä koskevat yleiset säännökset sisältyvät edellä mainitusti oikeudenkäymiskaaren 11 lukuun. Tiedoksiannosta huolehtii luvun 1 §:n 1 momentin nojalla tuomioistuin, jollei muualla luvussa toisin säädetä. Muita kuin oikeudenkäyntien yhteydessä suoritettavia tiedoksiantoja ovat esimerkiksi ulosottomiehen ulosottoasiassa suorittamat tiedoksiannot, joista säädetään ulosottokaaren 3 luvussa.

Turvaamismääräyksen tiedoksiantoa voidaan pitää oikeudenkäynnin yhteydessä suoritettavana tiedoksiantona. Näin ollen tiedoksiantoon toimivaltaisen viranomaisen valinnassa olisi otettava huomioon oikeudenkäymiskaaren 11 luvun lähtökohdat, jotka puoltavat tiedoksiantovastuun antamista tuomioistuimelle. Tämä olisi selkeä ratkaisu ottaen huomioon, että tuomioistuin vastaisi edellä mainitun ehdotuksen mukaan myös tiedoksiannon vireille saattamisesta, jos turvaamismääräys olisi annettu Suomessa.

Tiedoksiantoon toimivaltaisen viranomaisen valinnassa on toisaalta otettava huomioon, että valinta koskisi 28 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja tilanteita, joissa turvaamismääräys olisi annettu toisessa jäsenvaltiossa ja se toimitettaisiin Suomeen tiedoksiantoa varten. Suomessa sijaitsevalla tuomioistuimella ei siten olisi ollut menettelyssä roolia ennen mahdollista tiedoksiantoa. Tällaista tilannetta ei voida suoraan rinnastaa oikeudenkäymiskaaren 11 luvun tiedoksiantoa oikeudenkäynnissä koskeviin säännöksiin, sillä varsinainen oikeudenkäynti, johon tiedoksianto liittyisi, käytäisiin toisen jäsenvaltion tuomioistuimessa.

Tiedoksiantoon toimivaltaiseksi viranomaiseksi olisi mahdollista valita myös ulosottomies, jonka suorittamasta tiedoksiannosta säädetään ulosottokaaren 3 luvun 37–42 §:ssä. Ulosottomiehellä olisi esityksen mukaan keskeinen rooli turvaamismääräyksen Suomessa tapahtuvassa täytäntöönpanossa. Jos tällaisen Suomessa toteutetun tilin turvaamisen jälkeen olisi toimitettava turvaamismääräyksen tiedoksianto Suomessa asuvalle velalliselle, perusteltua olisi, että ulosottomies voisi huolehtia myös tiedoksiannosta ulosottokaaren edellä mainittujen säännösten mukaisesti. Tästä olisi merkittäviä etuja varsinkin 28 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettussa tilanteessa, jossa Suomi olisi sekä velallisen kotipaikan jäsenvaltio että ainoa täytäntöönpanojäsenvaltio. Tällöin tiedoksi annettavat asiakirjat olisi toimitettava Suomen toimivaltaiselle viranomaiselle samaan aikaan turvaamismääräyksen toimittamisen kanssa 23 artiklan 3 kohdan mukaisesti. Jos tiedoksiannosta vastaava viranomainen olisi ulosottomies, kaikki asiakirjat voitaisiin edellä mainitussa tilanteessa toimittaa ulosottomiehelle, joka voisi saattaa asiakirjojen tiedoksiantamisen vireille annettuaan 25 artiklan mukaisen ilmoituksen varojen turvaamisesta. Tämä olisi huomattavasti yksinkertaisempi ratkaisu kuin toimittaa tiedoksi annettavat asiakirjat tuomioistuimelle, joka ei olisi ennen tiedoksiantoa osallistunut menettelyyn mitenkään.

Ulosottomiehen ulosottokaaren 3 luvun 37–42 §:n mukaan suorittamat tiedoksiannot koskevat toisaalta vain ulosottoasiaan liittyviä asiakirjoja. Ulosottomiehillä ei siten ole toimivaltaa tiedoksiantojen suorittamiseen muissa asioissa. Jos mikään Suomessa asuvan velallisen turvaamisen kohteena olleista tileistä ei sijaitsisi Suomessa, ulosottomiehellä ei olisi ollut menettelyssä roolia ennen turvaamismääräyksen tiedoksiantoa. Tällaisen täytäntöönpanoon liittymättömän tiedoksiantotehtävän antaminen ulosottomiehelle tarkoittaisi merkittävää muutosta ulosottomiesten nykyisiin tehtäviin. Perustellumpi ratkaisu olisikin, että jos menettelyn ainoa Suomessa tapahtuva osa olisi turvaamismääräyksen tiedoksianto velalliselle, tiedoksiannosta vastaavaksi toimivaltaiseksi viranomaiseksi nimettäisiin oikeudenkäymiskaaren 11 luvun 1 §:n 1 momentissa säädetyn lähtökohdan mukaisesti tuomioistuin. Tämä tuomioistuin voisi olla Helsingin käräjäoikeus, jolla olisi edellä selostetusti joka tapauksessa keskeinen rooli asetuksen soveltamisessa Suomessa.

Edellä mainituista syistä esityksessä ehdotetaan, että ulosottomies vastaisi toisessa jäsenvaltiossa annetun turvaamismääräyksen tiedoksiannosta Suomessa 28 artiklan 3 kohdan mukaisesti tilanteissa, joissa myös turvattava tili tai jokin turvattavista tileistä sijaitsee Suomessa. Tällöin Suomessa olisi ennen tiedoksiantoa toteutettu velallisen pankkitilin turvaaminen. Turvaamismääräyksen tiedoksiannosta voisi vastata esimerkiksi se ulosottomies, joka olisi aikaisemmin suorittanut velallisen tilin turvaamisen ja antanut sitä koskevan ilmoituksen. Asiakirjojen vastaanottajatahon selvittämisen helpottamiseksi olisi näissäkkin tilanteissa perusteltua, että tiedoksi annettavat asiakirjat voitaisiin toimittaa ulosottomiehen lisäksi myös Valtakunnanvoudinvirastolle, joka toimittaisi asiakirjat edelleen ulosottomiehelle. Jos taas velallisen pankkitili ei sijaitisi Suomessa ja tiedoksiantoon ei siten liittyisi Suomessa tapahtunutta tilin turvaamista, tiedoksiannosta vastaava toimivaltainen viranomainen olisi Helsingin käräjäoikeus. Tällainen jaottelu sopisi edellä lausutuilla perusteilla hyvin yhteen kansallisen lainsäädännön lähtökohtien kanssa. Suomi ilmoittaisi edellä mainitut viranomaiset komissiolle 50 artiklan 1 kohdan e alakohdan mukaisesti.

Kansallisia säännöksiä tarvittaisiin tiedoksiannosta vastaavien viranomaisten nimeämisen lisäksi myös näiden viranomaisten tiedoksiannossa noudattamasta menettelystä eli tiedoksiantotavoista. Tuomioistuimen toimittamien tiedoksiantojen osalta olisi mahdollista tukeutua oikeudenkäymiskaaren 11 luvun ja ulosottomiehen toi-

mittamien tiedoksiantojen osalta ulosottokaaren 3 luvun voimassa oleviin säännöksiin. Edellä selostetut velallisen oikeusturvaan liittyvät näkökohdat huomioon ottaen olisi kuitenkin perusteltua, että tiedoksiantaminen tapahtuisi todisteellisesti. Asetusta täydentävässä laissa olisi selvyuden vuoksi mainittava erikseen ne oikeudenkäymiskaaren ja ulosottokaaren todisteelliset tiedoksiantotavat, jotka tulisivat kysymykseen turvaamismääräyksen tiedoksiannossa.

Ulosottomiehen suorittamien tiedoksiantojen osalta ulosottokaaren 3 luvussa säädetään erikseen tavallisesta tiedoksiannosta (39 §) ja todisteellisesta tiedoksiannosta (41 §). Luvun 41 §:ssä luetellut todisteelliset tiedoksiantotavat olisivat asianmukaisia myös turvaamismääräyksen tiedoksiannossa. Tämän vuoksi esityksessä ehdotetaan, että ulosottomies toimittaisi vastuullaan olevan tiedoksiannon todisteellisesti ulosottokaaren 3 luvun 41 §:ssä säädettyjä tiedoksiantotapoja noudattaen.

Tuomioistuimen toimittamien tiedoksiantojen osalta tiedoksiantotavoista säädetään oikeudenkäymiskaaren 11 luvun 3–10 §:ssä. Näistä tiedoksiantotavoista turvaamismääräyksen tiedoksiannossa edellytettävän todisteellisuuden vaatimuksen täyttäisivät 3 §:ssä mainittu asiakirjan lähettäminen postitse saantitodistusta vastaan tai kirjeellä vastaanottotodistusta vastaan, ja 4 §:ssä mainittu haastemiestiedoksianto. Myös 7 §:ssä tarkoitetun sijaistiedoksiannon tulisi olla mahdollista pykälässä säädettyillä edellytyksillä. Sama koskisi edellä lausutusti 8 §:ssä säädettyä kansainvälistä tiedoksiantoa, jos velallisen kotipaikka olisi kolmannessa valtiossa asetuksen 28 artiklan 4 kohdan mukaisesti.

Muut oikeudenkäymiskaaren 11 luvun tiedoksiantotavat eivät tulisi kysymykseen turvaamismääräyksen tiedoksiannossa. Esimerkiksi luvun 9 §:ssä säädetty kuulutus-tiedoksianto ei täyttäisi vaatimusta tiedoksiannon todisteellisyydestä. Tiedoksiantoa ei myöskään voitaisi toimittaa luvun 3 a §:n mukaisesti lähettämällä asiakirjat postitse asianosaisen tuomioistuimelle ilmoittamaan osoitteeseen, koska säännöksen edellytykset eivät täytyisi. Velallinen saa tiedoksiannon yhteydessä ensimmäistä kertaa tiedon turvaamismääräyksestä ja velkojan sitä koskevasta hakemuksesta. Tiedoksianto voidaan siten rinnastaa haasteen tiedoksiantoon, jota ei voida toimittaa 3 a §:ssä säädettyllä tavalla. Lisäksi velallinen saisi normaalisti tietää turvaamismääräyksestä vasta tiedoksiantamisen tuloksena, minkä vuoksi hänellä ei lähtökohtaisesti olisi mahdollisuutta ilmoittaa osoitettaan tuomioistuimelle ennen tiedoksiantoa.

Turvaamismääräyksen tiedoksianto ei täyttäisi myöskään 11 luvun 3 b §:ssä säädetyn puhelintiedoksiannon edellytyksiä. Turvaamismääräyksen tiedoksianto voidaan edellä lausutusti rinnastaa haasteen tiedoksiantoon, jota ei voida 3 b §:n 1 momentin mukaan toimittaa puhelimitse summaarisia haastehakemuksia lukuun ottamatta. Turvaamismääräyksen tiedoksianto ei täyttäisi myöskään pykälän 2 momentin erityisedellytyksiä, joiden mukaan puhelintiedoksianto voidaan toimittaa, jos se soveltuu tiedoksiantoon asiakirjan laajuuteen ja laatuun nähden ja jos vastaanottaja epäilyksettä saa puhelimitse tiedon asiakirjasta ja ymmärtää tiedoksiannon merkityksen.

Puhelintiedoksiannon soveltuvuutta olisi lain esitöiden (HE 123/2009 vp s. 18) mukaan harkittava erityisesti vastaanottajan oikeusturvan kannalta. Puhelimitse voitaisiin antaa tiedoksi vain suhteellisen suppeita ja yksinkertaisia asiakirjoja, esimerkiksi kutsu todistajalle saapua istuntoon tai summaarisen velkomusasian haaste. Esitöiden mukaan puhelintiedoksianto voisi estyä asiakirjan laajuuden vuoksi esimerkiksi silloin, jos asiakirjassa on liitteitä. Ottaen huomioon, että velalliselle annetaan asetuksen 28 artiklan 5 kohdan mukaan tiedoksi turvaamismääräys, velkojan sitä koskeva hakemus ja jäljennökset velkojan tuomioistuimelle toimittamista asiakirjoista,

puhelintiedoksianto olisi edellä mainittujen esitöiden valossa vaikea pitää asiakirjojen laajuuteen nähden soveliaana. Puhelintiedoksianto ei esitöiden soveltuisi myöskään, jos se olisi asiakirjan laadun vuoksi vaikea toimittaa, esimerkiksi jos asiakirjaan sisältyviä monimutkaisia kohtia olisi vaikea ymmärtää puhelimitse. Puhelintiedoksiannon edellytysten täyttyminen olisi siten kyseenalaista myös turvaamismääräyksen ja muiden tiedoksi annettavien asiakirjojen laadun osalta.

3.7 Oikeussuojakeinot turvaamismääräyksen täytäntöönpanoa vastaan

Velallisen oikeussuojakeinoista turvaamismääräyksen täytäntöönpanoa vastaan säädetään asetuksen 34 artiklassa. Velallisen artiklan 1 kohdan mukainen hakemus turvaamismääräyksen täytäntöönpanon rajoittamisesta tai lopettamisesta voidaan kansallisesta lainsäädännöstä riippuen tehdä joko täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaiselle tuomioistuimelle tai täytäntöönpanoviranomaiselle. Sen sijaan 34 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu hakemus täytäntöönpanon lopettamisesta *ordre public* -perusteella voidaan säännöksen sanamuodon mukaan tehdä vain tuomioistuimelle, ei täytäntöönpanoviranomaiselle. Esityksessä ehdotetaan edellä toimivaltaisten tuomioistuinten osalta lausutusti, että mainitun hakemuksen käsittelee Suomessa Helsingin käräjäoikeus.

Valinta täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaisen tuomioistuimen ja täytäntöönpanoviranomaisen välillä voidaan tehdä myös 35 artiklan 3 ja 4 kohdan oikeussuojakeinoissa sekä velallisen antamaa vakuutta koskevan 38 artiklan 1 kohdan b alakohdan osalta. Viimeksi mainitun säännöksen mukaisen hakemuksen käsittelee edellä vakuuden antamisen yhteydessä selostetusti Suomessa täytäntöönpanoviranomainen eli ulosottomies.

Suomen on 50 artiklan 1 kohdan I alakohdan nojalla ilmoitettava komissiolle tuomioistuin tai tapauksen mukaan täytäntöönpanoviranomainen, jolla on toimivalta myöntää muun muassa 34 artiklan 1 kohdan oikeussuojakeino. Asiasta olisi selvyiden vuoksi otettava säännökset asetusta täydentävään lakiin. Säännöksissä olisi mainittava toimivallasta paitsi 34 artiklan, myös 35 artiklan 3 ja 4 kohdan oikeussuojakeinojen osalta, koska myös viimeksi mainittuja haettaisiin tai voitaisiin hakea täytäntöönpanojäsenvaltiosta. Muiden kuin 34 artiklan 2 kohdan osalta olisi tässä yhteydessä ratkaistava, kuuluisiko toimivalta täytäntöönpanoa koskevan oikeussuojakeinon myöntämiseen Suomessa tuomioistuimelle vai täytäntöönpanoviranomaiselle.

Turvaamismääräyksen täytäntöönpanoon toimivaltainen viranomainen olisi Suomessa ulosottomies, jolla olisi edellä lausutusti keskeinen rooli Suomessa tapahtuvassa täytäntöönpanossa. Tämän vuoksi olisi luontevaa, että ulosottomies päättäisi myös täytäntöönpanoon kohdistuvista oikeussuojakeinoista. Ulosottomiehen mahdollisuudet arvioida turvaamismääräyksen täytäntöönpanon asianmukaisuutta olisivat lähtökohtaisesti huomattavasti paremmat kuin tuomioistuimella. Tämä koskisi erityisesti tilannetta, jossa Suomessa täytäntöön pantava turvaamismääräys olisi annettu toisessa jäsenvaltiossa. Tällöin asialla ei olisi Suomeen muuta liityntää kuin täytäntöönpano ja mahdollinen tiedoksianto.

Toimivallan antaminen ulosottomiehelle olisi perusteltua myös sen vuoksi, että täytäntöönpano olisi toteutettu velallista kuulematta. Ulosottomies voisi siten kuulla velallista täytäntöönpanosta vasta tämän hakiessa oikeussuojakeinoja. Olisi myös prosessiekonomisesti perusteltu ratkaisu, että ulosottomies voisi itse oikaista täytäntöönpanossa mahdollisesti tapahtuneen virheen, kuten 34 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetun ulosotosta vapautettujen määrien huomioon ottamatta jättämisen.

Jotkut 34 artiklan 1 kohdan ja 35 artiklan 3 ja 4 kohdan oikeussuojakeinojen perusteista olisivat ulosottomiehen näkökulmasta uusia. Tällaisia olisivat varsinkin 34 artiklan 1 kohdan b alakohdan iv alakohdassa mainitut, 33 artiklassa säädetyt perusteet, kuten se, että tiedoksi annetut asiakirjat eivät täyttäneet 49 artiklan 1 kohdassa säädettyjä kielivaatimuksia (33 artiklan 1 kohdan c alakohta). Ulosottomiehet joutuisivat siten oikeussuojakeinoja koskevia hakemuksia tutkiessaan arvioimaan hyvin erilaisia perusteita kuin ulosottokaaren soveltamisen yhteydessä. Asetus edellyttää kuitenkin väistämättä uusien tehtävien antamista menettelyyn osallistuville toimijoille, kuten vakuutta koskevan päätösvallan antamista tuomioistuimelle. Perusteltua ei myöskään olisi, että toimivalta 34 artiklan 1 kohdan oikeussuojakeinojen myöntämiseen jaettaisiin oikeussuojakeinon perusteesta riippuen joko ulosottomiehelle tai tuomioistuimelle, vaan toimivallan tulisi selkeyden ja johdonmukaisuuden vuoksi olla yhdellä taholla. Ulosottomiehellä olisi oikeussuojakeinojen perusteiden mahdollisesta vaikeudesta huolimatta huomattavasti paremmat edellytykset arvioida täytäntöönpanon asianmukaisuutta kuin tuomioistuimella. Ulosottomiehellä olisi 36 artiklan 4 kohdan nojalla oikeus saada kaikki oikeussuojakeinoja koskevan päätöksen tekemiseksi tarvittavat tiedot. Lisäksi ulosottomiehen oikeussuojakeinosta tekemään päätökseen voitaisiin joka tapauksessa hakea muutosta tuomioistuimelta 37 artiklan ja 50 artiklan 1 kohdan m alakohdan nojalla.

Edellä lausutuilla perusteilla esityksessä ehdotetaan, että toimivaltainen viranomaisen täytäntöönpanoon kohdistuvien 34 artiklan 1 kohdan sekä 35 artiklan 3 ja 4 kohdan oikeussuojakeinojen myöntämiseen olisi ulosottomies.

Huomionarvoista on, että velallinen ja velkoja voisivat sovintoonsa perustuvan 35 artiklan 3 kohdan osalta valita, hakevatko he oikeussuojakeinoja turvaamismääräyksen antaneelta tuomioistuimelta vai täytäntöönpanojäsenvaltion nimeämältä tuomioistuimelta tai täytäntöönpanoviranomaiselta. Ulosottomiehen toimivalta mainitun säännöksen osalta ei siten olisi yksinomainen.

Täytäntöönpanoa koskeviin oikeussuojakeinoihin liittyvänä erityiskysymyksenä on vielä otettava kantaa siihen, ovatko ulosottokaaren 10 luvussa säädetyt keinot eli itseoikaisu, täytäntöönpanoriita ja täytäntöönpanon keskeyttäminen käytettävissä turvaamismääräyksen täytäntöönpanon osalta. Tältä osin voidaan todeta, että oikeussuojakeinoilla turvaamismääräyksen täytäntöönpanoa vastaan voidaan puuttua turvaamismääräyksen täytäntöönpanossa asetuksen 3 luvun mukaisesti tehtyihin ratkaisuihin. Perusteista näiden oikeussuojakeinojen hakemiselle säädetään asetuksen 4 luvussa. Ulosottokaaren 10 luvun mukaisten keinojen käyttäminen turvaamismääräyksen täytäntöönpanoa vastaan laajentaisi aineellisia edellytyksiä puuttua turvaamismääräyksen täytäntöönpanossa tehtyihin ratkaisuihin. Mahdollisuus kansallisten säännösten täydentävälle soveltamiselle koskee asetuksen 46 artiklan 1 kohdan mukaan vain menettelyllisiä kysymyksiä. Tämän vuoksi on katsottava, että asetuksen 4 luvussa säädetyt oikeussuojakeinot on tarkoitettu tyhjentäviksi, eikä asetusta

sovellettaessa voida vedota ulosottokaaren 10 luvun mukaisiin keinoihin. Oikeussuojakeinoihin 36 artiklan nojalla sovellettavassa menettelyssä voidaan sen sijaan soveltaa täydentävästi ulosottokaaren menettelyllisiä säännöksiä.

3.8 Muutoksenhaku

Asetuksen 21 ja 37 artiklassa säädetään muutoksenhakuoikeudesta. Ensiksi mainittu artikla koskee velkojan oikeutta hakea muutosta tuomioistuimen päätökseen, jolla hänen turvaamismääräyshakemuksensa on kokonaan tai osittain hylätty. Asetuksen 37 artiklassa taas säädetään kummankin osapuolen eli velallisen ja velkojan oikeudesta hakea muutosta 33, 34 tai 35 artiklan nojalla tehtyyn oikeussuojakeinoon koskevaan päätökseen. Sekä 21 että 37 artiklaan sisältyy myös tarkempia menettelysäännöksiä. Muilta osin menettelyyn voidaan 46 artiklan 1 kohdan nojalla soveltaa täydentävästi menettelyn tapahtumispaikan jäsenvaltion lainsäädäntöä.

Suomen on 50 artiklan 1 kohdan d ja m alakohdan nojalla ilmoitettava komissiolle tuomioistuin, jolle 21 ja 37 artiklan mukainen muutoksenhaku osoitetaan, sekä 37 artiklan osalta myös muutoksenhauille kansallisen lainsäädännön mukaan mahdollisesti asetettu määräaika ja se, mistä määräaika alkaa.

Suuri osa 21 ja 37 artiklan mukaisen muutoksenhaun menettelysäännöksistä jää jäsenvaltioiden kansallisen lainsäädännön varaan. Perusteltua olisi, että Suomessa tapahtuva muutoksenhaku muistuttaisi mahdollisimman pitkälti voimassa olevan kansallisen lainsäädännön mukaista muutoksenhakumenettelyä. Tällöin tarve uusille järjestelyille olisi mahdollisimman vähäinen.

Muutoksenhaun kohteena olevan päätöksen olisi tehnyt joko tuomioistuin (21 artikla, 33 artikla, 34 artiklan 2 kohta, 35 artiklan 1 ja 3 kohta) tai ulosottomies (34 artiklan 1 kohta, 35 artiklan 3 ja 4 kohta). Muutoksenhausta tuomioistuimen ratkaisuihin säädetään Suomessa oikeudenkäymiskaareissa ja muutoksenhausta ulosottomiehen ratkaisuihin ulosottokaaren 11 luvussa. Kyseisiä menettelysäännöksiä voitaisiin siten soveltaa täydentävästi asetuksen nojalla tapahtuvassa muutoksenhaussa. Asiasta olisi selvytyden vuoksi otettava säännökset asetusta täydentävään lakiin.

Oikeudenkäymiskaaren ja ulosottokaaren 11 luvun säännöksiä voitaisiin soveltaa vain täydentävästi eli siltä osin kuin muutoksenhausta ei asetuksen 21 ja 37 artiklassa säädetä toisin. Esimerkiksi 21 artiklan mukaisen muutoksenhaun pitäisi artiklan 3 kohdan nojalla tapahtua ex parte -menettelyssä, jos turvaamismääräyshakemus on hylätty kokonaan. Muutoksenhaussa oikeussuojakeinoon koskevasta päätöksestä taas tulisi 37 artiklan nojalla käyttää erityistä muutoksenhakulomaketta.

Yksi oikeudenkäymiskaaren täydentävään soveltamiseen liittyvä erityiskysymys koskee oikeudenkäymiskaaren 25 luvun 5 §:ssä säädettyä tyytymättömyyden ilmoittamista. Tältä osin on kiinnitettävä huomiota 21 artiklan 2 kohdassa säädettyyn muutoksenhakuajankautaan. Muutosta on kyseisen kohdan mukaan haettava 30 päivän kuluessa siitä päivästä, jona tuomioistuimen päätöksestä ilmoitettiin velkojalle. Asetuksessa säädetty määräaika ei voida kansallisessa lainsäädännössä lyhentää tai

muuten rajoittaa. Näin ollen muutoksenhaussa ei voida edellyttää, että velkoja ilmoitaisi käräjäoikeuden ratkaisuun tyytymättömyyttä seitsemän päivän kuluessa ratkaisun antamisesta oikeudenkäymiskaaren 25 luvun 5 §:n mukaisesti, vaan muutoksenhaun on oltava rajoituksetta mahdollinen 30 päivän ajan.

Asetuksen 37 artiklaan ei sisälly säännöksiä muutoksenhakuajasta. Jäsenvaltioiden on 50 artiklan 1 kohdan m alakohdan nojalla ilmoitettava komissiolle paitsi 37 artiklan mukaisen muutoksenhaun käsittelevä tuomioistuin, myös muutoksenhauulle kansallisen lainsäädännön mukaan asetettu määräaika ja määräajan alkamisajankohta. Näin ollen 37 artiklan nojalla tapahtuvassa muutoksenhaussa voitaisiin edellyttää tyytymättömyyden ilmoittamista. Selkeyden vuoksi olisi kuitenkin perusteltua, että 21 ja 37 artiklan mukaiset tuomioistuimen ratkaisuja koskevat muutoksenhakumenettelyt olisivat mahdollisimman yhdenmukaiset. Tämän vuoksi esityksessä ehdotetaan, että muutosta asetuksen mukaisessa menettelyssä annettuihin käräjäoikeuden ratkaisuihin haettaisiin niin 21 kuin 37 artiklankin mukaisessa menettelyssä hovioikeudelta tyytymättömyyttä ilmoittamatta.

Oikeudenkäymiskaaren täydentävää soveltamista koskevana toisena erityiskysymyksenä on ratkaistava se, voidaanko asetuksen mukaan tapahtuvassa muutoksenhaussa edellyttää jatkokäsittelylupaa. Oikeudenkäymiskaaren 25 a luvun 1.10.2015 voimaan tulevan 5 §:n 1 momentin (386/2015) mukaan asiassa tarvitaan jatkokäsittelylupa, kun käräjäoikeuden ratkaisuun haetaan muutosta valittamalla. Jatkokäsittelylupajärjestelmän soveltamisala on lähtökohtaisesti yleinen ja sen rajaukset pykälän 2 ja 3 momentissa koskevat rikosasioita. Järjestelmän piirissä ovat siten kaikki riita-asiat, mukaan lukien oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaiset turvaamistoimiasiat (HE 246/2014 vp s. 17, 18 ja 25).

Perustuslakivaliokunta katsoi lakiehdotusta koskevasta hallituksen esityksestä antamassaan lausunnossa, että jatkokäsittelylupajärjestelmä ei itsessään rajoita muutoksenhakuoikeutta. Kaikista käräjäoikeuden ratkaisuista saa edelleen valittaa hovioikeuteen ja kaikki valitukset tutkitaan hovioikeudessa ja käräjäoikeuden ratkaisun oikeellisuus selvitetään. Valiokunta katsoi lupamenettelyn täyttävän oikeudenmukaiselle oikeudenkäynnille asetetut vaatimukset ja piti jatkokäsittelylupajärjestelmän laajentamista perustuslain 21 §:n kannalta mahdollisena (PeVL 59/2014 vp s. 5).

Perustuslain 21 §:n 2 momentissa turvattu oikeus hakea muutosta toteutuu siten 1.10.2015 alkaen oikeudenkäymiskaaren mukaan jatkokäsittelylupajärjestelmän kautta. Järjestelmää olisi tämän vuoksi perusteltua soveltaa myös asetuksen mukaisessa menettelyssä Suomessa tapahtuvaan muutoksenhakuun.

Edellä lausutuilla perusteilla 21 ja 37 artiklan nojalla tapahtuvassa muutoksenhaussa tarvittaisiin jatkokäsittelylupa. Muutoksenhakuun voitaisiin siten soveltaa jatkokäsittelylupaa koskevia oikeudenkäymiskaaren 25 a luvun säännöksiä. Koska jatkokäsittelylupajärjestelmän soveltamisala on edellä mainitusti yleinen, asiasta ei olisi tarvetta säätää erikseen asetusta täydentävässä laissa.

Viittaus oikeudenkäymiskaareen toisi sovellettaviksi myös muut yleisissä tuomioistuimissa noudatettavat kansalliset menettelysäännökset kuten hovioikeuslain ja hovioikeuslain nojalla annetut asetukset. Toimivalta turvaamismääräyksen antamiseen ja tuomioistuimelta haettavia oikeussuojakeinoja koskevien päätösten tekemiseen keskitettäisiin ensimmäisessä asteessa edellä lausutusti Helsingin käräjäoikeudelle.

Muutoksenhaku Helsingin kärjäoikeuden ratkaisusta tapahtuisi siten Helsingin hovioikeuteen, jonka ratkaisusta taas voitaisiin hakea valituslupaa korkeimmalta oikeudelta oikeudenkäymiskaaren säännösten mukaisesti.

Toimivalta 34 artiklan 1 kohdan sekä 35 artiklan 3 ja 4 kohdan mukaisia oikeussuojakeinoja koskevien päätösten tekemiseen kuuluisi ehdotuksen mukaan yleisesti kaikille ulosottomiehille. Muutoksenhaku ulosottomiehen ulosottokaaren nojalla tekemistä päätöksistä tapahtuu ulosottovalituksia käsitteleviin kärjäoikeuksiin, joista säädetään ulosottokaaren 11 luvun 2 §:n 2 momentissa. Näin ollen muutoksenhaku voisi myös ulosottomiehen edellä mainituista oikeussuojakeinoista tekemien päätösten osalta tapahtua kaikkiin ulosottovalituksia käsitteleviin kärjäoikeuksiin, jollei asiasta erikseen toisin säädetä. Vaihtoehtona olisi muutoksenhakua koskevan toimivallan keskittäminen, jolloin luonteva vaihtoehto muutoksenhakutuomioistuimeksi olisi asetuksen mukaisessa menettelyssä Helsingin kärjäoikeus.

Keskittämisen puolesta edellä toimivaltaisen tuomioistuimen osalta esitetyt argumentit koskisivat myös ulosottomiehen ratkaisusta tehtävää muutoksenhakua. Keskittäminen olisi selkeä ratkaisu ja palvelisi hajautettua järjestelmää paremmin menettelyn hoitamisessa tarvittavan asiantuntemuksen kertymistä. Selkeänä erona turvaamismääräyksen antamiseen ja siihen kohdistuvaan muutoksenhakuun olisi kuitenkin se, että turvaamismääräyksen täytäntöönpanoa ei ehdoteta keskitettäväksi, vaan toimivalta täytäntöönpanoon olisi yleisesti kaikilla ulosottomiehillä. Kysymykseen tulisi ulosottokaaren 3 luvun 13 §:n mukainen vastaava ulosottomies, jolla olisi toimivalta koko maassa. Täytäntöönpano muistuttaisi siten mahdollisimman suuressa määrin kansallisen lainsäädännön mukaisten turvaamistoimien täytäntöönpanoa. Tämän vuoksi olisi perusteltua, että myös päätöksistä, jotka on tehty täytäntöönpanoa koskevista oikeussuojakeinoista, voitaisiin 37 artiklan mukaisesti valittaa kaikkiin ulosottovalituksia nykyisin käsitteleviin tuomioistuihin. Ulosottokaaren 11 luvun mukaisten valitusten käsittely tietyissä luvun 2 §:ssä mainituissa kärjäoikeuksissa on koettu toimivaksi ratkaisuksi.

Edellä toimivaltaisten tuomioistuinten yhteydessä keskittämistä vastaan esitetyt argumentit koskevat myös ulosottomiehen ratkaisuihin kohdistuvaa muutoksenhakua. Tältä osin olisi kiinnitettävä erityisesti huomiota pitkistä etäisyyksistä aiheutuvaan matkustustarpeeseen. Turvaamismääräyksen Suomessa tapahtuva täytäntöönpano koskisi todennäköisesti useimmiten Suomessa asuvia velallisia, kun taas turvaamismääräyksen antamisen osalta olisi tavallisempaa, että velallinen asuisi ulkomailta, vaikka määräys annettaisiin Suomessa. Turvaamismääräyksen täytäntöönpanosta ja siten todennäköisesti myös täytäntöönpanoon kohdistuvan oikeussuojakeinon käsittelystä huolehtiva vastaava ulosottomies määräytyisi ulosottokaaren 3 luvun 14 §:n ja ulosottomenettelystä annetun valtioneuvoston asetuksen 1 §:n mukaan lähtökohtaisesti vastaajan asuin- tai kotipaikan perusteella. Tähän nähden olisi epä johdonmukaista ja velallisen kannalta ongelmallista, jos muutoksenhaku vastaavan ulosottomiehen oikeussuojakeinosta tekemästä päätöksestä ei voisi tapahtua ulosottovalituksia käsittelevään alueellisesti toimivaltaiseen kärjäoikeuteen vaan se olisi tehtävä kaikissa tapauksissa Helsingin kärjäoikeuteen. Tämä voisi johtaa velallisen kannalta kohtuuttomaan etäisyyteen käsittelypaikasta erityisesti silloin, jos asiassa olisi toimitettava suullinen käsittely, mikä on kansallisen lainsäädännön mukaisissa ulosottovalitusasioissa varsin yleistä. Pitkän matkan päässä sijaitseva tuomioistuin olisi huono vaihtoehto käsittelypaikaksi myös oikeussuojakeinoa koskevan päätöksen tehneen ulosottomiehen kannalta.

Edellä lausutuilla perusteilla toimivallan hajauttamista puoltavia seikkoja on ulosottomiehen oikeussuojakeinoja koskevistä päätöksistä 37 artiklan nojalla tapahtuvan muutoksenhaun osalta pidettävä painavampina kuin toimivallan keskittämistä puoltavia seikkoja. Tämän vuoksi esityksessä ehdotetaan, että toimivaltaisia tuomioistuimia mainitun muutoksenhaun osalta olisivat ulosottokaaren 11 luvun 2 §:n 2 momentissa mainitut ulosottovalituksia käsittelevät tuomioistuimet, jotka Suomi ilmoittaisi komissiolle asetuksen 50 artiklan 1 kohdan m alakohdan mukaisesti. Ratkaisu olisi voimassa olevan lain mukainen, joten siitä ei tarvitsisi säätää asetuksessa erikseen.

3.9 Kielet

Velalliselle tiedoksi annettavien, asetuksen 28 artiklan 5 kohdan a ja b alakohdassa mainittujen asiakirjojen on asetuksen 49 artiklan 1 kohdan mukaan oltava velallisen kotipaikan jäsenvaltion virallisella kielellä tai jollakin muulla virallisella kielellä, jota hän ymmärtää. Mainitut asiakirjat on siten tarvittaessa käännettävä jollekin kyseisistä kielistä.

Tuomioistuimelle tai toimivaltaiselle viranomaiselle osoitettavat asiakirjat voivat sen sijaan 49 artiklan 2 kohdan mukaan olla myös muulla asianomaisen jäsenvaltion hyväksymällä unionin toimielinten virallisella kielellä. Jäsenvaltioiden on 50 artiklan 1 kohdan o alakohdan mukaan ilmoitettava komissiolle asiakirjojen käännoksissä 49 artiklan 2 kohdan nojalla hyväksymänsä kielet.

Suomi on useiden siviili- ja kauppaoikeuden alalla annettujen asetusten, kuten eurooppalaisesta täytäntöönpanoperusteesta annetun asetuksen, eurooppalaisesta maksamismääräysmenettelystä annetun asetuksen ja vähäisiä vaatimuksia koskevan asetuksen osalta hyväksynyt asiakirjojen käännoksissä käytettäväksi suomen ja ruotsin kielen ohella englannin kielen. Asiasta on säädetty kyseisiä asetuksia täydentävissä laeissa.

Tuomioistuimelle tai ulosottomiehelle osoitettavia asiakirjoja voivat olla esimerkiksi 28 artiklan 5 kohdan c alakohdassa mainitut jäljennökset velkojan tuomioistuimelle hakemuksen liitteenä toimittamista asiakirjoista, joita ei 49 artiklan 1 kohdan mukaan lähtökohtaisesti tarvitse käntää velallisen kotipaikan jäsenvaltion viralliselle kielelle tai muulle velallisen ymmärtämälle kielelle. Tällaiset liiteasiakirjat voivat olla sinänsä hankalia ja monimutkaisia, mikä puoltaisi ainoastaan suomen- ja ruotsinkielisten käännosten hyväksymistä.

Asiakirjojen käänättäminen suomeksi tai ruotsiksi voisi kuitenkin useissa jäsenvaltioissa tuottaa vaikeuksia. Turvaamismääräys on tarkoitettu käytettäväksi tilanteissa, joissa velkojalla on pikainen oikeussuojan tarve. Käntäjän etsimiseen ja itse käntämiseen kuluva aika voisi viivästyttää hakemuksen jättämistä ja siten vaarantaa turvaamismääräysmenettelyn tarkoituksen. Lisäksi käännosten laatu voisi usein jäädä puutteelliseksi. Nämä seikat huomioon ottaen on tarkoituksenmukaista, että Suomi ilmoittaa hyväksyvänsä käännoksissä käytettäväksi kieleksi suomen ja ruotsin kielen ohella englannin kielen, jota maassamme yleisesti osataan. Asiasta olisi säädettävä asetusta täydentävässä laissa.

Velvollisuus asetuksessa vaadittujen käännösten toimittamisesta kuuluisi asetuksen johdanto-osan 33 kappaleen ja Suomen kansallisen lainsäädännön mukaan lähtökohtaisesti asiakirjat toimittavalle velkojalle tai velalliselle, joka vastaisi myös käännösten kustannuksista. Poikkeuksena tästä olisi asetuksen 23 artiklan 4 kohdassa mainittu turvaamismääräyksen antaneen tuomioistuimen velvollisuus laatia määräyksestä käännös tai translitterointi käyttäen vakiolomakkeen asianmukaista kieliver-siota. Monikielisten vakiolomakkeiden käyttäminen joka tapauksessa vähentää ase-tuksen mukaisesta menettelystä aiheutuvaa kääntämistarvetta.

4 Esityksen vaikutukset

Esitys tekisi mahdolliseksi eurooppalaista tilivarojen turvaamismääräysmenettelyä koskevan asetuksen käytännön soveltamisen Suomessa.

Turvaamismääräysten antamisen keskittäminen Helsingin käräjäoikeuteen tulisi lisäämään sanotun tuomioistuimen työtaakkaa nykyisestä. Lisätyötä aiheutuisi erityisesti menettelyn edellyttämistä uusista tehtävistä kuten vakuudesta päättämisestä ja turvaamismääräyksen tiedoksiantoon liittyvistä toimista. Toisaalta tapausten määrän voidaan edellä keskeisten ehdotusten yhteydessä sanotuilla perusteilla arvioida jäävän vähäiseksi. Asetusta sovelletaan vain rajat ylittäviin riita-asioihin eikä ole oletettavaa, että tällaisten asioiden kokonaismäärä Suomessa asetuksen voimaantulon myötä merkittävästi lisääntyisi. Tapaukset tulisivat oletettavasti olemaan harvinaisempia kuin oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaiset turvaamistoimet, jollaisia käsiteltiin Helsingin käräjäoikeudessa vuonna 2013 yhteensä 47 (20 takavarikkoasiaa ja 27 muuta turvaamistointia). Asiamäärien kehittymistä olisi kuitenkin seurattava sen selvittämiseksi, onko Helsingin käräjäoikeuden henkilöstöressurssien lisäämiselle tarvetta.

Esityksen mukaan Suomessa sijaitsevaan pankkitiliin kohdistuvan turvaamismääräyksen täytäntöönpanossa keskeinen rooli olisi ulosottomiehillä, joiden työmäärä tulee siten asetuksen voimaantullessa lisääntymään. Lisätyötä aiheutuisi ulosottomiestenkin osalta erityisesti asetuksen edellyttämistä uusista tehtävistä, kuten esimerkiksi eräiden 34 artiklan 1 kohdan mukaisten oikeussuojakeinojen perusteiden arvioinnista. Toisin kuin turvaamismääräyksen antamista, täytäntöönpanoa ei ehdoteta keskittäväksi, vaan täytäntöönpanosta vastaisi kulloinkin kysymykseen tuleva vastaava ulosottomies. Tämä mahdollistaa asetuksesta aiheutuvan lisätyön tasaisemman jakautumisen, mutta voi toisaalta hidastaa menettelyssä tarvittavan asiantuntemuksen kertymistä. Sinänsä voidaan ennakoida, että suurin osa täytäntöönpanotapauksista sijoittuu joka tapauksessa pääkaupunkiseudulle tai muualle Etelä-Suomeen. Kansainvälisten asioiden määrä ulosotossa on ollut suhteellisen pieni, minkä vuoksi lisääntynyt työmäärä olisi todennäköisesti hoidettavissa nykyisellä henkilöstömäärällä. Asiamäärien kehittymistä olisi kuitenkin tältäkin osin seurattava.

Esityksessä ehdotetaan, että Valtakunnanvoudinvirasto toimisi turvaamismääräyksen täytäntöönpanoa koskevien asiakirjojen keskitettynä vastaanottajatahona Suomessa. Valtakunnanvoudinviraston tulisi ehdotuksen mukaan vastaanottaa asiakirjat, selvittää kysymykseen tuleva vastaava ulosottomies ja lähettää asiakirjat kyseiselle ulosottomiehelle. Kysymys olisi uudesta tehtävästä, josta aiheutuisi Valtakunnanvoudinvirastolle lisätyötä ja kustannuksia. Tältäkin osin voidaan kuitenkin viitata tapausten todennäköisesti vähäiseen määrään. Uusi tehtävä myös sopisi Valtakunnanvoudinviraston laissa säädettyihin tehtäviin kehittää ulosottotoimen hallinnon kansainvälistä yhteistyötä ja huolehtia muista ulosottotoimen valtakunnallisista hallintotehtävistä. Valtakunnanvoudinviraston rooli asiakirjojen keskitettynä vastaanottajatahona todennäköisesti vähentäisi asiakirjojen lähettämistä väärälle ulosottomiehelle ja helpottaisi menettelyä.

Asetuksesta aiheutuvat uudet tehtävät saattavat edellyttää erityistä perehdyttämistä tuomareille ja ulosottoviranomaisille. Tällaisesta koulutuksesta aiheutuvat kustannukset ovat kuitenkin todennäköisesti pienet ja kertaluonteiset.

Esityksen mukaan tuomioistuimet, Valtakunnanvoudinvirasto ja ulosottomiehet olisivat velvollisia ottamaan vastaan myös englanninkielisiä asiakirjoja. Tällaiset asiakirjat voitaisiin tarvittaessa käännettää valtion varoin suomen tai ruotsin kielelle, mikä saattaa vähäisessä määrin lisätä käännöskuluja oikeusministeriön hallinnonalalla. Monikieliset vakiolomakkeet, joita on käytettävä esimerkiksi turvaamismääräyksen hakemisessa, turvaamismääräyksen antamisessa ja muutoksenhaussa oikeussuojakeinoa koskevaan päätökseen, vähentävät tarvetta asiakirjojen kääntämiselle. Merkittävin kääntämistarve kohdistunee 28 artiklan 5 kohdan c alakohdassa tarkoitettuihin velkojan hakemuksen liiteasiakirjoihin.

Asetuksen mukaisesta menettelystä aiheutuu lisätyötä ja kustannuksia myös pankeille, jotka vastaisivat tilitietojen toimittamisesta ja turvaamismääräyksen toteuttamisesta. Pankeilla ei asetuksen 43 artiklan ja kansallisen lainsäädännön nojalla ole oikeutta periä maksuja kyseisistä toimenpiteistä. Lisäkustannukset koskisivat erityisesti 14 artiklan mukaisia tilitiedusteluja, joita ei edellä sanotusti voitaisi tehdä Uljasjärjestelmän kautta vaan ne olisi tehtävä manuaalisesti. Turvaamismääräyksen toteuttamisen osalta kustannuksia vähentäisi se, että toteuttaminen muistuttaisi mahdollisimman pitkälti kansallisen lainsäädännön mukaisia turvaamistoimia. Pankin ei tarvitsisi vastaanottaa itse turvaamismääräyslomaketta eikä myöskään antaa 25 artiklan 1 kohdan mukaista ilmoitusta, vaan näistä huolehtisi ulosottomies. Asetus toisaalta parantaa pankkien mahdollisuuksia periä omia saataviaan muista jäsenvaltioista ja voi siten hyödyttää pankkeja velkojina.

Asetuksella ja sitä täydentävällä kansallisella lainsäädännöllä on myös yleisempiä taloudellisia ja yhteiskunnallisia vaikutuksia. Asetuksella parannetaan velkojien asemaa rajat ylittävissä tilanteissa. Turvaamismääräysmenettely vähentää velkojille tili-varoihin kohdistuvan turvaamistoimen hankkimisesta ja täytäntöönpanosta rajat ylittävissä tilanteissa aiheutuvia kustannuksia ja lyhentää niihin kuluvaan aikaa. Asetuksella korjataan siten nykyistä epätasapainoista tilannetta, jossa velallinen voi sisämarkkinoiden ansiosta helposti vältellä täytäntöönpanoa siirtämällä varansa toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevalle pankkitilille, kun taas velkojalla on ollut vain vähäiset mahdollisuudet saada ulkomaisen pankkitilin varoja turvattua varmistaakseen saatavansa maksamisen. Menettelyn voidaan arvioida hyödyttävän erityisesti pieniä ja keskisuuria yrityksiä, joiden mahdollisuudet hakea kansallisen lainsäädännön mukaisia turvaamistoimia toisessa jäsenvaltiossa ovat niistä aiheutuvien kustannusten kuten asianajo- ja käännöskulujen vuoksi suuryrityksiä vähäisemmät.

Asetuksen mukainen menettely vähentää siten myös suomalaisille yrityksille rajat ylittävästä kaupasta aiheutuvia riskejä ja voi vähentää luottotappioiden määrää. Turvaamismääräys on kuitenkin yhtä lailla luonnollisten henkilöiden käytettävissä. Menettely voi tehostaa esimerkiksi elatusavun saajien mahdollisuuksia periä elatusapusaataviaan tilanteessa, jossa vastahakoinen velallinen olisi siirtänyt varansa toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevalle pankkitilille.

5 Asian valmistelu

Ehdotus hallituksen esitykseksi on valmisteltu oikeusministeriön 5 päivänä syyskuuta 2014 asettamassa työryhmässä. Työryhmän tehtävänä oli valmistella eurooppalaisesta tilivarojen turvaamismääräysmenettelystä annettua asetusta täydentävät ja sen voimaantulon johdosta muutoin tarpeelliset kansalliset säännökset. Työryhmän esitys tuli laatia hallituksen esityksen muotoon. Työryhmässä ovat oikeusministeriön lisäksi olleet edustettuina Helsingin käräjäoikeus, Suomen Asianajajaliitto, Valtakunnanvoudinvirasto ja Finanssialan Keskusliitto.

Työryhmässä on kuultu erikseen toista Valtakunnanvoudinviraston edustajaa viraston tehtävistä ja mahdollisuudesta toimia asetuksen mukaisessa menettelyssä muista jäsenvaltioista toimitettujen asiakirjojen keskitettynä vastaanottajatahona Suomessa.

Asetuksen valmisteluvaiheessa valtioneuvosto on lähettänyt eduskunnalle kirjelmän U 36/2011 vp. Lakivaliokunta on antanut asetuksesta lausunnot 19/2011 vp ja 11/2013 vp.

6 Riippuvuus muista esityksistä

Oikeusministeriössä on valmisteilla hallituksen esitys tuomioistuinmaksuja koskevan sääntelyn uudistamisesta. Esityksen taustalla on oikeusministeriön asettaman työryhmän mietinnössä (OM 75/2012) tehty ehdotus tuomioistuinten maksujen kattavuuden lisäämisestä ja maksujen tason nostamisesta niin, että tuotot ja kustannukset vastaisivat toisiaan nykyistä paremmin. Maksujen tulisi kattaa keskimäärin noin 20 prosenttia asioiden käsittelyn kokonaiskustannuksista, mikä edellyttäisi maksujen korottamista merkittävästi. Lisäksi työryhmä ehdotti muun ohella etukäteismaksun käyttöönottoa. Myös oikeusturvaohjelmaa valmistellut neuvottelukunta esitti oikeudenhoidon uudistamisohjelmassaan (OM 16/2013) yhtenä lyhyen ja keskipitkän aikavälin tavoitteena tuomioistuinmaksujen käyttöalan laajentamista ja maksujen korottamista.

Edellä mainitusta työryhmän mietinnöstä on pyydetty lausuntoja keväällä 2015. Maksusäännösten valmistelua jatketaan lausuntopalautteen pohjalta niin, että hallituksen esitys voitaisiin antaa eduskunnalle syksyllä 2015.

Riita-asian oikeudenkäyntimaksujen mahdollinen korottaminen vaikuttaisi myös eurooppalaisesta tilvarojen turvaamismääräysmenettelystä annetun asetuksen mukaisessa menettelyssä perittäviin oikeudenkäyntimaksuihin. Etukäteismaksun käyttöönotto taas vaikuttaisi oikeudenkäyntimaksun perimisajankohtaan.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1 Lakiehdotusten perustelut

1.1 Laki eurooppalaisesta tilivarojen turvaamismääräysmenettelystä

1 §. *Soveltamisala.* Pykälään on otettu lain soveltamisalaa koskeva säännös. Siitä ilmenee, että laki sisältää täydentävät säännökset eurooppalaisen tilivarojen turvaamismääräysmenettelyn käyttöön ottamisesta rajat ylittävää velkojen perintää varten siviili- ja kauppaoikeudellisissa asioissa annetun asetuksen soveltamisesta Suomessa. Lain säännöksiä sovelletaan täydentävästi mainitun asetuksen säännösten tullessa sovellettaviksi.

2 §. *Toimivaltainen tuomioistuin.* Turvaamismääräyksen myöntämisvaihetta koskevat täydentävät säännökset otettaisiin lain 2–5 §:ään. Näistä 2 § koskisi toimivaltaista tuomioistuinta. Yleisperusteluissa todetuista syistä ehdotetaan, että pykälään otetaan säännös, jonka mukaan asetuksessa tarkoitettu hakemus tutkitaan Suomessa Helsingin kärjäoikeudessa.

Eräitä asetuksen 4 luvussa tarkoitettuja oikeussuojakeinoja haetaan asetuksen sanamuodon mukaan turvaamismääräyksen antaneelta tuomioistuimelta. Näitä ovat asetuksen 35 artiklan 1 kohdassa säädetty velallisen tai velkojan mahdollisuus pyytää turvaamismääräyksen antanutta tuomioistuinta muuttamaan määräystä tai peruuttamaan se olosuhteiden muuttumisen perusteella sekä 35 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu velallisen ja velkojan mahdollisuus pyytää yhteisesti turvaamismääräyksen antanutta tuomioistuinta peruuttamaan määräys tai muuttamaan sitä sillä perusteella, että he ovat sopineet asian. Koska Helsingin kärjäoikeus olisi ensimmäisessä oikeusasteessa yksinomaan toimivaltainen tutkimaan eurooppalaista tilivarojen turvaamismääräystä koskevan hakemuksen ja siten antamaan turvaamismääräyksen, Helsingin kärjäoikeus olisi toimivaltainen myös edellä mainittujen oikeussuojakeinojen osalta. Muiden oikeussuojakeinojen osalta toimivalta voi kuulua myös muulle kuin turvaamismääräyksen antaneelle tuomioistuimelle tai täytäntöönpanoviranomaiselle. Toimivaltaisesta tuomioistuimesta ja täytäntöönpanoviranomaisesta näiden oikeussuojakeinojen osalta säädettäisiin erikseen 12–13 §:ssä.

3 §. *Vakuuden asettaminen.* Asetuksen 12 artiklassa säädetään velkojalta vaadittavasta vakuudesta. Tuomioistuimen on artiklan 1 ja 2 kohdassa mainituilla edellytyksillä ennen turvaamismääräyksen antamista vaadittava velkojaa antamaan määrältään riittävä vakuus, jolla estetään menettelyn väärinkäyttö ja turvataan velalliselle määräyksestä mahdollisesti aiheutuvien vahinkojen korvaaminen. Vakuuden vaatimisesta voidaan artiklassa säädetyillä edellytyksillä myös luopua. Artiklan 3 kohdassa säädetään tuomioistuimen velvollisuudesta ilmoittaa velkojalle vaaditun vakuuden määrä ja tuomioistuimen sijaintivaltion lainsäädännön nojalla hyväksyttävän vakuu-

den muodot. Tuomioistuimen on ilmoitettava velkojalle, että se antaa turvaamismääräyksen, kun vakuus on artiklassa mainittujen vaatimusten mukaisesti annettu.

Pykälään ehdotetaan otettavaksi asetuksen 12 artiklaa täydentävät menettelysäännökset vakuuden antamisesta. Velallisen 38 artiklassa säädetyistä oikeudesta antaa vakuus turvaamisen sijasta säädettäisiin ehdotetussa 16 §:ssä.

Yleisperusteluissa mainituista syistä 3 §:ssä ehdotetaan, että velkoja ei antaisi vakuutta tuomioistuimelle vaan ulosottomiehelle. Menettely muistuttaisi mahdollisimman pitkälti ulosottokaaren vakuuden asettamista koskevia säännöksiä, joita sovelletaan oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisten turvaamistoimien täytäntöönpanossa. Tämän vuoksi täydentävissä säännöksissä käytettäisiin ulosottokaaren mukaista termiä vakuuden asettaminen asetuksessa käytetyn vakuuden vaatimisen tai antamisen sijasta.

Pykälän 1 momentin mukaan tuomioistuin päättäisi vakuuden asettamisesta asetuksen 12 artiklan mukaisesti.

Tuomioistuimen ratkaisu vakuuden vaatimisesta on menettelyn kannalta merkittävä, sillä vakuuden asettaminen tai asettamatta jättäminen tuomioistuimen vaatimuksen mukaisesti pääsääntöisesti ratkaisee myös sen, annetaanko velkojan vaatima turvaamismääräys vai ei. Vakuuden asettamista koskevan velvollisuuden sisällön pitäisi tämän vuoksi olla selkeästi velkojan ja toisaalta myös 2 ja 3 momentissa mainitun ulosottomiehen todettavissa. Mainituista syistä tuomioistuimen tulisi tehdä vakuuden vaatimisesta erillinen päätös. Tältä osin on kuitenkin huomionarvoista, että turvaamismääräyksen antamisvaihetta koskeva muutoksenhaku rajoittuu asetuksen 21 artiklan mukaan koskemaan tuomioistuimen päätöstä itse turvaamismääräyshakemuksen hylkäämisestä kokonaan tai osittain. Tämän vuoksi 1 momenttiin ehdotetaan otettavaksi selventävä säännös, jonka mukaan tuomioistuimen päätökseen velkojan velvollisuudesta asettaa vakuus ei saisi erikseen hakea muutosta. Muutoksenhaku tapahtuisi asetuksen 21 artiklan mukaisesti turvaamismääräyshakemusta koskevan päätöksen yhteydessä.

Asetuksen 12 artiklan mukaista vakuuden asettamista koskevan päätösvallan antaminen tuomioistuimelle tarkoittaisi sitä, että tuomioistuimella olisi turvaamismääräystä koskevassa menettelyssä yksinomainen päätösvalta velkojalta vaadittavan vakuuden suhteen. Ulosottomies ei siten voisi vaatia velkojalta erillistä vakuutta esimerkiksi turvaamismääräyksen täytäntöönpanovaiheessa, vaan velkojan vakuudenasettamisvelvollisuus perustuisi yksinomaan tuomioistuimen 12 artiklan nojalla tekemään päätökseen. Selvyyden vuoksi asiasta otettaisiin 1 momenttiin nimenomainen säännös.

Tuomioistuimelle eli esityksen mukaan Helsingin käräjäoikeudelle asetuksen 12 artiklasta aiheutuva haastavin uusi tehtävä on todennäköisesti velkojalta vaadittavan vakuuden määrän arvioiminen. Vakuuden on 12 artiklan 1 kohdan sanamuodon mukaan oltava määrältään riittävä. Vakuuden tarkoituksena on estää menettelyn väärinkäyttö ja turvata velalliselle määräyksen johdosta aiheutuvien vahinkojen korvaaminen, joten vakuuden määrää on arvioitava mahdollisen vahingon määrän perusteella. *Johdanto-osan 18 kappaleessa* on mainittu tuomioistuimen mahdollisuudesta ottaa turvattavien varojen määrä huomioon vakuuden määrän määrittelyssä. Tältä osin voidaan kiinnittää huomiota myös velallisen 38 artiklan mukaiseen mahdollisuuteen saada turvatut varat vapautettua tai turvaamismääräyksen täytäntöönpano lopetettua antamalla määräyksen määrää vastaava vakuus.

Aineelliset edellytykset vakuuden vaatimiselle määritellään 12 artiklan 1 ja 2 kohdassa. Tuomioistuin ei siten voisi vakuuden vaatimisen edellytyksiä harkitessaan tukeutua kansallisen lainsäädännön mukaisiin edellytyksiin. Vakuuden edellä mainittu tarkoitus on kuitenkin asetuksen mukaisessa menettelyssä sama kuin oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisten turvaamistoimien täytäntöönpanossa: vakuudella turvataan velallisen eli vastaajan mahdollisuus saada korvausta vahingoista, joita hänelle voi aiheutua velkojan eli hakijan pyytämästä turvaamistoimenpiteestä. Vaadittavan vakuuden määrä tulisi siten perustaa siihen vahinkoon, joka velalliselle voi turvaamismääräyksestä aiheutua. Tällaisen vahingon määrän arvioiminen ei ole luonteeltaan laintulkintaa vaan tosiseikkojen arviointia. Tuomioistuin voi siten mahdollisen vahingon määrää arvioidessaan ottaa huomioon samanlaisia seikkoja kuin ulosottomiehet ottavat arvioidessaan vahingon määrää kansallisten turvaamistoimien täytäntöönpanon yhteydessä.

Oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisten turvaamistoimien täytäntöönpanossa vahingon ja siten vakuuden määrän arvioinnissa otetaan tavallisesti huomioon ainakin turvaamistoimen kohteeksi joutuvasta omaisuudesta ja sen harkintavallan rajoituksesta johtuva vahinko, ja toisaalta asianosaiskulut, kuten asianajokulut turvaamistoimimenettelystä ja mahdollisesta vahingonkorvausoikeudenkäynnistä. Varsinkin vahingonkorvausoikeudenkäynnistä aiheutuvat kulut voivat olla suuret, mahdollisesti muun vahingon määrää suuremmat. Sen sijaan pääasiasta aiheutuvia oikeudenkäyntikuluja ei oteta huomioon vakuuden määrää arvioitaessa, koska kyseiset kulut aiheutuvat myös siinä tapauksessa, että turvaamistointia ei määrätä.

Omaisuudesta ja sen harkintavallan rajoituksesta aiheutuvaa vahinkoa arvioitaessa on kansallisen lainsäädännön mukaisia turvaamistoimia täytäntöön pantaessa otettu huomioon muun ohella takavarikkoon asetetun omaisuuden laatu ja määrä. Turvaamismääräyksen osalta kyse olisi aina pankkitilillä olevista varoista. Pankkitilin täydellinen tai osittainen takavarikointi voi aiheuttaa varsinkin liike-elämässä suurta vahinkoa liiketoiminnan keskeytymisenä ja johtaa pahimmassa tapauksessa konkurssiin.

Vahingon määrän arviointia vaikeuttaa lisäksi se, että tuomioistuimella ei vakuuden vaatimisesta päättäessään todennäköisesti ole tietoa siitä, kuinka suuren osan velallisen tilivaroista turvaamismääräys tulee kattamaan. Jos turvaamismääräys kattaa kaikki tilillä olevat varat, se voi estää esimerkiksi yrityksen maksuliikenteen kokonaisuudessaan ja aiheuttaa siten potentiaalisesti merkittävämpää vahinkoa kuin tilanteessa, jossa määräyksen kohteena on vain pieni osa tilillä olevista varoista. Jälkimmäisessä tilanteessa olisi enemmän perusteita katsoa, ettei mahdollinen vahingon määrä voi olla ainakaan turvattua määrää suurempi. Se, kuinka paljon varoja todellisuudessa saadaan turvattua, selviää vasta turvaamismääräyksen täytäntöönpanovaiheessa.

Vakuuden määrää asetuksen mukaisessa menettelyssä arvioitaessa olisi otettava huomioon turvaamismääräysmenettelyn erityispiirteet, kuten menettelyn rajat ylittävä luonne ja se, että velkojan vastuuseen sovelletaan 13 artiklan 4 kohdan nojalla täytäntöönpanojäsenvaltion eli pankkitilin sijaintivaltion lainsäädäntöä. Huomionarvoista on myös, että velallista ei kuulla ennen turvaamismääräyksen antamista eikä hän todennäköisesti saa muutenkaan tietää asiasta ennen varojen turvaamisesta. Tämän vuoksi velallisen oikeusturvaan liittyviin näkökohtiin on syytä kiinnittää korostettua huomiota vakuudesta päätettäessä.

Edellä on mainittu vahingon ja siten vakuuden määrän arvioimisessa huomioon otettavia yleisiä seikkoja. Yksittäisessä soveltamistilanteessa päätös vakuuden määrästä olisi tehtävä kyseisen tapauksen olosuhteiden perusteella ottaen huomioon velkojasta, velallisesta ja muista asian kannalta merkityksellisistä seikoista käytettävissä olevat tiedot. Jos hakemuksesta esimerkiksi ilmenisi, että turvaamismääräys on tarkoitus panna täytäntöön useassa jäsenvaltiossa, vakuudella pitäisi kattaa täytäntöönpanosta kaikissa näissä jäsenvaltioissa aiheutuvat vahingot. Mainittu seikka vaikuttaisi vahingon määrää korottavasti.

Vakuudesta päätettäessä on vielä otettava huomioon, että päätös on 18 artiklan 4 kohdan nojalla lähtökohtaisesti tehtävä artiklan 1 ja 2 kohdassa mainitussa kymmenen tai viiden työpäivän määräajassa.

Tuomioistuimen on 12 artiklan 3 kohdan nojalla ilmoitettava velkojalle paitsi vaaditun vakuuden määrä, myös tuomioistuimen sijaintivaltion lainsäädännön nojalla hyväksyttävät vakuuden muodot. Suomessa hyväksyttäviä vakuuden muotoja ovat ulosottokaaren 3 luvun 43 §:n 2 momentin nojalla pantti tai takaus. Takauksen on oltava omavelkainen ja, jos takaajia on useita, yhteisvastuullinen. Vakuuden tulee lisäksi olla realisoitavissa ulosottokaaren 3 luvun 46 §:n 2 momentin mukaisesti. Käytännössä vakuudeksi on oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisten turvaamistoimien täytäntöönpanossa hyväksytty rahatalletus ulosottomiehelle, pankkitakaus ja asunto-osakkeet. Kiinteistöön kiinnitettyjä panttikirjoja ei sitä vastoin hyväksytä vakuutena, koska niitä ei voida realisoida.

Tuomioistuimen olisi 12 artiklan 3 kohdassa mainittujen tietojen lisäksi ilmoitettava velkojalle vakuuden asettamisessa noudatettavasta tarkemmasta menettelystä, josta säädettäisiin pykälän 2 ja 3 momentissa.

Vakuuden asettaminen ulosottomiehelle edellyttäisi luonnollisesti sitä, että ulosottomies saisi asiasta tiedon. Velallisen oikeusturvaan liittyvistä syistä olisi perusteltua, että tiedon ilmoittaisi tuomioistuin eikä velkoja. Tämän vuoksi 2 momentissa ehdotetaan, että tuomioistuin ilmoittaisi ulosottomiehelle velkojalta vaadittavan vakuuden määrästä.

Vakuuden asettaminen voitaisiin suorittaa edellä mainittujen tietojen antamisen jälkeen. Vakuus asetettaisiin ehdotetun 2 momentin mukaan ulosottomiehelle ulosottokaaren 3 luvun 45 §:n mukaisesti. Mainitun ulosottokaaren säännöksen mukaan pantti on luovutettava ulosottomiehelle tai talletettava hänen määräyksestään luottolaitokseen tai luotettavan henkilön säilytettäväksi ja hoidettavaksi. Talletuksesta annettu todistus ja takaussitoumus on luovutettava ulosottomiehen säilytettäväksi. Käytännössä velkojan ja ulosottomiehen pitäisi edellä mainitut tarvittavat tiedot saatuaan olla yhteydessä toisiinsa.

Velkojalla on asetuksen mukaisessa menettelyssä oltava pikainen tarve turvaamismääräyksen saamiselle, minkä vuoksi hänen etunsa mukaista on asettaa vakuus mahdollisimman nopeasti. Jos näin ei kuitenkaan kävisi, tarkoituksenmukaista ei myöskään olisi, että asia jäisi pitkäksi aikaa vireille odottamaan velkojan toimenpiteitä. Tuomioistuimen tulisi voida tehdä ratkaisu hakemuksen hylkäämisestä, jos velkoja ei asettaisi vakuutta kohtuullisen ajan kuluessa. Tämän vuoksi tuomioistuimen päätöksessä tulisi ilmoittaa määräaika vakuuden asettamiselle. Asiasta otettaisiin selvyyden vuoksi maininta 2 momenttiin. Määräajan pituutta harkittaessa voitaisiin ottaa huomioon esimerkiksi 18 artiklassa tuomioistuimen päätöksen tekemiselle asetetut määräajat.

Ulosottomies, jolle vakuus asetettaisiin, olisi ulosottokaaren 3 luvun 13 §:ssä tarkoitettu vastaava ulosottomies, jolla olisi siten toimivalta koko maassa. Perusteista, joiden mukaan vastaava ulosottomies määräytyy, säädetään ulosottokaaren 3 luvun 14 §:n mukaan valtioneuvoston asetuksella. Jos vastaavan ulosottomiehen määräytyminen olisi asiassa epäselvää, tuomioistuin voisi tarvittaessa selvittää asiaa yhteistyössä Valtakunnanvoudinviraston tai alueellisen ulosottoviraston kanssa.

Jotta tuomioistuin voisi ratkaista turvaamismääräystä koskevan hakemuksen, tuomioistuimen tulisi saada tieto vakuuden asettamisesta. Tämän vuoksi *3 momenttiin* ehdotetaan otettavaksi säännös, jonka mukaan ulosottomiehen olisi ilmoitettava tuomioistuimelle, kun velkoja olisi asettanut vakuuden. Ilmoitus tulisi tehdä viipymättä vakuuden asettamisen jälkeen ottaen huomioon asetuksen 18 artiklan 4 kohdan säännös, jonka mukaan tuomioistuimen on tehtävä päätös turvaamismääräystä koskevasta hakemuksesta viipymättä sen jälkeen, kun velkoja on antanut vaaditun vakuuden. Ilmoittaminen voitaisiin tehdä menettelyn kiireellisyys huomioon ottaen tarkoituksenmukaisella tavalla. Jos velkoja kieltäytyisi vakuuden asettamisesta tai ei muuten asettaisi vakuutta tuomioistuimen asettaman määräajan kuluessa, ulosottomiehen tulisi ilmoittaa tuomioistuimelle tästäkin.

Ulosottomiehen tulisi ehdotetun 3 momentin mukaan ottaa ilmoituksen tuomioistuimelle tehdessään kantaa vakuuden hyväksyttävyyteen ja riittävyteen. Hyväksyttävyyden osalta tämä tarkoittaisi arviota siitä, onko vakuuden muoto kansallisen lainsäädännön eli ulosottokaaren 3 luvun 43 §:n 2 momentin ja muiden sovellettavien kansallisten säännösten nojalla hyväksyttävä. Riittävyydellä taas viitattaisiin vakuuden suuruuteen eli siihen, vastaako asetetun vakuuden arvo tuomioistuimen vaatimaa määrää. Kyse olisi kuitenkin ainoastaan ulosottomiehen kannanotosta, ei tuomioistuinta sitovasta arviosta. Lopullinen päätösvalta velkojan asettaman vakuuden hyväksymisestä kuuluisi aina tuomioistuimelle.

Tuomioistuimen tulisi asetuksen 12 artiklan 3 kohdan ja 18 artiklan 4 kohdan sanamuodon nojalla lähtökohtaisesti tehdä päätös turvaamismääräystä koskevasta hakemuksesta viipymättä sen jälkeen kun velkoja on antanut vakuuden. Pykälän *4 momentissa* ehdotetaan tämän mukaisesti, että tuomioistuin ratkaisisi turvaamismääräystä koskevan hakemuksen saatuaan ulosottomieheltä tarvittavat tiedot. Säännöksen sanamuoto antaisi tuomioistuimelle mahdollisuuden pyytää tarvittaessa lisätietoja ulosottomieheltä tai velkojalta.

Jos tuomioistuin ei pitäisi velkojan asettamaa vakuutta muodoltaan hyväksyttävänä tai määrältään riittävänä, se ei voisi antaa velkojan pyytämää turvaamismääräystä. Tällaisissa tilanteissa velkojalle tulisi kuitenkin antaa tilaisuus tulla kuulluksi ennen asian ratkaisemista. Tämä olisi perusteltua varsinkin siksi, että velkoja ei välttämättä olisi tietoinen siitä, että hänen asettamaansa vakuus ei olisi tuomioistuimen mielestä hyväksyttävä. Lisäksi velkoja saisi kuulemisen yhteydessä mahdollisuuden vakuutta koskevan puutteen korjaamiseen. Tämä olisi prosessiekonomisesti perusteltua, koska hakemuksen hylkääminen puutteellisen vakuuden perusteella ilman velkojan kuulemistä voisi johtaa siihen, että velkojan pitäisi tehdä uusi hakemus, mistä taas aiheutuisi kustannuksia sekä velkojalle että tuomioistuimelle.

Edellä mainituista syistä 4 momentissa ehdotetaan, että jos tuomioistuin katsoisi, että se ei velkojan asettaman vakuuden perusteella voi antaa haettua turvaamismääräystä, tuomioistuimen olisi ennen asian ratkaisemista annettava velkojalle tilaisuus tulla kuulluksi. Säännös koskisi siten kaikkia tilanteita, joissa hakemusta ei voitaisi velkojan asettaman vakuuden perusteella kokonaisuudessaan hyväksyä eli jos ha-

kemus olisi vakuuden perusteella hylättävä kokonaan tai osittain. Säännös koskisi toisaalta ainoastaan tilanteita, joissa velkoja olisi asettanut vakuuden, mutta vakuutta pidettäisiin puutteellisena. Säännös ei sen sijaan sanamuotonsa perusteella soveltuisi tilanteessa, jossa velkoja ei olisi lainkaan asettanut vakuutta tuomioistuimen ilmoittamassa määräajassa. Tällaisissa tilanteissa velkojalla ei olisi vastaavaa oikeussuojan tarvetta, koska jo velkojalle etukäteen ilmoitettujen tietojen perusteella olisi selvää, ettei turvaamismääräystä voitaisi antaa. Näin ollen hakemuksen hylkääminen puuttuvan vakuuden perusteella ei voisi tulla velkojalle yllätyksenä.

4 §. Tilitietojen hankkiminen. Pykälään ehdotetaan otettavaksi asetuksen 14 artiklan mukaista tilitietojen hankintamenettelyä täydentävät säännökset.

Tilitietojen hankintamenettelyn edellytyksistä ja menettelyn alkuvaiheesta alkuperäjäsenvaltiossa säädetään 14 artiklan 1–3 kohdassa. Tältä osin ei siten tarvita täydentävää kansallista lainsäädäntöä. Jos velkoja pyytäisi tilitietojen hankkimista Suomessa sijaitsevalta tuomioistuimelta, kyseinen tuomioistuin, esityksen mukaan Helsingin käräjäoikeus, arvioisi onko menettelylle 14 artiklan 1–3 kohdassa säädetty edellytykset. Jos edellytykset täyttyisivät, tuomioistuin toimittaisi tietopyynnön täytäntöönpanojäsenvaltion nimeämälle tiedonhankintaviranomaiselle siten kuin 14 artiklan 3 kohdassa säädetään.

Täydentävät kansalliset säännökset koskisivat tilitietojen hankkimiseen toimivaltaista viranomaista ja tämän käytettävissä olevia tiedonhankintakeinoja, jotka Suomen on asetuksen 50 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan nojalla ilmoitettava komissiolle. Säännöksiä sovellettaisiin Suomen ollessa täytäntöönpanojäsenvaltio eli silloin kun velkoja olettaisi velallisen pankkitilin tai -tilien olevan Suomessa.

Yleisperusteluissa mainituista syistä pykälän 1 *momentissa* todettaisiin, että toimivaltainen viranomainen asetuksen 14 artiklassa tarkoitettujen tilitietojen hankkimiseen olisi Suomessa ulosottomies.

Tarkemmat kansalliset menettelysäännökset otettaisiin pykälän 2 *momenttiin*. Yleisperusteluissa mainituista syistä ehdotetaan, että pyyntö tilitietojen hankkimisesta toimitettaisiin Suomessa ulosottomiehelle tai vaihtoehtoisesti Valtakunnanvoudinvirastolle, jonka olisi toimitettava pyyntö edelleen ulosottomiehelle. Mahdollisuus pyynnön toimittamiseen Valtakunnanvoudinvirastolle olisi tarpeellinen erityisesti tilanteissa, joissa tietopyynnön toimittaisi toisessa jäsenvaltiossa sijaitseva tuomioistuin, sillä tällaisen tuomioistuimen voi olla hankalaa arvioida, minkä ulosottoviraston ulosottomiehelle tietopyyntö pitäisi Suomessa toimittaa. Tietopyynnön toimittaminen Valtakunnanvoudinviraston eteenpäin välitettäväksi voisi olla menettelyn kiireellisyyskin huomioon ottaen parempi ratkaisu kuin mahdollisesti aikaa vievään selvitystyöhön ryhtyminen. Säännös koskisi kuitenkin yhtä lailla myös tilanteita, joissa Suomi olisi täytäntöönpanojäsenvaltion lisäksi alkuperäjäsenvaltio eli tietopyynnön toimittaisi Suomessa sijaitseva tuomioistuin, esityksen mukaan Helsingin käräjäoikeus.

Ulosottomiehen tulisi 14 artiklan 4 kohdan mukaan tietopyynnön saatuaan pyrkiä hankkimaan tilitiedot jollakin kansallisen lainsäädäntönsä nojalla käytettävissä olevista, artiklan 5 kohdassa mainituista menetelmistä. Pykälän 2 *momenttiin* ehdotetaan otettavaksi selventävä säännös, jonka mukaan ulosottomiehellä olisi pyynnön perusteella oikeus saada tilitiedot siten kuin ulosottokaaren 3 luvun 64–68 §:ssä säädetään. Pääasiallisena tiedonhankintamenetelmänä olisi tällöin luvun 66 §:n 1 momentin 2 kohdassa säädetty sivullisen velvollisuus ilmoittaa ulosottomiehelle tilien maksuliike ja velallisella olevan tilin käyttöoikeudet. Tämä vastaisi asetuksen 14 artiklan

5 kohdan a alakohdassa mainittua menetelmää, jonka mukaan kaikki jäsenvaltion alueella olevat pankit veloitetaan ilmoittamaan tiedonhankintaviranomaisen pyynnöstä, onko velallisella tili kyseisessä pankissa.

Asetuksen mukaisessa menettelyssä tilitiedusteluja ei yleisperusteluissa sanotusti voitaisi tehdä ulosoton Uljas-tietojärjestelmän kautta, jos velkojalla ei olisi tuossa vaiheessa ulosottokaaren 2 luvun 2 §:n mukaista ulosottooperustetta. Näin ollen ulosottomiehen tiedustelut pankille olisi näissä tilanteissa tehtävä manuaalisesti.

Ulosottomiehen tulisi heti tilitiedot edellä mainituin tavoin hankittuaan toimittaa ne pyynnön esittäneelle tuomioistuimelle siten kuin 14 artiklan 6 kohdassa säädetään tai ilmoittaa 7 kohdan mukaisesti, ettei se pysty hankkimaan tietoja. Tilitietojen hankkimiselle ei ole 14 artiklassa asetettu varsinaista määräaika, mutta kaikkien tietojenhankintaan osallistuvien viranomaisten on artiklan 5 kohdan toisen alakohdan nojalla toimittava ripeästi. Vastaavanlaista ripeää toimintaa olisi edellytettävä myös tilitiedot ilmoittavalta pankilta, jotta turvaamismääräyksen tarkoitus ei vaarannu. Tuomioistuimen pitäisi antaa päätöksensä hakemuksesta 18 artiklan 1 ja 2 kohdassa mainitussa kymmenen tai viiden työpäivän määräajassa hakemuksen jättämisestä, joskin määräajasta voidaan 45 artiklan nojalla poikkeuksellisissa tapauksissa poiketa.

Suomi ilmoittaisi edellä sanotun mukaisesti komissiolle, että toimivaltainen viranomainen tilitietojen hankkimiseen olisi ulosottomies, ja tilitietojen hankkimista koskevat pyynnöt voitaisiin toimittaa myös Valtakunnanvoudinvirastolle. Lisäksi Suomi ilmoittaisi, että tilitietojen hankkimiseen olisi kansallisen lainsäädännön nojalla käytävissä 14 artiklan 5 kohdan a alakohdan mukainen keino.

5 §. Velkojan asettaman vakuuden palauttaminen. Pykälään ehdotetaan otettavaksi asetusta täydentävät säännökset vakuuden palauttamisesta.

Pykälän 1 ja 2 momentti koskisivat tilanteita, joissa tuomioistuin hylkäisi velkojan turvaamismääräyshakemuksen vakuuden asettamisen jälkeen. Säännökset täydentäisivät siten asetuksen 14 artiklan 7 kohdassa säädettyä tuomioistuimen velvollisuutta vapauttaa vakuus. Pykälän 3 momentti taas koskisi velkojan asettaman vakuuden palauttamista muissa tilanteissa, eli esimerkiksi tilanteessa, jossa varoja on saatu turvattua ja turvaaminen on sittemmin päättynyt. Näistä tilanteista ei asetuksessa ole säännöksiä.

Yleisperusteluissa mainituista syistä ehdotetaan, että päätöksen vakuuden vapauttamisesta tekisi kaikissa tapauksissa vakuuden asettamisesta päättänyt taho eli pykälässä tarkoitetuissa tilanteissa tuomioistuin. Tuomioistuimen tulisi ilmoittaa päätöksestään vakuuden säilyttämisestä vastaavalle ulosottomiehelle, joka vastaisi vakuuden vapauttamista koskevista käytännön järjestelyistä. Pykälässä käytettäisiin ulosottokaaren mukaista termiä vakuuden palauttaminen asetuksessa käytetyn vakuuden vapauttamisen sijasta.

Pykälän 1 momentissa säädettäisiin tuomioistuimen velvollisuudesta päättää velkojan asettaman vakuuden palauttamisesta, jos velkojan turvaamismääräyshakemus hylätään kokonaisuudessaan. Turvaamismääräyksen hylkäämistä koskevassa päätöksessä olisi siten mainittava myös velkojan mahdollisesti asettaman vakuuden palauttamisesta.

Asetuksen 12 artiklan 3 kohdan mukaan tuomioistuimen on vakuudesta päättäessään ilmoitettava velkojalle, että se antaa turvaamismääräyksen, kun vakuus on vaatimusten mukaisesti annettu. Lisäksi asetuksen 18 artiklan 4 kohdassa säädetään tuomioistuimen velvollisuudesta tehdä päätöksensä hakemuksesta viipymättä sen jälkeen, kun velkoja on antanut vaaditun vakuuden. Näin ollen asetusta sovellettaessa ei lähtökohtaisesti pitäisi tulla tilanteita, joissa velkoja ensin asettaisi vakuuden tuomioistuimen vaatimusten mukaisesti ja turvaamismääräyshakemus sen jälkeen hylättäisiin. Poikkeuksena tästä olisi lähinnä 14 artiklan 7 kohdassa tarkoitettu tilanne, jossa vakuus olisi asetettu ennen tilitietojen hankintamenettelyn päättymistä, ja menettely päättyisi sittemmin tuloksettomana. Tällaisessa tapauksessa hakemus saatettaisiin hylätä tilitietojen puuttumisen perusteella, vaikka velkojan asettama vakuus vastaisikin tuomioistuimen vaatimuksia.

Pykälän 1 momentti soveltuisi 14 artiklan 7 kohdan mukaisten tapausten lisäksi myös tilanteissa, joissa velkoja olisi asettanut vakuuden, mutta tuomioistuin ei pitäisi vakuutta riittävänä tai hyväksyttävänä. Kysymys voisi olla siitä, että vakuuden arvo ei vastaisi tuomioistuimen vaatimaa määrää, tai että vakuuden laatu ei olisi kansallisen lainsäädännön mukaan hyväksyttävä. Tällaisissa tilanteissa velkojalle olisi ehdotetun 3 §:n 4 momentin mukaan annettava tilaisuus tulla kuulluksi ennen hakemusta koskevan päätöksen tekemistä.

Tuomioistuimen tulisi 1 momentin mukaan toimittaa vakuuden palauttamista koskeva päätös ulosottomiehelle, jonka olisi huolehdittava vakuuden palauttamisesta päätöksen mukaisesti. Kyseessä olisi lähtökohtaisesti sama ulosottomies, jolle tuomioistuin olisi vakuuden asettamisvaiheessa ilmoittanut vakuuden määrän ja jolle velkoja olisi asettanut vakuuden ehdotetun 3 §:n 2 momentin mukaisesti. Päätös vapauttamisesta voitaisiin toimittaa tarkoituksenmukaisella tavalla. Ulosottomies huolehtisi vakuuden palauttamisesta samalla tavalla kuin kansallisissa tapauksissa ulosottokaaren mukaisesti.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin vakuuden palauttamisen ajankohdasta 1 momentissa tarkoitetuissa tilanteissa, joissa hakemus hylättäisiin. Tilanteissa, joissa turvaamismääräys hylätään kokonaisuudessaan tilitietojen puuttumisen perusteella, vakuus on asetuksen 14 artiklan 7 kohdan nojalla vapautettava viipymättä. Asiasta ehdotetaan otettavaksi 2 momenttiin selventävä säännös, jonka mukaan tuomioistuimen on mainituissa tilanteissa tehtävä päätös vakuuden palauttamisesta viipymättä. Myös ulosottomiehen tulisi huolehtia vakuuden palauttamisesta viipymättä.

Vakuuden palauttaminen viipymättä on 14 artiklan 7 kohdan tilanteissa loogista, koska tuolloin ei ole tiedossa velallisen tiliä eikä siten myöskään varoja, jotka voitaisiin turvata. Tilanteissa, joissa hakemus hylätään kokonaan tai osittain muusta syystä, kuten esimerkiksi sen vuoksi, ettei tuomioistuin pidä velkojan asettamaa vakuutta määrältään riittävänä tai laadultaan hyväksyttävänä, olisi otettava huomioon velkojan mahdollisuus hakea muutosta päätökseen 21 artiklan nojalla. Jos vakuus palautettiin välittömästi ensimmäisen asteen tuomioistuimen hylkäävän päätöksen jälkeen, mutta hakemus myöhemmin hyväksyttäisiin velkojan muutoksenhaun tuloksena, tämä voisi johtaa siihen, että velkojan pitäisi asettaa vakuus ulosottomiehelle toistamiseen. Tästä voisi aiheutua tarpeettomia menettelykustannuksia. Tällaisten tilanteiden välttämiseksi 2 momenttiin ehdotetaan otettavaksi säännös, jonka mukaan muissa kuin 14 artiklan 7 kohdassa tarkoitetuissa hakemuksen hylkäämistilanteissa päätös vakuuden palauttamisesta tehtäisiin hakemuksen hylkäämistä koskevan päätöksen tultua lainvoimaiseksi.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin vakuuden palauttamisesta muissa kuin 1 ja 2 momentissa tarkoitetuissa tilanteissa eli muissa kuin niissä tilanteissa, joissa velkojan hakemus on kokonaisuudessaan hylätty. Säännös kattaisi esimerkiksi tilanteet, joissa tuomioistuin olisi hyväksynyt velkojan hakemuksen kokonaan tai osittain, mutta velallisen varoja ei kuitenkaan pystyittäisi täytäntöönpanojäsenvaltiossa turvaamaan esimerkiksi sen vuoksi, ettei määräyksessä mainitulla velallisen tilillä ole varoja. Tuomioistuin saisi turvaamismääräyksen täytäntöönpanon epäonnistumisesta tiedon vastaanottaessaan pankin tai muun täytäntöönpanosta vastaavan elimen antaman 25 artiklan 1 kohdan mukaisen ilmoituksen. Säännös kattaisi myös tilanteet, joissa velkojan turvaamismääräyshakemus olisi hyväksytty ja velallisen varoja saatu turvattua. Tällaisessa tilanteessa vakuutta tulisi säilyttää ulosottomiehen hallussa ainakin turvaamisen päättymiseen asti. Turvaamisen kesto määräytyy asetuksen 20 artiklan mukaisesti.

Tarkempaa vakuuden palauttamisajankohtaa harkittaessa on otettava huomioon, että vakuuden tarkoituksena on turvata velalliselle turvaamismääräyksestä mahdollisesti aiheutuvien vahinkojen korvaaminen. Turvaamisen päättyessä ei välttämättä ole vielä tietoa siitä, onko turvaamismääräyksestä aiheutunut velalliselle vahinkoa ja aikooko velallinen vaatia vahingon korvaamista. Tällainen korvauskanne voidaan nostaa turvaamisen päätyttyäkin.

Edellä mainituista syistä ehdotetaan, että tuomioistuin päättäisi 3 momentin tilanteissa vakuuden palauttamisesta vastaavilla edellytyksillä kuin ulosottomiehet ulosottokaaren 3 luvun 45 §:n nojalla. Pantti tai takaussitoumus on mainitun säännöksen mukaan palautettava antajalleen, kun se oikeus tai vaatimus, jonka turvaamiseksi vakuus on annettu, on toteutettu taikka tuomiolla hylätty tai muuten lakannut. Samanlainen sanamuoto otettaisiin selvyuden vuoksi 3 momenttiin. Turvaamismääräysmenettelyssä vakuus annettaisiin velalliselle määräyksestä mahdollisesti aiheutuvien vahinkojen korvaamisen turvaamiseksi. Tuomioistuin voisi siten määrätä vakuuden palauttavaksi siinä vaiheessa, kun velallisen sanottu vahingonkorvausoikeus olisi toteutettu taikka tuomiolla hylätty tai muuten lakannut.

Oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisista turvaamistoimista aiheutuvien vahinkojen korvaamisesta säädetään luvun 11 ja 12 §:ssä. Hakijan vastapuolen on luvun 12 §:n 2 momentin nojalla puhevallan menettämisen uhalla nostettava kanne vahingon ja kulujen korvaamisesta vuoden kuluessa päivästä, jona turvaamistoimi peruutettiin, taikka jos toimenpidettä koskevasta päätöksestä tehty valitus on silloin vielä ratkaisematta, siitä lukien, kun asia on lopullisesti ratkaistu. Kanteen vireillepanosta on kantajan viipymättä annettava ulosottomiehelle todisteellinen tieto. Käytännössä ulosottomies tekee tavallisesti päätöksen hakijan asettaman vakuuden palauttamisesta edellä mainitun vuoden määräajan päättymisen jälkeen, jos todistetta vahingonkorvauskanteen vireillepanosta ei ole määräajassa esitetty.

Velkojan vastuuseen sovelletaan asetuksen 13 artiklan 4 kohdan nojalla täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädäntöä. Tuomioistuin voisi tämän vuoksi ottaa huomioon edellä mainitun vuoden määräajan vahingonkorvauskanteen nostamiselle, jos turvattava tili sijaitisi Suomessa. Tällaisissa tilanteissa päätös vakuuden palauttamisesta voitaisiin tehdä, jos vahingonkorvauskanteen vireillepanosta ei olisi esitetty todistetta vuoden kuluessa turvaamisen päättymisestä. Vakuuden palauttamisen ajankohta ei sen sijaan olisi yhtä yksiselitteinen tilanteessa, jossa turvattava pankkitili sijaitisi toisessa jäsenvaltiossa. Tällöin velkojan vastuuseen sovellettaisiin kyseisen jäsenvaltion lainsäädäntöä, joten oikeudenkäymiskaaren mukaisella määräajalla vahingonkorvauskanteen nostamiselle ei olisi asiassa merkitystä.

Palauttamisen edellytyksiä harkittaessa voitaisiin ottaa huomioon tapauksen olosuhteet. Jos velallisen varoja ei olisi saatu lainkaan turvattua, velalliselle tuskin olisi voinut aiheutua vahinkoa turvaamismääräyksen johdosta. Tällaisessa tilanteessa päätös vakuuden palauttamisesta voitaisiin todennäköisesti tehdä varsin pian sen jälkeen, kun tuomioistuin olisi vastaanottanut 25 artiklan 1 kohdan mukaisen ilmoituksen siitä, ettei varoja ole saatu turvattua. Jos varoja taas olisi saatu turvattua, palauttamisen edellytyksiä harkittaessa voitaisiin ottaa huomioon turvaamisen päättymisen peruste. Jos turvaaminen olisi päättynyt esimerkiksi sen vuoksi, että velkojan turvattavaksi tarkoitettua vaatimusta koskeva tuomio olisi pantu täytäntöön, eikä velkoja olisi muutenkaan tehnyt menettelyssä virheitä, edellytykset velkojan vahingonkorvausvastuulle olisivat todennäköisesti varsin vähäiset. Vakuuden palauttamisesta voitaisiin tällöin lähtökohtaisesti päättää aikaisemmin kuin esimerkiksi tilanteessa, jossa turvaaminen olisi päättynyt velallisen hakeman oikeussuojakeinon johdosta.

Tuomioistuimen päätös vakuuden palauttamisesta edellyttäisi 3 momentin tilanteissa velkojan vaatimusta. Tämä olisi perusteltua, koska turvaamismääräys olisi annettu velkojan hakemuksesta ja asetuksen mukaisessa menettelyssä edellytetään useissa kohdin asianosaisten aktiivisuutta. Käytännössä velkojalla olisi voimakas intressi pyytää antamansa vakuuden palauttamista. Estettä ei sinänsä olisi sille, että tuomioistuin tai ulosottomies ilmoittaisi velkojalle mahdollisuudesta pyytää vakuuden palauttamista esimerkiksi turvaamismääräyksen antamisen tai turvaamisen päättymisen yhteydessä.

Jos tuomioistuin katsoisi, että sillä ei olisi riittäviä tietoja vakuuden palauttamista koskevan päätöksen tekemiseksi, se voisi tarvittaessa pyytää velkojalta lisätietoja täydentävästi sovellettavien kansallisten menettelysäännösten mukaisesti. Jos tuomioistuin esimerkiksi katsoisi tarvitsevänsä palautuspäätöksen tekemistä varten tietoa täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädännöstä, se voisi kehottaa velkojaa esittämään siitä näyttöä siten kuin oikeudenkäymiskaaren 17 luvun 3 §:n 1 momentissa säädetään. Estettä ei olisi myöskään sille, että velallista kuultaisiin velkojan pyynnöstä ennen palauttamista koskevan ratkaisun tekemistä.

Tuomioistuimen päätös vakuuden palauttamisesta olisi myös 3 momentin tilanteissa toimitettava ulosottomiehelle, jonka olisi huolehdittava vakuuden palauttamisesta päätöksen mukaisesti.

6 §. *Asiakirjojen toimittaminen turvaamismääräyksen täytäntöönpanoa varten.* Pykälään ehdotetaan otettavaksi asetuksen 23 artiklan 3 kohdan toista alakohtaa täydentävä säännös, joka koskisi Suomessa annetun turvaamismääräyksen toimittamista täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle. Täytäntöönpanossa tarvittavien asiakirjojen toimittamisen suorittaa mainitun alakohdan mukaan määräyksen antanut tuomioistuin tai velkoja riippuen siitä, kuka alkuperäjäsenvaltion lainsäädännön mukaan on vastuussa täytäntöönpanomenettelyn vireille saattamisesta.

Ilman täydentävää lainsäädäntöä vastuu vireille saattamisesta ja siten asiakirjojen toimittamisesta täytäntöönpanojäsenvaltioon kuuluisi velkojalle, sillä oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisten turvaamistoimien täytäntöönpano tapahtuu ulosottokaaren säännösten nojalla turvaamistoimen hakijan aloitteesta. Esityksessä kuitenkin ehdotetaan, että vastuu täytäntöönpanossa tarvittavien asiakirjojen toimittamisesta annettaisiin tuomioistuimelle eli Helsingin käräjäoikeudelle. Tämä olisi selkeä ratkaisu ja voisi myös säästää aikaa, koska Helsingin käräjäoikeus voisi turvaamismääräyksen annettuaan toimittaa määräyksen sekä velkojalle että täytäntöönpanojäsenvaltion ilmoittamalle täytäntöönpanoviranomaiselle. Lisäksi ratkaisu olisi perusteltu

ajatellen 28 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettuja, todennäköisesti varsin tavanomaisia tilanteita, joissa turvaamismääräyksen tiedoksiintoon liittyvät asiakirjat on toimitettava täytäntöönpanojäsenvaltioon samaan aikaan turvaamismääräyksen toimittamisen kanssa 23 artiklan 3 kohdan mukaisesti. Ehdotetun 9 §:n nojalla Suomessa annetun turvaamismääräyksen tiedoksiintoon liittyvien asiakirjojen toimittamisesta vastaisi Helsingin kärjäoikeus. Tämän vuoksi olisi selkeintä, että myös samaan aikaan toimitettavien, täytäntöönpanoon liittyvien asiakirjojen toimitamisesta vastaisi Helsingin kärjäoikeus eikä velkoja.

7 §. *Turvaamismääräyksen täytäntöönpanoa koskeva menettely.* Pykälään ehdotetaan otettavaksi asetuksen 23–25 artiklaa täydentävät säännökset turvaamismääräyksen täytäntöönpanoa koskevasta menettelystä. Säännöksiä sovellettaisiin Suomessa tapahtuvaan täytäntöönpanoon eli tilanteessa, jossa turvattava pankkitili sijaitsee Suomessa.

Pykälän 1 momentissa säädettäisiin turvaamismääräyksen täytäntöönpanoon toimivaltaisesta viranomaisesta, joka Suomen on asetuksen 50 artiklan 1 kohdan f alakohdan nojalla ilmoitettava komissiolle. Ehdotuksen mukaan kyseinen viranomainen olisi Suomessa ulosottomies, joka on toimivaltainen viranomainen myös oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisten turvaamistoimien täytäntöönpanossa. Ulosottomiehellä olisi siten keskeinen rooli Suomessa tapahtuvassa turvaamismääräyksen täytäntöönpanossa.

Täytäntöönpanossa tarvittavien asiakirjojen toimittamisesta Suomeen säädettäisiin pykälän 2 momentissa. Yleisperusteluissa mainituista syistä ehdotetaan, että asetuksen 23 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen asiakirjat toimitettaisiin Suomessa ulosottomiehelle tai vaihtoehtoisesti Valtakunnanvoudinvirastolle, joka toimittaisi asiakirjat edelleen ulosottomiehelle. Mahdollisuus asiakirjojen toimittamiseen keskitetylle viranomaistaholle olisi tarpeen erityisesti tilanteessa, jossa turvaamismääräys toimitettaisiin Suomeen toisesta jäsenvaltiosta, mutta se koskisi yhtä lailla tilanteita, joissa turvaamismääräys on annettu Suomessa. Näin ollen tuomioistuin, joka olisi ehdotetun 6 §:n nojalla vastuussa Suomessa annetun turvaamismääräyksen täytäntöönpanossa tarvittavien asiakirjojen toimittamisesta, voisi toimittaa mainitut asiakirjat suoraan vastaavalle ulosottomiehelle tai Valtakunnanvoudinvirastolle.

Yleisperusteluissa mainituista syistä ehdotetaan, että ulosottomies antaisi täytäntöönpanossa tarvittavat asiakirjat vastaanotettuaan pankille 24 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun kansallisen lainsäädännön mukaisen määräyksen turvaamismääräyksen toteuttamisesta. Pankille ei siten toimitettaisi itse turvaamismääräyslomaketta, joka jäisi ulosottomiehelle. Ulosottomiehen pankille antama määräys voisi lähtökohtaisesti olla samanlainen kuin oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisten turvaamistoimien täytäntöönpanossa. Määräyksen sisällön tulisi luonnollisesti vastata turvaamismääräyslomakkeen sisältöä ja asetuksen 24 artiklan vaatimuksia turvaamismääräyksen toteuttamisesta. Määräyksessä pitäisi siten ottaa huomioon esimerkiksi asetuksen 24 artiklan 7 kohdan mukainen turvattavien tilien etusijajärjestys.

Pankin tulisi ulosottomiehen määräyksen vastaanotettuaan toteuttaa varojen turvaaminen asetuksen 24 artiklan mukaisesti. Käytännössä turvaaminen tapahtuisi ulosottomiehen ja pankin yhteistyönä. Esimerkiksi 24 artiklan 4 kohdassa tarkoitettua velallisen tilin tunnistamisesta vastaisi ulosottomies eli säännöksessä tarkoitettu määräyksen täytäntöönpanosta vastaava muu elin. Kuten asetuksen keskeisen sisällön selostamisen yhteydessä on todettu, kansallinen lainsäädäntö mahdollistaa molemmat 24 artiklan 2 kohdassa mainitut turvaamistavat.

Pykälän 3 momentissa annettaisiin täydentävät säännökset asetuksen 25 artiklan 1 kohdan mukaisen varojen turvaamista koskevan ilmoituksen antamiseen liittyvästä menettelystä. Yleisperusteluissa mainituista syistä ehdotetaan, että ilmoitusta ei anneta pankki vaan ulosottomies, joka olisi asetuksen 25 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu muu määräyksen täytäntöönpanosta täytäntöönpanojäsenvaltiossa vastaava elin.

Ilmoituksen antaminen ulosottomiehen toimesta edellyttäisi luonnollisesti sitä, että ulosottomies saisi pankilta ilmoitukseen tarvittavat tiedot turvaamisen toteuttamisesta. Kansallisessa lainsäädännössä ei ole erityisiä säännöksiä siitä, miten pankin tulisi ilmoittaa ulosottomiehelle oikeudenkäymiskaaren 7 luvun mukaisten turvaamistoimien täytäntöönpanosta.

Pankin ulosottomiehelle tekemästä ilmoituksesta esitetään edellä lausutuista syistä otettavaksi säännös pykälän 3 momenttiin. Ehdotuksen mukaan pankin olisi viipymättä ilmoitettava määräyksen antaneelle ulosottomiehelle, onko velallisen tiliä tai tilejä turvattu ja missä määrin, ja jos on, minä päivänä määräys on toteutettu. Ulosottomies tarvitsisi kyseiset tiedot varojen turvaamisesta 25 artiklan 1 kohdan mukaan annettavaa ilmoitusta varten.

Pankin pitäisi ilmoittaa tiedot viipymättä turvaamismääräyksen toteuttamisen jälkeen, jotta ulosottomies voisi noudattaa ilmoituksen antamiselle 25 artiklan 1 kohdassa asetettua kolmen tai kahdeksan työpäivän määräaika. Kyseisestä määräajasta ei ole 45 artiklan mukaan mahdollista poiketa. Säännöksessä ei mainittaisi erikseen ilmoittamistavasta, vaan pankki voisi ilmoittaa tiedot tarkoituksenmukaisella tavalla ottaen huomioon edellä mainitun tiukan määräajan. Ulosottomies ja pankki voisivat mahdollisuuksien mukaan sopia ilmoittamistavasta jo siinä vaiheessa, kun ulosottomiehen määräys turvaamismääräyksen toteuttamisesta toimitettaisiin pankille.

Ehdotetun 3 momentin mukaan ulosottomiehen olisi pankin ilmoittamat tiedot vastaanotettuaan annettava asetuksen 25 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu ilmoitus varojen turvaamisesta ja toimitettava se määräyksen antaneelle tuomioistuimelle ja velkojalle siten kuin artiklan 2 ja 3 kohdassa tarkemmin säädetään. Artiklassa säädettyjä toimittamistapoja ja niiden soveltuvuutta kansallisen lainsäädännön mukaan on kuvattu tarkemmin asetuksen keskeisen sisällön yhteydessä.

8 §. *Liiallisesti turvatun määrän vapauttamista koskeva menettely.* Asetuksen 27 artiklassa säädetään velkojan velvollisuudesta pyytää liiallisesti turvatun määrän vapauttamista. Velkojalle asetettu velvollisuus on varsin ankara, sillä pyyntö on artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan nojalla esitettävä varojen turvaamista koskevan ilmoituksen vastaanottamista seuraavan kolmannen työpäivän loppuun mennessä, eikä määräajasta ole mahdollista poiketa.

Pykälään ehdotetaan otettavaksi artiklaa täydentävä menettelyllinen säännös siitä, mille taholle velkojan tulisi pyyntönsä Suomessa toimittaa. Ehdotuksen mukaan pyyntö toimitettaisiin 25 artiklassa tarkoitetun ilmoituksen antaneelle ulosottomiehelle. Kyseinen ulosottomies ilmenisi velkojan vastaanottamasta 25 artiklan mukaisesta ilmoituksesta, joten toimivaltaisen ulosottomiehen selvittämiseen ei tässä yhteydessä pitäisi liittyä samanlaisia vaikeuksia kuin 23 artiklan yhteydessä. Varmuuden vuoksi kuitenkin ehdotetaan, että ilmoitus voitaisiin muiden täytäntöönpanoon liittyvien asiakirjojen tapaan toimittaa myös Valtakunnanvoudinvirastolle, joka toimittaisi pyynnön edelleen ulosottomiehelle.

Muilta osin velkojan velvollisuudet ja vapauttamisessa noudatettava menettely perustuisivat suoraan 27 artiklaan. Ulosottomiehen olisi artiklan 2 kohdan toisen alakohdan nojalla velkojan pyynnön vastaanotettuaan viipymättä määrättävä pankkia toteuttamaan liiallisesti turvatun määrän vapauttaminen. Jos turvaaminen olisi toteutettu 24 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisesti siirtämällä turvattavat varat ulosottomiehen hallussa olevalle sulkutilille, pankki ei voisi toteuttaa vapauttamista vaan ulosottomiehen tulisi itse huolehtia varojen palauttamisesta velallisen tilille.

9 §. *Suomessa annetun turvaamismääräyksen tiedoksianto velalliselle.* Asetuksen 28 artiklassa säädetään turvaamismääräyksen ja siihen liittyvien asiakirjojen tiedoksiannosta velalliselle. Useat tiedoksiantomennettelyn yksityiskohdat jäävät jäsenvaltioiden kansallisen lainsäädännön varaan. Asetusta täydentävään lakiin olisi yleisperusteluissa mainituista syistä otettava 28 artiklaa täydentävät säännökset, jotka ehdotetaan selkeyssyistä jaettavaksi kolmeen pykälään. Ehdotettu 9 § koskisi tilanteita, joissa turvaamismääräys olisi annettu Suomessa, ja 10 § taas tilanteita, joissa turvaamismääräys olisi annettu toisessa jäsenvaltiossa, mutta se toimitettaisiin tiedoksiannosta varten Suomeen. Ehdotettu 11 § taas koskisi tiedoksiannotapoja eli sitä, miten tiedoksianto Suomessa käytännössä toimitettaisiin.

Tiedoksiantomennettelyn käynnistämisestä alkuperäjäsenvaltiossa säädetään asetuksen 28 artiklan 2–4 kohdassa. Näistä 2 kohta koskee tilanteita, joissa velallisen kotipaikka on alkuperäjäsenvaltiossa, 3 kohta tilanteita, joissa velallisen kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa ja 4 kohta tilanteita, joissa velallisen kotipaikka on kolmannessa valtiossa eli unionin ulkopuolella. Täydentäviä kansallisia säännöksiä tarvitaan tältä osin ennen kaikkea siitä, onko Suomessa annetun turvaamismääräyksen tiedoksiannoksen vireille saattamisesta 2 ja 3 kohdan mukaisesti vastuussa määräyksen antanut tuomioistuin vai velkoja. Yleisperusteluissa mainituista syistä ehdotetaan, että vastuu vireille saattamisesta kuuluisi Suomessa määräyksen antaneelle tuomioistuimelle eli esityksen mukaan Helsingin käräjäoikeudelle. Pykälä koskisi kaikkia tilanteita, joissa turvaamismääräys on annettu Suomessa.

Muita uusia kansallisia säännöksiä tiedoksiantomennettelyn käynnistämisen osalta ei tarvittaisi, vaan menettely perustuisi suoraan asetukseen ja voimassa olevaan kansalliseen lainsäädäntöön. Jos velallisen kotipaikka olisi Suomessa, Helsingin käräjäoikeuden olisi 28 artiklan 2 kohdan nojalla saatettava tiedoksiannottaminen vireille kolmannen työpäivän loppuun mennessä varojen turvaamisesta annetun 25 artiklan mukaisen ilmoituksen vastaanottamisesta. Turvaamismääräys annettaisiin tiedoksi Suomen lainsäädännön mukaisesti. Tältä osin noudatettavista tiedoksiannotavoista säädettäisiin ehdotetussa 11 §:ssä.

Jos velallisen kotipaikka taas olisi toisessa jäsenvaltiossa, Helsingin käräjäoikeuden olisi vastaavassa kolmen työpäivän määräajassa toimitettava tiedoksi annettavat asiakirjat kyseisen jäsenvaltion nimeämälle toimivaltaiselle viranomaiselle 28 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti. Toimittaminen tapahtuisi 29 artiklan mukaisesti. Velallisen kotipaikan jäsenvaltion viranomainen vastaisi tämän jälkeen tiedoksiannon toimittamisesta kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti ja ilmoittaisi myöhemmin tiedoksiannottamisen tuloksesta Helsingin käräjäoikeudelle 28 artiklan 3 kohdan kolmannen alakohdan mukaisesti.

Tiedoksi annettavat asiakirjat luetellaan 28 artiklan 5 kohdassa.

Tiedoksiannon vireille saattamista koskevan vastuun antaminen tuomioistuimelle tarkoittaisi sitä, että turvaamismääräyshakemusta Suomessa käsittelevän tuomioistuimen pitäisi määräyksen antamisen yhteydessä varautua myös määräyksen tiedoksiantoa koskeviin toimiin siten, että kaikki tarvittavat asiakirjat ja niiden käännökset olisivat saatavilla siinä vaiheessa kun tiedoksiantomenettely on käynnistettävä. Käännösten toimittamisesta vastaisi asetuksen keskeisen sisällön yhteydessä selostetusti velkoja lukuun ottamatta turvaamismääräystä, jonka käännöksen laatii vakio-lomakkeen avulla tuomioistuin siten kuin 23 artiklan 4 kohdassa säädetään.

Erityistä huomiota olisi vielä kiinnitettävä 28 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettuun tilanteeseen, jossa tiedoksi annettavat asiakirjat pitäisi toimittaa velallisen kotipaikan jäsenvaltion viranomaiselle jo aikaisemmassa vaiheessa eli välittömästi turvaamismääräyksen antamisen jälkeen. Säännös koskee niitä todennäköisesti varsin tavanomaisia tilanteita, joissa velallisen kotipaikan jäsenvaltio on ainoa täytäntöönpanojäsenvaltio eli kaikki turvaamisen kohteena olevat tilit sijaitsevat velallisen kotipaikan jäsenvaltiossa. Tällaisessa tilanteessa tiedoksi annettavat asiakirjat pitäisi toimittaa velallisen kotipaikan jäsenvaltioon samaan aikaan turvaamismääräyksen toimittamisen kanssa 23 artiklan 3 kohdan mukaisesti. Tuomioistuin ei siten voi näissä tilanteissa jäädä odottamaan 25 artiklan mukaisen ilmoituksen vastaanottamista tiedoksiantomenettelyn käynnistämiseksi vaan sen tulisi turvaamismääräyksen antamisen jälkeen viipymättä toimittaa täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle sekä täytäntöönpanoon että tiedoksiantoon liittyvät asiakirjat. Tuomioistuimen olisikin velkojan hakemusta tutkiessaan suositeltavaa etukäteen tarkistaa, onko velallisen kotipaikan jäsenvaltio velkojan antamien tietojen perusteella ainoa täytäntöönpanojäsenvaltio. Jos vastaus olisi myönteinen, tuomioistuimen tulisi varmistaa, että kaikki täytäntöönpanoon ja tiedoksiantoon tarvittavat asiakirjat mahdollisine käännöksineen olisivat saatavilla siten, että ne voitaisiin toimittaa täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle viipymättä turvaamismääräyksen antamisen jälkeen.

Jos velallisen kotipaikka olisi kolmannessa valtiossa, tiedoksianto toimitettaisiin 28 artiklan 4 kohdan nojalla Suomessa sovellettavien kansainvälistä tiedoksiantoa koskevien sääntöjen mukaisesti. Suomessa yleissäännös kansainvälisistä tiedoksiannoista sisältyy oikeudenkäymiskaaren 11 luvun 8 §:ään, jonka mukaan jos tiedoksiannon vastaanottaja oleskelee ulkomailla ja hänen osoitteensa on tiedossa, eikä tiedoksiantoa ole uskottu asianosaisen huolehdittavaksi, tuomioistuimen tulee huolehtia tiedoksi annettavien asiakirjojen lähettämisestä siten kuin siitä on erikseen säädetty tai asianomaisen vieraan valtion kanssa sovittu. Ehdotuksen mukaan tiedoksiantamisen vireille saattamisesta vastaisi myös 28 artiklan 4 kohdan tilanteissa turvaamismääräyksen antanut tuomioistuin, mikä tarkoittaisi, että tiedoksiantoa ei voitaisi uskoa asianosaisen huolehdittavaksi. Muilta osin kansainvälisessä tiedoksiannossa voitaisiin soveltaa oikeudenkäymiskaaren 11 luvun 8 §:ää, mistä otettaisiin selventävä säännös tiedoksiantotapoja koskevaan 11 §:ään.

10 §. *Toisessa jäsenvaltiossa annetun turvaamismääräyksen tiedoksianto Suomessa.* Pykälään ehdotetaan otettavaksi asetuksen 28 artiklan 3 kohtaa täydentävät säännökset tilanteista, joissa turvaamismääräys on annettu toisessa jäsenvaltiossa ja velallisen kotipaikka on Suomessa. Tällöin joko turvaamismääräyksen antanut tuomioistuin tai velkoja, alkuperäjäsenvaltion lainsäädännöstä riippuen, toimittaisi tiedoksi annettavat asiakirjat Suomen 50 artiklan 1 kohdan e alakohdan mukaisesti ilmoittamalle toimivaltaiselle viranomaiselle. Kyseisen viranomaisen olisi 28 artiklan 3 kohdan mukaan toteutettava viipymättä tarpeelliset toimet tiedoksiannon toimittamiseksi velalliselle Suomen lainsäädännön mukaisesti. Lisäksi toimivaltaisen viran-

omaisen olisi ilmoitettava velalliselle suoritetun tiedoksiantamisen tulos turvaamismääräyksen antaneelle tuomioistuimelle tai velkojalle riippuen siitä, kumpi toimitti tiedoksi annettavat asiakirjat.

Täydentävät kansalliset säännökset koskisivat siten tiedoksiantoon toimivaltaisten viranomaisten valintaa. Kyseisen viranomaisen olisi noudatettava 28 artiklan 3 kohdan vaatimuksia ja muilta osin kansallista lainsäädäntöä. Tiedoksiannossa noudatettavista tiedoksiantotavoista säädettäisiin 11 §:ssä.

Pykälän 1 momenttiin otettaisiin selventävä säännös siitä, missä tilanteissa pykälää sovellettaisiin. Kysymys olisi edellä lausutusti toisessa jäsenvaltiossa annetusta turvaamismääräyksestä, joka olisi annettava tiedoksi velalliselle, jonka kotipaikka on Suomessa. Tiedoksiannossa olisi noudatettava asetuksen 28 artiklaa ja pykälän täydentäviä säännöksiä. Pykälä ei siten koskisi tilanteita, joissa turvaamismääräys olisi annettu Suomessa ja velallisen kotipaikka olisi Suomessa. Tällöin sovellettaisiin edellä lausutusti asetuksen 28 artiklan 2 kohtaa ja ehdotettua 9 §:ää.

Tiedoksiantoon Suomessa toimivaltaisesta viranomaisesta, jolle tiedoksi annettavat asiakirjat toisesta jäsenvaltiosta toimitettaisiin, säädettäisiin 2 ja 3 momentissa. Yleisperusteluissa mainituista syistä ehdotetaan, että toimivaltainen viranomainen riippuisi siitä, olisiko Suomessa ennen tiedoksiantoa toteutettu tilin turvaaminen. Jos turvaamisen kohteena oleva pankkitili sijaitsisi Suomessa, tiedoksi annettavat asiakirjat toimitettaisiin 2 momentin mukaan ulosottomiehelle tai Valtakunnanvoudinvirastolle, jonka olisi toimitettava asiakirjat edelleen ulosottomiehelle. Ulosottomies antaisi asiakirjat vastaanotettuaan ne tiedoksi velalliselle 28 artiklan 3 kohdan sekä ehdotetun 11 §:n 2 momentin mukaisesti.

Ehdotettua 2 momenttia sovellettaisiin, jos vähintään yksi turvaamisen kohteena oleista tileistä sijaitsisi Suomessa. Asiakirjat voisi vastaanottaa ja tiedoksiannon toimittaa ensisijaisesti se ulosottomies, joka olisi aikaisemmin toteuttanut turvaamisen ja antanut 25 artiklan mukaisen ilmoituksen varojen turvaamisesta. Asiakirjat voitaisiin aina toimittaa myös Valtakunnanvoudinvirastolle, joka toimisi siten keskitettynä vastaanottajatahona myös tiedoksiantojen osalta.

Ehdotettua 2 momenttia sovellettaisiin myös tilanteessa, jossa Suomi olisi 28 artiklan 3 kohdan toisen alakohdan mukaisesti sekä velallisen kotipaikan jäsenvaltio että ainoa täytäntöönpanojäsenvaltio. Tällöin tiedoksi annettavat asiakirjat toimitettaisiin ulosottomiehelle tai Valtakunnanvoudinvirastolle samaan aikaan turvaamismääräyksen toimittamisen kanssa 23 artiklan 3 kohdan mukaisesti. Tiedoksi annettavat asiakirjat jäisivät tämän jälkeen turvaamismääräyksen täytäntöönpanosta huolehtivan ulosottomiehen haltuun odottamaan varojen turvaamista ja siitä annettavaa ilmoitusta. Toimivaltaisen viranomaisen olisi 28 artiklan 3 kohdan toisen alakohdan sanamuodon mukaan saatettava asiakirjojen tiedoksiantaminen vireille kolmannen työpäivän loppuun mennessä 25 artiklan mukaisen ilmoituksen vastaanottamisesta. Ehdotetun 7 §:n mukaan ulosottomies kuitenkin antaisi 25 artiklan mukaisen ilmoituksen itse eikä siten voisi vastaanottaa sitä. Edellä mainittu kolmen päivän määräaika tiedoksiantamisen vireille saattamiselle voitaisiin tämän vuoksi laskea 25 artiklan mukaisen ilmoituksen antamisesta.

Jos turvaamisen kohteena oleva pankkitili ei sijaitsisi Suomessa, tiedoksi annettavat asiakirjat toimitettaisiin 3 momentin nojalla Helsingin käräjäoikeudelle. Helsingin käräjäoikeuden olisi annettava asiakirjat tiedoksi velalliselle 28 artiklan 3 kohdan ja ehdotetun 11 §:n 1 momentin mukaisesti. Säännöstä sovellettaisiin tilanteessa, jossa

turvaamismääräysmenettelyllä ei olisi muuta kiinnekohtaa Suomeen kuin velallisen kotipaikka, eikä Suomessa lähtökohtaisesti olisi suoritettu menettelyyn liittyviä toimia ennen tiedoksiantoa. Turvaamismääräys olisi annettu ja myös pantu täytäntöön Suomen ulkopuolella.

Sekä ulosottomiehen että Helsingin kärjäoikeuden tulisi toimittaa tiedoksianto 28 artiklan 3 kohdan vaatimusten mukaisesti. Tämä tarkoittaisi muun muassa velvollisuutta toteuttaa tiedoksiantoon liittyvät toimet viipymättä ja ilmoittaa tiedoksiantamisen tuloksesta turvaamismääräyksen antaneelle tuomioistuimelle tai velkojalle siten kuin 28 artiklan 3 kohdan kolmannessa alakohdassa tarkemmin säädetään. Asiasta otettaisiin selvyuden vuoksi säännös 2 ja 3 momentin loppuun. Noudatettavista tiedoksiantotavoista säädettäisiin ehdotetussa 11 §:ssä.

Suomi ilmoittaisi edellä sanotun mukaisesti komissiolle, että toimivaltaisia viranomaisia turvaamismääräyksen tiedoksiantamiseen olisivat ulosottomies ja Helsingin kärjäoikeus siitä riippuen, sijaitseeko turvaamisen kohteena oleva pankkitili Suomessa vai ei. Jos toimivaltainen viranomainen olisi ulosottomies, tiedoksi annettavat asiakirjat voitaisiin toimittaa myös Valtakunnanvoudinvirastolle.

11 §. Tiedoksiantotavat. Pykälässä säädettäisiin tiedoksiantotavoista eli siitä, miten turvaamismääräyksen tiedoksianto Suomessa toimitettaisiin. Yleisperusteluissa mainituista syistä tiedoksianto tulisi toimittaa todisteellisesti. Tiedoksiannon toimittaisi 9 ja 10 §:n mukaisesti joko Helsingin kärjäoikeus tai ulosottomies. Pykälässä mainittaisiin erikseen ne oikeudenkäymiskaaren 11 luvun ja ulosottokaaren 3 luvun tiedoksiantotavat, jotka tulisivat kysymykseen turvaamismääräyksen tiedoksiannossa.

Pykälän 1 momentissa säädettäisiin Helsingin kärjäoikeuden toimittamassa tiedoksiannossa noudatettavista tiedoksiantotavoista. Pykälä koskisi siten 28 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tilannetta, jossa turvaamismääräys olisi annettu Suomessa ja velallisen kotipaikka olisi Suomessa. Tiedoksiannon toimittaisi tällöin turvaamismääräyksen antanut tuomioistuin eli Helsingin kärjäoikeus. Lisäksi pykälä soveltuisi 28 artiklan 3 kohdassa ja ehdotetun 10 §:n 3 momentissa tarkoitettussa tilanteessa, jossa turvaamismääräys olisi annettu toisessa jäsenvaltiossa ja velallisen kotipaikka olisi Suomessa, mutta turvaamisen kohteena oleva pankkitili ei sijaitsisi Suomessa. Tällöinkin tiedoksiannon toimittaisi Helsingin kärjäoikeus. Vielä pykälä soveltuisi 28 artiklan 4 kohdassa tarkoitettussa tilanteessa, jossa turvaamismääräys olisi annettu Suomessa ja velallisen kotipaikka olisi kolmannessa valtiossa. Tiedoksiannon toimittaisi ehdotetun 9 §:n nojalla näissäkin tilanteissa Helsingin kärjäoikeus.

Ehdotuksen mukaan tuomioistuin toimittaisi tiedoksiannon todisteellisesti oikeudenkäymiskaaren 11 luvun 3, 4, 7 tai 8 §:ssä säädettyjä tiedoksiantotapoja noudattaen. Tuomioistuimen käytettävissä olevia tiedoksiantotapoja olisivat siten asiakirjojen lähettäminen postitse saantitodistusta vastaan tai kirjeellä vastaanottotodistusta vastaan (3 §), haastemiestiedoksianto (4 §), sijaistiedoksianto (7 §) ja kansainvälinen tiedoksianto (8 §). Viimeksi mainittu tulisi kysymykseen ainoastaan 28 artiklan 4 kohdassa tarkoitettussa tilanteessa, jossa velallisen kotipaikka olisi kolmannessa valtiossa.

Tiedoksiantotavan valinnassa olisi otettava huomioon turvaamismääräysmenettelyn erityispiirteet. Turvaamismääräys annetaan ex parte -menettelyssä, jossa velallisen oikeusturvaan on kiinnittävä korostettua huomiota. Lisäksi tiedoksianto tulisi toimittaa nopeasti. Velallisella on asetuksen 33 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla oikeus hakea turvaamismääräyksen peruuttamista tai muuttamista, jos 28 artiklan 5 koh-

dassa tarkoitettuja asiakirjoja ei anneta hänelle tiedoksi 14 päivän kuluessa tilin turvaamisesta. Vaikka tällainen tiedoksiannon toimittamatta jättäminen onkin mahdollista korjata 33 artiklan 4 kohdan nojalla, tiedoksiannottavan valinnassa olisi kiinnitettävä erityistä huomiota menettelyn kiireellisyyteen.

Valittavan tiedoksiannottavan tulisi luonnollisesti täyttää myös oikeudenkäymiskaaren 11 luvussa säädetyt edellytykset. Esimerkiksi asiakirjojen lähettäminen kirjeellä edellyttäisi oikeudenkäymiskaaren 11 luvun 3 §:n 1 momentin 2 kohdan mukaan sitä, että voitaisiin olettaa, että velallinen saisi tiedon asiakirjasta ja määräpäivään mennessä palauttaisi todistuksen tiedoksiannon vastaanottamisesta. Jos sen sijaan voitaisiin pitää ilmeisenä, ettei tiedoksiantoa saada toimitetuksi 3 §:ssä mainitulla tavalla, tiedoksiannon voisi toimittaa haastemies 4 §:n mukaisesti. Vastaavasti 7 §:ssä tarkoitetun sijaistiedoksiannon tekeminen edellyttäisi kyseisessä pykälässä mainittujen edellytysten täytymistä. Käytännössä haastemiestiedoksiannolla tulisi todennäköisesti olemaan turvaamismääräyksen tiedoksiannossa keskeinen rooli muun muassa turvaamismääräysmenettelyn edellä selostetun kiireellisyyden vuoksi.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin ulosottomiehen toimittamassa tiedoksiannossa noudatettavista tiedoksiannottavoista. Säännöstä sovellettaisiin siten asetuksen 28 artiklan 3 kohdassa ja ehdotetun 10 §:n 2 momentissa tarkoitetussa tilanteessa, jossa turvaamismääräys olisi annettu toisessa jäsenvaltiossa, velallisen kotipaikka olisi Suomessa ja myös jokin turvaamisen kohteena olevista pankkitileistä sijaitaisi Suomessa. Ehdotuksen mukaan ulosottomies toimittaisi tiedoksiannon ulosottokaaren 3 luvun 41 §:ssä säädettyjä todisteellisia tiedoksiannottajia noudattaen. Näin ollen kaikki mainitussa säännöksessä säädetyt tiedoksiannottajat tulisivat kysymykseen. Tiedoksiannottavan valinnassa olisi tältäkin osin otettava huomioon edellä selostetut asetuksen vaatimukset ja tiedoksiannottajille ulosottokaaren edellä mainitussa säännöksessä asetetut edellytykset.

12 §. *Velallisen oikeussuojakeinot turvaamismääräystä vastaan.* Velallisen oikeussuojakeinoista turvaamismääräystä vastaan säädetään asetuksen 33 artiklassa. Velallinen voi artiklassa säädetyillä edellytyksillä hakea alkuperäjäsenvaltion toimivaltaiselta tuomioistuimelta turvaamismääräyksen peruuttamista tai muuttamista sekä vakuutta koskevan päätöksen uudelleentarkastelua.

Pykälässä säädettäisiin 33 artiklan oikeussuojakeinojen myöntämiseen Suomessa toimivaltaisesta tuomioistuimesta, josta Suomen on asetuksen 50 artiklan 1 kohdan I alakohdan nojalla ilmoitettava komissiolle. Muita täydentäviä säännöksiä ei 33 artiklan osalta tarvittaisi, sillä artiklassa säädetään tyhjentävästi oikeussuojakeinojen edellytyksistä. Oikeussuojakeinojen hakemista koskevasta menettelystä taas säädetään 33 artiklan lisäksi 36 artiklassa, jota täydentävät säännökset sisältyisivät ehdotettuun 18 §:ään.

Kuten yleisperusteluissa on todettu, velallista kuullaan asetuksen mukaisessa menettelyssä ensimmäisen kerran tämän vedotessa johonkin asetuksen 4 luvun oikeussuojakeinoon. Tämän vuoksi esityksessä ehdotetaan, että asetuksen 33 artiklassa tarkoitettua oikeussuojakeinoa koskevan hakemuksen tutkisi se tuomioistuin, joka olisi antanut turvaamismääräyksen eli esityksen mukaan Helsingin käräjäoikeus. Kyseisen tuomioistuimen toimivalta kattaisi kaikki 33 artiklassa mainitut oikeussuojakeinot eli myös artiklan 2 kohdan mukaisen velallisen hakemuksen vakuutta koskevan päätöksen uudelleentarkastelusta.

Artiklan 3 kohdassa säädetään mahdollisuudesta korjata 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu tiedoksiannon toimittamatta jättäminen. Kyseiseen korjaamismenettelyyn osallistuu 3 kohdan toisen alakohdan a alakohdassa ja kolmannessa alakohdassa mainittu alkuperäjäsenvaltion lainsäädännön mukaan tiedoksiannosta vastaava elin. Suomen ollessa alkuperäjäsenvaltio kyseinen tiedoksiannosta vastaava elin olisi ehdotetun 9 §:n mukaisesti turvaamismääräyksen antanut tuomioistuin.

Pykälässä säädetty toimivalta koskisi toisaalta vain 33 artiklassa mainittuja oikeussuojakeinoja. Toimivaltaisesta viranomaisesta tai tuomioistuimesta 34 artiklan ja joidenkin 35 artiklan oikeussuojakeinojen osalta säädettäisiin 13 §:ssä. Kuten 2 §:n perusteluissa todetaan, eräät 35 artiklassa mainitut oikeussuojakeinot käsittelee suoraan artiklan sanamuodon nojalla turvaamismääräyksen antanut tuomioistuin. Erillisiä täydentäviä säännöksiä toimivaltaisesta tuomioistuimesta ei siten kyseisten oikeussuojakeinojen osalta tarvita, vaan toimivaltainen tuomioistuin ratkeaa ehdotetun 2 §:n nojalla.

13 §. *Oikeussuojakeinot turvaamismääräyksen täytäntöönpanoa vastaan.* Pykälään ehdotetaan otettavaksi asetuksen 34 ja 35 artiklan oikeussuojakeinoja täydentävät säännökset. Kysymys olisi turvaamismääräyksen täytäntöönpanoon kohdistuvista oikeussuojakeinoista. Pykälä koskisi siten tilanteita, joissa Suomi olisi täytäntöönpanojäsenvaltio eli turvaamisen kohteena oleva pankkitili sijaitsisi Suomessa. Pykälä ei sen sijaan koskisi 35 artiklan alkuperäjäsenvaltiosta haettavia oikeussuojakeinoja, joiden osalta toimivalta kuuluu suoraan artiklan sanamuodon nojalla turvaamismääräyksen antaneelle tuomioistuimelle.

Pykälässä säädettäisiin edellä mainittujen oikeussuojakeinojen myöntämiseen toimivaltaisesta tuomioistuimesta tai täytäntöönpanoviranomaisesta. Suomen on 34 artiklan osalta ilmoitettava mainitut tiedot komissiolle 50 artiklan 1 kohdan I alakohdan nojalla.

Toimivalta 34 artiklan 1 kohdassa sekä 35 artiklan 3 ja 4 kohdassa mainittujen täytäntöönpanoon kohdistuvien oikeussuojakeinojen myöntämiseen voidaan asetuksen mukaan täytäntöönpanovaltiossa antaa joko tuomioistuimelle tai täytäntöönpanoviranomaiselle. Yleisperusteluissa mainituista syistä ehdotetaan, että toimivalta olisi täytäntöönpanoviranomaisella eli ulosottomiehellä.

Pykälän *1 momentissa* todettaisiin, että ulosottomies olisi toimivaltainen viranomainen 34 artiklan 1 kohdan oikeussuojakeinoa koskevassa asiassa.

Pykälän *2 momentissa* säädettäisiin toimivaltaisesta tuomioistuimesta 34 artiklan 2 kohdan oikeussuojakeinon osalta. Kyseisestä ordre public -perustetta koskevasta oikeussuojakeinosta voi asetuksen mukaan päättää ainoastaan tuomioistuin. Yleisperusteluissa mainituista syistä ehdotetaan, että kyseinen tuomioistuin olisi Suomessa tapahtuvan täytäntöönpanon osalta Helsingin käräjäoikeus.

Pykälän *3 momentin* mukaan ulosottomies olisi toimivaltainen 35 artiklan 3 kohdan oikeussuojakeinoa koskevassa asiassa siltä osin kuin pyyntö koskee määräyksen täytäntöönpanon lopettamista tai rajoittamista. Sanamuoto perustuisi siihen, että velallinen ja velkoja voivat 35 artiklan 3 kohdan nojalla pyytää turvaamismääräyksen antanutta tuomioistuinta peruuttamaan määräyksen tai muuttamaan sitä, tai täytäntöönpanojäsenvaltion tuomioistuinta tai viranomaista lopettamaan määräyksen täytäntöönpanon tai rajoittamaan sitä. Ulosottomiehen toimivalta koskisi siten ainoas-

taan jälkimmäisiä tilanteita, joissa velallinen ja velkoja hakisivat täytäntöönpanon lopettamista tai rajoittamista Suomen ollessa täytäntöönpanojäsenvaltio.

Ulosottomies olisi ehdotetun 3 momentin mukaan toimivaltainen myös 35 artiklan 4 kohdan oikeussuojakeinoa koskevassa asiassa. Asetuksen 35 artiklan 4 kohdan mukaan velkoja voi pyytää turvaamismääräyksen täytäntöönpanon muuttamista 31 artiklan mukaisesti sovellettavan vapautuksen mukauttamiseksi sillä perusteella, että muita vapautuksia on jo sovellettu riittävässä määrin yhdessä tai useammassa muussa jäsenvaltiossa sijaitsevaan yhteen tai useampaan tiliin liittyen. Kysymys on siten käytännössä turvaamisesta 31 artiklan nojalla vapautettavan määrän pienentämisestä sillä perusteella, että muissa jäsenvaltioissa sijaitsevien velallisten tilien osalta on jo tehty riittävässä määrin vapautuksia.

Turvaamisesta 31 artiklan nojalla vapautettavat määrät perustuvat täytäntöönpanojäsenvaltion kansalliseen lainsäädäntöön ulosotosta vapautettavista määristä. Suomessa turvaamisesta vapautettavat määrät perustuisivat ulosottokaaren 4 luvun 21 §:n 1 momentin 6 kohdan säännökseen ulosmittauksesta erotettavasta määrästä. Vapautuksen mukauttaminen Suomessa 35 artiklan 4 kohdan nojalla edellyttäisi siten sitä, että turvaamisesta olisi muussa jäsenvaltiossa tai muissa jäsenvaltioissa vapautettu vähintään ulosottokaaren edellä mainitun säännöksen mukainen ulosmittauksesta erotettava määrä.

Velkojan 35 artiklan 4 kohdan mukaisen pyynnön edellytyksiä harkittaessa olisi siten otettava huomioon turvaamisesta muissa jäsenvaltioissa vapautetut määrät. Mukautus ei voisi olla asianmukainen, jos turvaamisesta vapautettava kokonaismäärä olisi sen tuloksena pienempi kuin ulosottokaaren 4 luvun 21 §:n 1 momentin 6 kohdassa edellytetty määrä.

Asetuksessa säädetyt oikeussuojakeinot olisivat yleisperusteluissa sanotusti tyhjentäviä. Näin ollen turvaamismääräyksen täytäntöönpanoa ei voida riitauttaa ulosottokaaren 10 luvussa säädetyillä perusteilla.

14 §. *Muutoksenhaku tuomioistuimen ratkaisuihin.* Pykälään ehdotetaan otettavaksi asetuksen 21 ja 37 artiklaa täydentävä säännös tuomioistuimen ratkaisuihin tehtävästä muutoksenhausta. Tällaisia tuomioistuimen ratkaisuja olisivat 21 artiklassa tarkoitettu turvaamismääräyksen hylkääminen kokonaan tai osittain sekä oikeussuojakeinoja koskevien päätösten osalta tuomioistuimen 33 artiklan, 34 artiklan 2 kohdan sekä 35 artiklan 1 ja 3 kohdan nojalla tekemät päätökset turvaamismääräyksen peruuttamisesta, muuttamisesta, vakuutta koskevan päätöksen uudelleentarkastelusta tai täytäntöönpanon lopettamisesta. Muutoksenhausta ulosottomiehen 34 artiklan 1 kohdan sekä 35 artiklan 3 ja 4 kohdan nojalla tekemiin päätöksiin säädettäisiin ehdotetussa 15 §:ssä.

Yleisperusteluissa mainituista syistä ehdotetaan, että asetuksen mukaisessa menettelyssä annettuihin käräjäoikeuden ratkaisuihin haettaisiin muutosta hovioikeudelta tyytymättömyyttä ilmoittamatta siten kuin asetuksen 21 ja 37 artiklassa säädetään. Muilta osin muutoksenhausta noudatettaisiin, mitä oikeudenkäymiskaarissa säädetään, jollei asetuksessa toisin säädetä. Viittaus asetukseen olisi selventävä ja korostaisi sitä, että muutoksenhausta olisi ensisijaisesti otettava huomioon asetuksen vaatimukset.

Asetuksen 21 artiklan osalta voidaan kiinnittää huomiota ensinnäkin siihen, että artiklassa säädetty muutoksenhakuoikeus koskee vain velkojaa. Velallisella ei sen sijaan ole varsinaista muutoksenhakuoikeutta turvaamismääräyksen antamista koskevaan päätökseen. Tämän vuoksi velallinen ei voisi tehdä myöskään oikeudenkäymiskaaren 25 luvun 14 §:n mukaista vastavalitusta velkojan 21 artiklan mukaisen valituksen johdosta.

Velallinen voi turvaamismääräyksestä tiedon saatuaan riitauttaa turvaamismääräyksen antamisen tai sen täytäntöönpanon hakemalla asetuksen 4 luvussa mainittuja oikeussuojakeinoja. Oikeussuojakeinon hakemista ei yleisperusteluissa mainituista syistä kuitenkaan voida rinnastaa muutoksenhakuun vaan pikemminkin ensimmäisessä asteessa käytävän menettelyn yhteydessä tapahtuvaan velallisen kuulemiseen. Velallisen ensimmäinen varsinainen muutoksenhakuoikeus kohdistuu oikeussuojakeinoja koskevaan päätökseen 37 artiklan mukaisesti.

Velkojan 21 artiklan mukainen muutoksenhakuoikeus koskee artiklan 1 kohdan nojalla vain päätöstä, jolla turvaamismääräyshakemus on kokonaan tai osaksi hylätty. Velkojalla ei siten ole artiklan nojalla oikeutta hakea muutosta esimerkiksi tuomioistuimen 12 artiklan nojalla vaatiman vakuuden määrään, jos velkojan turvaamismääräyshakemus on kokonaisuudessaan hyväksytty.

Muutosta on 21 artiklan 2 kohdan mukaan haettava 30 päivän kuluessa siitä päivästä, jonka päätöksestä ilmoitettiin velkojalle. Kyseinen 30 päivän määräaika tulisi Suomessa laskea tuomioistuimen päätöksen antamispäivästä, vaikka 17 artiklan 5 kohdassa tarkoitettu päätöksestä ilmoittaminen olisikin tehty oikeudenkäymiskaaren 24 luvun 8 §:n 3 momentin mukaisesti ennen päätöksen antamista.

Muutoksenhaussa olisi edelleen otettava huomioon 21 artiklan 3 kohdan säännös, jonka mukaan muutosta on käsiteltävä 11 artiklan mukaisessa ex parte-menettelyssä, jos turvaamismääräys on hylätty kokonaan. Hovioikeus ei siten tällaisessa tilanteessa voisi pyytää velallista vastaamaan velkojan valitukseen tai muutenkaan ilmoittaa velalliselle muutoksenhausta.

Muutoksenhaussa 33–35 artiklan mukaisesta oikeussuojakeinoja koskevasta päätöksestä on 37 artiklan mukaan käytettävä erityistä muutoksenhakulomaketta. Muilta osin 37 artiklassa ei ole muutoksenhakumenettelyä koskevia säännöksiä. Muutosta haettaisiin ehdotuksen mukaan hovioikeudelta tyytymättömyyttä ilmoittamatta. Määräaika muutoksenhauille olisi oikeudenkäymiskaaren 25 luvun 12 §:n 1 momentin mukaisesti 30 päivää käräjäoikeuden ratkaisun antamispäivästä. Suomi ilmoittaisi mainitun määräajan ja sen alkamispäivän komissiolle 50 artiklan 1 kohdan m alakohdan mukaisesti.

Yleisperusteluissa mainituista syistä sekä 21 että 37 artiklan nojalla tapahtuvassa muutoksenhaussa tarvittaisiin jatkokäsittelylupa oikeudenkäymiskaaren 25 a luvun 5 §:n 1 momentin (386/2015, voimaantulo 1.10.2015) mukaisesti.

Toimivaltainen tuomioistuin pykälässä tarkoitettujen, muutoksenhaun kohteena olevien ratkaisujen antamiseen olisi ensimmäisessä oikeusasteessa Helsingin käräjäoikeus. Tämän vuoksi muutoksenhakutuomioistuimena olisi Helsingin hovioikeus, jonka ratkaisusta voitaisiin hakea valituslupaa korkeimmalta oikeudelta oikeudenkäymiskaaren säännösten mukaisesti. Suomi ilmoittaisi edellä mainitut tuomioistuimet komissiolle 50 artiklan 1 kohdan d ja m alakohdan mukaisesti.

15 §. *Muutoksenhaku ulosottomiehen ratkaisuihin.* Pykälään ehdotetaan otettavaksi asetuksen 37 artiklaa täydentävä säännös ulosottomiehen ratkaisuihin tehtävästä muutoksenhausta. Muutoksenhaku koskisi ulosottomiehen 34 artiklan 1 kohdan sekä 35 artiklan 3 ja 4 kohdan oikeussuojakeinoista tekemiä päätöksiä.

Yleisperusteluissa mainituista syistä ehdotetaan, että asetuksen mukaisessa menettelyssä tehtyihin ulosottomiehen päätöksiin haettaisiin muutosta käräjäoikeudelta siten kuin asetuksen 37 artiklassa säädetään. Viittaus 37 artiklaan olisi selventävä ja tarkoittaisi, että pykälässä säädetty muutoksenhakumenettely koskisi ulosottomiehen 34 ja 35 artiklan oikeussuojakeinoista tekemiä ratkaisuja. Muilta osin muutoksenhaussa noudatettaisiin, mitä ulosottokaaren 11 luvussa säädetään, jollei asetuksessa toisin säädetä. Pykälän sanamuoto muistuttaisi ehdotettua 14 §:ää tuomioistuimen ratkaisuihin tapahtuvasta muutoksenhausta. Viittaus asetukseen olisi myös 15 §:ssä selventävä ja korostaisi sitä, että muutoksenhaussa olisi ensisijaisesti otettava huomioon asetuksen vaatimukset.

Asetuksen vaatimusten osalta on syytä mainita erikseen, että pykälässä säädetty muutoksenhaku ei koskisi ulosottomiehen turvaamismääräyksen täytäntöönpanossa asetuksen 3 luvun nojalla suorittamia toimia. Jos velallinen tai velkoja haluaisi riitauttaa tällaisen täytäntöönpanoratkaisun, hänen tulisi hakea oikeussuojakeinoja 34 ja 35 artiklan mukaisesti. Oikeussuojakeinoihin vetoaminen voidaan yleisperusteluissa lausutusti rinnastaa pikemminkin velallisen kuulemiseen kuin muutoksenhakuun. Ulosottomieheltä haettavia oikeussuojakeinoja voidaan verrata myös ulosottokaaren 10 luvun 1–5 §:ssä säädettyyn itseoikaisuun. Varsinainen 37 artiklassa ja pykälässä tarkoitettu muutoksenhaku tapahtuisi siten vasta ulosottomiehen edellä mainituista oikeussuojakeinoista tekemistä päätöksistä.

Toinen suoraan asetuksesta johtuva poikkeus ulosottokaaren 11 luvun säännöksiin on se, että muutoksenhaussa on 37 artiklan nojalla käytettävä erityistä muutoksenhakulomaketta.

Ulosottokaaren 11 luvun täydentävä soveltaminen tarkoittaisi yleisperusteluissa lausutusti sitä, että toimivalta pykälässä tarkoitetun muutoksenhaun osalta kuuluisi kaikille ulosottovalituksia ulosottokaaren 11 luvun 2 §:n 2 momentin nojalla käsitteleville tuomioistuimille. Muutosta haetaan mainitun pykälän 3 momentin mukaan siltä käräjäoikeudelta, jonka tuomiopiirissä täytäntöönpanotoimi on suoritettu. Asetusta sovellettaessa toimivaltainen käräjäoikeus ratkeaisi siten asetuksen 3 luvun mukaisen täytäntöönpanotoimen suorittamispaikan perusteella, vaikka muutoksenhaku ei kohdistuisikaan itse täytäntöönpanotoimeen vaan siitä haettua oikeussuojakeinoa koskevaan päätökseen.

Jäsenvaltioiden on 50 artiklan 1 kohdan m alakohdan nojalla ilmoitettava komissiolle paitsi 37 artiklan mukaisen muutoksenhaun käsittelevä tuomioistuin, myös muutoksenhauulle kansallisen lainsäädännön mukaan asetettu määräaika ja määräajan alkamisajankohta. Asiaan voitaisiin soveltaa ulosottokaaren 11 luvun 5 ja 6 §:n säännöksiä määräajasta ja määräajan laskemisesta. Määräaika 37 artiklan mukaisen valituksen tekemiseen olisi siten mainitun 5 §:n mukaisesti kolme viikkoa, joka laskettaisiin 6 §:n 2 momentin mukaisesti siitä päivästä, jona asianomainen on saanut tiedon päätöksestä.

16 §. *Velallisen oikeus antaa vakuus turvaamisen sijasta.* Pykälään ehdotetaan otettavaksi asetuksen 38 artiklaa täydentävät säännökset velallisen oikeudesta antaa vakuus turvaamisen sijasta.

Asetuksen 38 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetään velallisen mahdollisuudesta hakea turvaamismääräyksen antaneelta tuomioistuimelta turvattujen varojen vapauttamista antamalla määräyksen määrää vastaava vakuus tai arvoltaan vähintään vastaava vaihtoehtoinen vakuus. Menettely muistuttaisi siten velkojan 12 artiklan nojalla antamaa vakuutta. Pykälän *1 momenttiin* ehdotetaan tämän vuoksi otettavaksi säännös, jonka mukaan ehdotetussa 3 §:ssä mainittua menettelyä velkojan vakuuden asettamisesta noudatettaisiin soveltuvin osin myös velallisen asettaessa vakuuden asetuksen 38 artiklan 1 kohdan a alakohdan nojalla. Näin ollen vakuus asetettaisiin myös näissä tilanteissa ulosottomiehelle, vaikka päätösvalta asiasta kuuluisikin tuomioistuimelle.

Vakuudesta päättäminen olisi 38 artiklan 1 kohdan a alakohdan tilanteissa todennäköisesti 12 artiklan tilanteita helpompaa, koska asiaan ei liittyisi mahdollisen vahingon määrän arviointia vaan vakuuden määrä tai arvo vastaisi turvaamismääräyksessä mainittua määrää. Jos tuomioistuin katsoisi, että velallisen hakemus varojen vapauttamisesta voitaisiin hyväksyä, tuomioistuimen tulisi ilmoittaa ulosottomiehelle vakuuden määrästä ja ohjata velallinen asettamaan vakuus kyseiselle ulosottomiehelle 3 §:n 2 momentissa säädetyn menettelyn mukaisesti. Ulosottomiehen tulisi ilmoittaa tuomioistuimelle, kun velallinen olisi asettanut vakuuden, ja ottaa samalla kantaa vakuuden hyväksyttävyyteen ja riittävyteen samaan tapaan kuin velkojan asettaman vakuuden osalta 3 §:n 3 momentissa säädetään. Tuomioistuin voisi ratkaista velallisen hakemuksen turvattujen varojen vapauttamisesta saatuaan ulosottomiehellä tarvittavat tiedot.

Turvattujen varojen vapauttamiseen sovelletaan 38 artiklan 2 kohdan nojalla tarvittaessa 23 ja 24 artiklaa. Tuomioistuimen päätös varojen vapauttamisesta tulisi siten toimittaa täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle. Varojen vapauttaminen tapahtuisi pankissa. Vakuuden antamisesta turvaamisen sijasta tulisi 38 artiklan 2 kohdan mukaan ilmoittaa velkojalle kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

Myös velallisen asettama vakuus tulisi voida palauttaa sen jälkeen kun vakuuden säilyttämiselle ei olisi enää tarvetta. Tämän vuoksi pykälän *2 momenttiin* ehdotetaan otettavaksi ehdotetun 5 §:n 3 momentin kaltainen yleissäännös velallisen asettaman vakuuden palauttamisesta. Palauttaminen edellyttäisi näissäkin tilanteissa vakuuden asettajan eli velallisen vaatimusta, ja se voitaisiin tehdä ulosotokaaren 3 luvun 45 §:ssä mainituilla edellytyksillä. Tuomioistuin voisi tarvittaessa informoida velallista mahdollisuudesta pyytää vakuuden palauttamista esimerkiksi velallisen 38 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesta hakemuksesta tehtävän päätöksen yhteydessä.

Asetuksen 38 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetään velallisen mahdollisuudesta hakea turvaamismääräyksen täytäntöönpanon lopettamista vakuutta vastaan. Hakemus voidaan tehdä joko täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaiselle tuomioistuimelle tai kansallisesta lainsäädännöstä riippuen täytäntöönpanoviranomaiselle.

Ulosottomiehellä olisi edellä sanotusti keskeinen rooli turvaamismääräyksen Suomessa tapahtuvassa täytäntöönpanossa. Tämän vuoksi olisi perusteltua, että ulosottomies turvaamismääräyksen täytäntöönpanoon toimivaltaisena viranomaisena päättäisi myös 38 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettua turvaamismääräyksen täytäntöönpanon lopettamisesta. Asiasta ehdotetaan otettavaksi säännös pykälän 3 momenttiin. Vakuuden asettamisessa noudatettavat menettelysäännökset, samoin kuin vakuuden palauttamista koskevat säännökset perustuisivat ulosottokaareen, joten niistä ei tarvitsisi pykälässä säätää erikseen.

17 §. Käännökset. Pykälään ehdotetaan otettavaksi asetuksen 49 artiklan 2 kohtaa täydentävä säännös asiakirjojen käännöksistä.

Velalliselle tiedoksi annettavien, asetuksen 28 artiklan 5 kohdan a ja b alakohdassa mainittujen asiakirjojen on asetuksen 49 artiklan 1 kohdan mukaan oltava velallisen kotipaikan jäsenvaltion virallisella kielellä tai jollakin muulla kielellä, jota hän ymmärtää. Mainitut asiakirjat on siten tarvittaessa käännettävä jollekin kyseisistä kielistä. Tuomioistuimelle tai toimivaltaiselle viranomaiselle osoitettavat asiakirjat voivat sen sijaan 49 artiklan 2 kohdan mukaan olla myös muulla asianomaisen jäsenvaltion hyväksymällä unionin toimielinten virallisella kielellä. Jäsenvaltioiden on 50 artiklan 1 kohdan o alakohdan mukaan ilmoitettava komissiolle asiakirjojen käännöksissä 49 artiklan 2 kohdan nojalla hyväksymänsä kielet.

Yleisperusteluissa mainituista syistä ehdotetaan, että Suomi ilmoittaisi hyväksyvänsä käännöksissä käytettäväksi kieleksi suomen ja ruotsin kielen ohella englannin kielen. Koska Suomen viranomaiset ovat pääsääntöisesti velvollisia ottamaan vastaan vain suomen- ja ruotsinkielisiä asiakirjoja, pykälään ehdotetaan otettavaksi säännös, josta ilmenee, että tuomioistuimelle, Valtakunnanvoudinvirastolle tai ulosottomiehelle toimitettaviin asiakirjoihin on liitettävä käännös suomeksi, ruotsiksi tai englanniksi.

Velvollisuus asetuksessa vaadittujen käännösten toimittamisesta kuuluisi yleisperusteluissa sanotusti asiakirjat toimittavalle velkojalle tai velalliselle, joka vastaisi myös käännösten kustannuksista. Poikkeuksena tästä olisi asetuksen 23 artiklan 4 kohdassa mainittu turvaamismääräyksen antaneen tuomioistuimen velvollisuus laatia määräyksestä käännös tai translitterointi käyttäen vakiolomakkeen asianmukaista kieliversiota.

Jos asiaa käsittelevä tuomioistuin tai ulosottomies ei pystyisi vaikeuksitta varmistamaan englanninkielisen käännöksen täsmällisestä sisällöstä esimerkiksi käännöksen epäselvyyden tai muun puutteellisuuden vuoksi, asiakirjoista voitaisiin tuomioistuimen tai ulosottoviranomaisen kustannuksella hankkia käännös suomen tai ruotsin kielelle. Käännättämisen harkinnassa olisi otettava huomioon asetuksen mukaiset määräajat ja niistä 45 artiklassa säädetyt poikkeamismahdollisuudet.

18 §. Täydentävästi sovellettavat kansalliset menettelysäännökset. Kaikkiin menettelyllisiin kysymyksiin, joista ei erikseen säädetä asetuksessa, sovelletaan asetuksen 46 artiklan 1 kohdan mukaan sen jäsenvaltion lainsäädäntöä, jossa menettely tapahtuu. Kansallisten säännösten täydentävästä soveltamisesta säädetään myös erikseen turvaamismääräyksen täytäntöönpanoa koskevassa 23 artiklan 1 ja 5 kohdassa.

Eurooppalainen tilvarojen turvaamismääräys on rajat ylittävä turvaamistoimi. Asetuksen mukaista menettelyä voidaan siten verrata kansallisen lainsäädännön mukaisiin turvaamistoiimiin, joista säädetään oikeudenkäymiskaaren 7 luvussa. Turvaamistoimien täytäntöönpanosta taas säädetään ulosottokaaren 8 luvussa. Mainittuja säännöksiä tulisi edellä sanotusti soveltaa asetuksen mukaisessa menettelyssä täydentävästi eli siinä määrin kuin ne eivät ole ristiriidassa asetuksen kanssa. Asiasta olisi selvyuden vuoksi säädettävä asetusta täydentävässä laissa.

Oikeudenkäymiskaaren 7 luvun täydentävä soveltaminen tarkoittaisi esimerkiksi sitä, että velkojan vastuuseen voitaisiin asetuksen 13 artiklan 3 kohdan nojalla soveltaa täydentävästi oikeudenkäymiskaaren 7 luvun 11 §:n vastuusäännöstä, jossa tarkoitettun korvausvastuun katsotaan oikeuskäytännössä ja oikeuskirjallisuudessa olevan ankaraa.

Kaikki kansallisia turvaamistoimia koskevat menettelysäännökset eivät sisälly oikeudenkäymiskaaren 7 lukuun ja ulosottokaaren 8 lukuun. Oikeudenkäymiskaaren 7 luvussa menettelystä säädetään 5 §:ssä. Pykälän 1 ja 2 momentissa säädetään muun muassa hakemuksen tekemistavasta, kiireellisestä käsittelystä, vastapuolen kuulemisesta ja mahdollisuudesta antaa turvaamistoimi väliaikaisena. Muilta osin turvaamistointa koskevan asian käsittelystä noudatetaan pykälän 3 momentin mukaan soveltuvin osin, mitä oikeudenkäyntiä koskevan kysymyksen käsittelystä on säädetty.

Oikeudenkäyntiä koskevasta kysymyksestä on säännöksiä muun muassa oikeudenkäymiskaaren 5 luvun 23 ja 30 §:ssä. Ensiksi mainittu koskee tuomioistuimen mahdollisuutta valmistella erikseen oikeudenkäyntiä koskeva kysymys ja jälkimmäinen mahdollisuutta määrätä pääkäsittely oikeudenkäyntiä koskevan kysymyksen käsittelemistä varten, vaikka asian valmistelu ei ole muilta osin vielä päättynyt. Säännösten esitöiden mukaan oikeudenkäyntiä koskevia kysymyksiä ei ole laissa erikseen määritetty. Niitä ovat esimerkiksi oikeudenkäynnin edellytyksiä koskevat kysymykset tai jonkin todistajan esteellisyyttä tai asiakirjan esittämisvelvollisuutta koskeva kysymys, turvaamistoimesta päättämistä koskeva asia sekä päättäminen todisteen vastaanottamisesta pääkäsittelyn ulkopuolella. Mahdollisuus oikeudenkäyntiä koskevan kysymyksen erikseen valmisteleminen ja käsittelemiseen on tärkeitä sen vuoksi, että esimerkiksi oikeudenkäynnin edellytystä koskevan kysymyksen ratkaisusta saattaa olla seurauksena, että asiaa ei muilta osin tarvitse käsitellä. Kun turvaamistoimenpiteestä päättäminen on useimmiten kiireellinen asia ja se tulee voida ratkaista ennen pääasiaa, tärkeitä on, että myös se voidaan valmistella ja ratkaista erikseen (HE 15/1990 vp s. 69 ja 73).

Oikeuskirjallisuudessa on katsottu, että turvaamistoiimiasiassa noudatetaan soveltuvin osin normaaleja riita-asian oikeudenkäyntisääntöjä siltä osin kuin asiasta ei säädetä oikeudenkäymiskaaren 7 luvussa tai oikeudenkäymiskaaren muissa oikeudenkäyntiä koskevan kysymyksen käsittelyä koskevissa säännöksissä. Turvaamistoiimiasia ei ole oikeudenkäymiskaaren 8 luvussa tarkoitettu hakemusasia, vaikka oikeudenkäymiskaaren 7 luvussa puhutaankin turvaamistoimen hakemisesta.

Turvaamistoiimpäätöksen täytäntöönpanon osalta muiden säännösten noudattamisesta säädetään ulosottokaaren 8 luvun 12 §:ssä, jonka mukaan turvaamistoimen täytäntöönpanossa noudatetaan 8 luvun lisäksi soveltuvin osin, mitä lain 1–3 ja 9–12 luvussa säädetään.

Oikeudenkäymiskaaren 7 luvun ja ulosottokaaren 8 luvun täydentävä soveltaminen koskisi lähtökohtaisesti ainoastaan menettelyä. Aineellisten edellytysten soveltaminen edellyttää, että tämä nimenomaisesti sallitaan asetuksessa, kuten esimerkiksi velkojan vastuuta koskevassa 13 artiklan 3 kohdassa on tehty. Täydentävässä soveltamisessa olisi myös jatkuvasti kiinnitettävä huomiota asetuksen säännöksiin, jotka ovat kansalliseen lainsäädäntöön nähden ensisijaisia. Asetuksen säännöksiä ei myöskään voida tulkita kansallisen lainsäädännön sisällön perusteella.

19 §. *Voimaantulo.* Pykälässä on tavanomainen voimaantulosäännös.

1.2 Laki tuomioistuinten ja eräiden oikeushallintoviranomaisten suoritteista perittävistä maksuista annetun lain 3 §:n muuttamisesta

3 §. Asetuksen oikeudenkäyntimaksuja koskevan 42 artiklan mukaan menettelyssä, joka koskee turvaamismääräyksen hakemista tai oikeussuojakeinon käyttämistä turvaamismääräystä vastaan, ei saa periä suurempia oikeudenkäyntimaksuja kuin vastaavan kansallisen määräyksen hakemisesta tai oikeussuojakeinon käyttämisestä tällaista kansallista määräystä vastaan. Jäsenvaltioiden on 50 artiklan 1 kohdan n alakohdan nojalla ilmoitettava komissiolle 42 artiklan mukaisista oikeudenkäyntimaksuista.

Tuomioistuinten ja eräiden oikeushallintoviranomaisten suoritteista perittävistä maksuista annetun lain 3 §:ssä säädetään oikeudenkäyntimaksuista. Pykälän 1 momentti sisältää säännökset oikeudenkäyntimaksusta muun muassa käräjäoikeudessa käsiteltävien riita-asioiden osalta. Pykälän 4 momentissa säädetään oikeudenkäyntimaksuista eurooppalaista maksamismääräysmenettelyä koskevan asetuksen ja vähäisiä vaatimuksia koskevan asetuksen osalta. Mainittujen asetusten mukaisessa menettelyssä peritään oikeudenkäyntimaksua siten kuin oikeudenkäyntimaksusta riita-asiassa säädetään.

Asetusta eurooppalaisesta tilivarojen turvaamismääräysmenettelystä sovelletaan 3 §:n 4 momentissa mainittujen asetusten tapaan rajat ylittäviin riita-asioihin. Asian käsittelystä asetuksen mukaisessa menettelyssä perittäisiin tämän vuoksi tavanomaisen riita-asian käsittelystä perittäväksi säädettyjä oikeudenkäyntimaksuja. Käsittelemänsä määräytyisi siten sen mukaan, missä käsittelyvaiheessa asian käsittely päättyy. Selkeyden ja johdonmukaisuuden vuoksi 3 §:n 4 momenttia täydennettäisiin siinä nykyisin olevien asetusten lisäksi maininnalla eurooppalaisesta tilivarojen turvaamismääräysmenettelystä annetusta asetuksesta, jonka mukaisessa menettelyssä perittäisiin oikeudenkäyntimaksuja siten kuin oikeudenkäyntimaksusta riita-asiassa säädetään. Ehdotettu säännös kattaisi myös muutoksenhausta perittävät maksut, joista ei säädetä asetuksen 42 artiklassa.

Oikeussuojakeinon käyttämisestä turvaamismääräystä vastaan ei yleisperusteluissa sanotusti perittäisi oikeudenkäyntimaksua. Oikeussuojakeinon käyttäminen rinnastuu tosiasiallisesti asian käsittelyn yhteydessä annettuun vastaukseen tai lausumaan, josta ei oikeudenkäymiskaaren mukaisessa menettelyssä voida periä oikeudenkäyntimaksua.

2 Voimaantulo

Asetus eurooppalaisen tilivarojen turvaamismenettelyn käyttöön ottamisesta rajat ylittävää velkojen perintää varten siviili- ja kauppaoikeudellisissa asioissa tulee täysimääräisesti sovellettavaksi 18 päivänä tammikuuta 2017. Asetusta täydentävät lait ehdotetaan tuleviksi voimaan samanaikaisesti eli 18 päivänä tammikuuta 2017.

Edellä esitetyn perusteella annetaan eduskunnan hyväksyttäväksi seuraavat lakiehdotukset:

LAKIEHDOTUKSET

1.

Laki

eurooppalaisesta tilivarojen turvaamismääräysmenettelystä

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 § *Soveltamisala*

Tässä laissa annetaan eurooppalaisen tilivarojen turvaamismääräysmenettelyn käyttöön ottamisesta rajat ylittävää velkojen perintää varten siviili- ja kauppaoikeudellisissa asioissa annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EU) N:o 655/2014, jäljempänä *asetus*, täydentävät säännökset.

2 § *Toimivaltainen tuomioistuin*

Asetuksessa tarkoitettu turvaamismääräystä koskeva hakemus tutkitaan Suomessa Helsingin käräjäoikeudessa.

3 § *Vakuuden asettaminen*

Tuomioistuin päättää vakuuden asettamisesta asetuksen 12 artiklan mukaisesti. Tuomioistuimen päätökseen velvollisuudesta asettaa vakuus ei saa erikseen hakea muutosta. Ulosottomies ei voi asetuksen mukaisessa menettelyssä vaatia velkojaa asettamaan vakuutta.

Tuomioistuimen on ilmoitettava ulosottomiehelle vakuuden määrä. Vakuus asetetaan ulosottomiehelle tuomioistuimen päätöksessä ilmoitetussa määräajassa ulosottoaaren (705/2007) 3 luvun 45 §:n mukaisesti.

Ulosottomiehen on ilmoitettava tuomioistuimelle, kun velkoja on asettanut vakuuden. Ulosottomiehen on ilmoituksen tehdessään otettava kantaa vakuuden hyväksyttävyyteen ja riittävyteen.

Tuomioistuin ratkaisee turvaamismääräystä koskevan hakemuksen saatuaan ulosottomieheltä tarvittavat tiedot. Jos tuomioistuin katsoo, että se ei velkojan asettaman vakuuden perusteella voi antaa haettua turvaamismääräystä, tuomioistuimen on ennen asian ratkaisemista annettava velkojalle tilaisuus tulla kuulluksi.

4 §

Tilitietojen hankkiminen

Toimivaltainen viranomainen asetuksen 14 artiklassa tarkoitettujen tilitietojen hankkimiseen on Suomessa ulosottomies.

Pyynnöt tilitietojen hankkimisesta toimitetaan Suomessa ulosottomiehelle tai Valtakunnantoudivirastolle, jonka on toimitettava pyyntö edelleen ulosottomiehelle. Ulosottomiehellä on pyynnön perusteella oikeus saada tilitiedot siten kuin ulosottokaaren 3 luvun 64–68 §:ssä säädetään.

5 §

Velkojan asettaman vakuuden palauttaminen

Jos tuomioistuin hylkää hakemuksen kokonaisuudessaan, sen on tehtävä päätös velkojan asettaman vakuuden palauttamisesta ja toimitettava päätös ulosottomiehelle, jonka on huolehdittava vakuuden palauttamisesta päätöksen mukaisesti.

Jos hakemus hylätään tilitietojen puuttumisen perusteella asetuksen 14 artiklan 7 kohdan mukaisesti, tuomioistuimen on tehtävä päätös vakuuden palauttamisesta viipymättä. Jos hakemus hylätään muulla perusteella, tuomioistuimen on tehtävä päätös vakuuden palauttamisesta hakemuksen hylkäämistä koskevan päätöksen tultua lainvoimaiseksi.

Muissa kuin 1 ja 2 momentissa mainituissa tilanteissa tuomioistuimen on velkojan vaatimuksesta määrättävä velkojan asettama vakuus palautettavaksi kun se oikeus tai vaatimus, jonka turvaamiseksi vakuus on annettu, on toteutettu taikka tuomiolla hylätty tai muuten lakannut. Tuomioistuimen on toimitettava päätös ulosottomiehelle, jonka on huolehdittava vakuuden palauttamisesta päätöksen mukaisesti.

6 §

Asiakirjojen toimittaminen turvaamismääräyksen täytäntöönpanoa varten

Suomessa annetun turvaamismääräyksen täytäntöönpanossa tarvittavien asetuksen 23 artiklan 3 kohdassa mainittujen asiakirjojen toimittamisen suorittaa Helsingin käräjäoikeus.

7 §

Turvaamismääräyksen täytäntöönpanoa koskeva menettely

Asetuksen 3 luvussa tarkoitettu toimivaltainen täytäntöönpanoviranomainen on Suomessa ulosottomies.

Kun pankkitili sijaitsee Suomessa, asetuksen 23 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen asiakirjojen toimitetaan ulosottomiehelle tai Valtakunnantoudivirastolle, jonka on toimitettava ne edelleen ulosottomiehelle. Ulosottomiehen on asiakirjat vastaanotettuaan annettava asetuksen 24 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu määräys turvaamismääräyksen toteuttamisesta ja toimitettava se pankille.

Pankin on viipymättä ilmoitettava määräyksen antaneelle ulosottomiehelle, onko velallisen tiliä tai tilejä turvattu ja missä määrin, ja jos on, minä päivänä määräys on toteutettu. Ulosottomiehen on pankin ilmoituksen vastaanotettuaan annettava asetuksen 25 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu ilmoitus varojen turvaamisesta ja toimitettava se määräyksen antaneelle tuomioistuimelle ja velkojalle 25 artiklan mukaisesti.

8 §

Liiallisesti turvaton määrän vapauttamista koskeva menettely

Asetuksen 27 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu pyyntö liiallisesti turvaton määrän vapauttamisesta toimitetaan Suomessa 25 artiklassa tarkoitetun ilmoituksen antaneelle ulosottomiehelle tai Valtakunnanvoudinvirastolle, jonka on toimitettava pyyntö edelleen ulosottomiehelle.

9 §

Suomessa annetun turvaamismääräyksen tiedoksianto velalliselle

Helsingin käräjäoikeus vastaa Suomessa annetun turvaamismääräyksen tiedoksiantamisen vireille saattamisesta asetuksen 28 artiklan 2–4 kohdan mukaisesti.

10 §

Toisessa jäsenvaltiossa annetun turvaamismääräyksen tiedoksianto Suomessa

Toisessa jäsenvaltiossa annettu turvaamismääräys annetaan tiedoksi velalliselle, jonka kotipaikka on Suomessa, siten kuin asetuksen 28 artiklassa ja tässä pykälässä säädetään.

Jos turvaamisen kohteena oleva pankkitili sijaitsee Suomessa, tiedoksi annettavat asiakirjat toimitetaan ulosottomiehelle tai Valtakunnanvoudinvirastolle, jonka on toimitettava asiakirjat edelleen ulosottomiehelle. Ulosottomiehen on annettava asiakirjat tiedoksi velalliselle asetuksen 28 artiklan 3 kohdan sekä 11 §:n 2 momentin mukaisesti.

Jos turvaamisen kohteena oleva pankkitili ei sijaitse Suomessa, tiedoksi annettavat asiakirjat toimitetaan Helsingin käräjäoikeudelle. Helsingin käräjäoikeuden on annettava asiakirjat tiedoksi velalliselle asetuksen 28 artiklan 3 kohdan sekä 11 §:n 1 momentin mukaisesti.

11 §

Tiedoksiantotavat

Helsingin käräjäoikeus toimittaa tiedoksiannon todisteellisesti oikeudenkäymiskaaren 11 luvun 3, 4, 7 tai 8 §:ssä säädettyjä tiedoksiantotapoja noudattaen.

Ulosottomies toimittaa tiedoksiannon todisteellisesti ulosottoaaren 3 luvun 41 §:ssä säädettyjä tiedoksiantotapoja noudattaen.

12 §

Velallisen oikeussuojakeinot turvaamismääräystä vastaan

Asetuksen 33 artiklassa tarkoitettua oikeussuojakeinoja koskeva hakemus tutkitaan Suomessa Helsingin käräjäoikeudessa.

13 §

Oikeussuojakeinot turvaamismääräyksen täytäntöönpanoa vastaan

Toimivaltainen viranomainen asetuksen 34 artiklan 1 kohdan oikeussuojakeinoja koskevassa asiassa on ulosottomies.

Asetuksen 34 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua oikeussuojakeinoja koskeva hakemus tutkitaan Suomessa Helsingin käräjäoikeudessa.

Ulosottomies on toimivaltainen viranomainen asetuksen 35 artiklan 3 kohdan oikeussuojakeinoja koskevassa asiassa siltä osin kuin pyyntö koskee määräyksen täytäntöönpanon lopettamista tai rajoittamista, sekä 35 artiklan 4 kohdan oikeussuojakeinoja koskevassa asiassa.

14 §

Muutoksenhaku tuomioistuimen ratkaisuihin

Asetuksen mukaisessa menettelyssä annettuihin käräjäoikeuden ratkaisuihin haetaan muutosta hovioikeudelta tyytymättömyyttä ilmoittamatta siten kuin asetuksen 21 ja 37 artiklassa säädetään. Muutoksenhaussa noudatetaan, mitä oikeudenkäymiskaassa säädetään, jollei asetuksessa toisin säädetä.

15 §

Muutoksenhaku ulosottomiehen ratkaisuihin

Asetuksen mukaisessa menettelyssä tehtyihin ulosottomiehen päätöksiin haetaan muutosta käräjäoikeudelta siten kuin asetuksen 37 artiklassa säädetään. Muutoksenhaussa noudatetaan, mitä ulosottoaaren 11 luvussa säädetään, jollei asetuksessa toisin säädetä.

16 §

Velallisen oikeus antaa vakuus turvaamisen sijasta

Velallisen oikeuteen asettaa vakuus asetuksen 38 artiklan 1 kohdan a alakohdan nojalla noudatetaan soveltuvin osin 3 §:ssä tarkoitettua menettelyä.

Tuomioistuimen on velallisen vaatimuksesta määrättävä velallisen asetuksen 38 artiklan 1 kohdan a alakohdan nojalla asettama vakuus palautettavaksi kun se oikeus tai vaatimus, jonka turvaamiseksi vakuus on annettu, on toteutettu taikka tuomiolla hylätty tai muuten lakannut. Päätös on toimitettava ulosottomiehelle, jonka on huolehdittava vakuuden palauttamisesta päätöksen mukaisesti.

Ulosottomies on toimivaltainen viranomainen asetuksen 38 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisessa vakuuden asettamista koskevassa asiassa.

17 §

Käännökset

Tuomioistuimelle, Valtakunnanvoudinvirastolle tai ulosottomiehelle asetuksen 49 artiklan 2 kohdan mukaisesti toimitettaviin asiakirjoihin on liitettävä käännös suomeksi, ruotsiksi tai englanniksi.

18 §

Täydentävästi sovellettavat kansalliset menettelysäännökset

Asetuksen mukaisessa menettelyssä noudatetaan, mitä oikeudenkäymiskaassa säädetään turvaamistoimista ja mitä ulosottoaassa säädetään turvaamistoimipäätöksen täytäntöönpanosta, jollei asetuksessa tai tässä laissa toisin säädetä.

19 §

Voimaantulo

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20

2.

Laki tuomioistuinten ja eräiden oikeushallintoviranomaisten suoritteista perittävistä maksuista annetun lain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan tuomioistuinten ja eräiden oikeushallintoviranomaisten suoritteista perittävistä maksuista annetun lain (701/1993) 3 §:n 4 momentti, sellaisena kuin se on laissa 755/2008, seuraavasti:

3 § *Oikeudenkäyntimaksu*

Eurooppalaisen maksamismääräysmenettelyn käyttöönotosta annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1896/2006, eurooppalaisesta vähäisiin vaatimuksiin sovellettavasta menettelystä annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 861/2007 ja eurooppalaisen tilvarojen turvaamismääräysmenettelyn käyttöön ottamisesta rajat ylittävää velkojen perintää varten siviili- ja kauppaoikeudellisissa asioissa annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 655/2014 säädetyssä menettelyssä peritään oikeudenkäyntimaksua siten kuin oikeudenkäyntimaksusta riita-asiassa säädetään.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20

LAGFÖRSLAG

1.

Lag

om ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel

I enlighet med riksdagens besluts föreskrivs:

1 §

Tillämpningsområde

Genom denna lag utfärdas kompletterande föreskrifter om Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel i mål och ärenden av privaträttslig natur, nedan *förordningen*.

2 §

Behörig domstol

En i förordningen avsedd ansökan om kvarstad prövas i Finland av Helsingfors tingsrätt.

3 §

Ställande av säkerhet

Domstolen beslutar om ställande av säkerhet i enlighet med artikel 12 i förordningen. I domstolens beslut om skyldigheten att ställa säkerhet får inte sökas ändring genom separata besvär. Utmätningssmannen kan inte i ett förfarande enligt förordningen kräva att fordringsägaren ställer säkerhet.

Domstolen ska meddela utmätningssmannen säkerhetens belopp. Säkerheten ställs hos utmätningssmannen inom den tid som anges i domstolens beslut i enlighet med 3 kap. 45 § i utsökningsbalken (705/2007).

Utmätningssmannen ska meddela domstolen när fordringsägaren har ställt säkerheten. Utmätningssmannen ska i samband med meddelandet ta ställning till säkerhetens godtagbarhet och tillräcklighet.

Domstolen avgör ansökan om kvarstad när den fått de behövliga uppgifterna från utmätningssmannen. Om domstolen anser att den inte kan meddela den ansökta kvarstaden på basis av den säkerhet som fordringsägaren ställt, ska domstolen ge fordringsägaren tillfälle att bli hörd innan ärendet avgörs.

4 §

Inhämtande av kontoinformation

Behörig myndighet att inhämta kontoinformation som avses i artikel 14 i förordningen är i Finland utmätningsmannen.

Begäran om inhämtande av kontoinformation tillställs i Finland utmätningsmannen eller Riksfogdeämbetet, som ska sända begäran vidare till utmätningsmannen. Utmättningsmannen har med stöd av begäran rätt att få kontoinformationen enligt vad som föreskrivs i 3 kap. 64–68 § i utsökningsbalken.

5 §

Återställande av säkerhet som fordringsägaren ställt

Om domstolen avslår ansökan i sin helhet ska den besluta om återställande av den säkerhet som fordringsägaren ställt och tillställa utmätningsmannen beslutet. Utmättningsmannen ska sörja för att säkerheten återställs enligt beslutet.

Om ansökan avslås på grund av avsaknad av kontoinformation i enlighet med artikel 14.7, ska domstolen besluta om återställande av säkerheten utan dröjsmål. Om ansökan avslås på någon annan grund ska domstolen besluta om återställande av säkerheten efter det att beslutet om avslag har vunnit laga kraft.

I andra situationer än de som nämns i 1 och 2 mom. ska domstolen på yrkande av fordringsägaren förordna om att den säkerhet som ställts av fordringsägaren ska återställas när den rätt eller det krav som säkerheten vart avsedd att trygga har uppfyllts eller förkastats genom dom eller annars har upphört. Domstolen ska tillställa utmätningsmannen beslutet, och denne ska sörja för att säkerheten återställs enligt beslutet.

6 §

Sändande av handlingar för verkställighet av en kvarstad

Sådana handlingar som behövs vid verkställigheten av en kvarstad som har meddelats i Finland och som nämns i artikel 23.3 i förordningen tillställs av Helsingfors tingsrätt.

7 §

Förfarandet vid verkställigheten av en kvarstad

Den behöriga verkställande myndigheten som avses i 3 kap. i förordningen är i Finland utmätningsmannen.

Om ett bankkonto finns i Finland ska de handlingar som avses i artikel 23.3 i förordningen tillställas utmätningsmannen eller Riksfogdeämbetet, som ska sända dem vidare till utmätningsmannen. När utmätningsmannen mottagit handlingarna ska denne ge ett i artikel 24.1 i förordningen avsett föreläggande om genomförande av beslutet om kvarstad och sända det till banken.

Banken ska utan dröjsmål meddela den utmätningsman som gett föreläggandet om och i vilken omfattning bankmedlen på gäldenärens konto eller konton belagts med kvarstad samt ange vilken dag beslutet om kvarstad genomfördes. Utmättningsmannen ska efter att ha mottagit bankens meddelande avge en sådan förklaring om bankmedel som belagts med kvarstad som avses i artikel 25.1 i förordningen och sända det till den domstol som meddelat beslutet samt till fordringsägaren i enlighet med artikel 25.

8 §

Förfarandet vid frigörande av överskjutande belopp

En ansökan om frigörande av överskjutande belopp som avses i artikel 27.2 tillställs i Finland den utmätningsman som avgett en sådan förklaring som avses i artikel 25 eller till Riksfogdeämbetet, som ska sända ansökan vidare till utmätningsmannen.

9 §

Delgivning till gäldenären av kvarstad som meddelats i Finland

Helsingfors tingsrätt svarar för inledandet av delgivningen av en i Finland meddelad kvarstad i enlighet med artikel 28.2–4 i förordningen.

10 §

Delgivning i Finland av kvarstad som meddelats i en annan medlemsstat

En kvarstad som meddelats i en annan medlemsstat delges en gäldenär som har hemvist i Finland på det sätt som föreskrivs i artikel 28 i förordningen och i denna paragraf.

Om det bankkonto som kvarstaden avser finns i Finland, ska de handlingar som delges tillställas utmätningsmannen eller Riksfogdeämbetet, som ska sända handlingarna vidare till utmätningsmannen. Utmätningsmannen ska delge gäldenären om handlingarna i enlighet med artikel 28.3 i förordningen samt 11 § 2 mom.

Om det bankkontot som kvarstaden avser inte finns i Finland, ska de handlingar som delges tillställas Helsingfors tingsrätt. Helsingfors tingsrätt ska delge gäldenären om handlingarna i enlighet med artikel 28.3 i förordningen samt 11 § 1 mom.

11 §

Delgivningssätt

Helsingfors tingsrätt verkställer delgivningen bevisligen med iakttagande av de delgivningssätt som föreskrivs i 11 kap. 3, 4, 7 eller 8 § i rättegångsbalken.

Utmätningsmannen verkställer delgivningen bevisligen med iakttagande av de delgivningssätt som föreskrivs i 3 kap. 41 § i utsökningsbalken.

12 §

Rättsmedel för gäldenären mot beslutet om kvarstad

En i artikel 33 i förordningen avsedd ansökan om rättsmedel prövas i Finland av Helsingfors tingsrätt.

13 §

Rättsmedel mot verkställighet av beslutet om kvarstad

Behörig myndighet i ett ärende som gäller rättsmedel som avses i artikel 34.1 i förordningen är utmätningsmannen.

En i artikel 34.2 i förordningen avsedd ansökan om rättsmedel prövas i Finland av Helsingfors tingsrätt.

Utmätningsmannen är behörig myndighet i ett ärende som gäller ett rättsmedel enligt artikel 35.3 i förordningen till den del som ansökan gäller avbrytande eller begränsning av verkställigheten av beslutet om kvarstad, och i ett ärende som gäller ett rättsmedel enligt artikel 35.4.

14 §

Sökande av ändring i domstolens avgöranden

Ändring i tingsrättens beslut som getts i ett förfarande enligt förordningen söks hos hovrätten utan anmälan om missnöje på det sätt som föreskrivs i artiklarna 21 och 37 i förordningen. Vid ändringssökande iaktas vad som föreskrivs i rättegångsbalken, om inte något annat föreskrivs i förordningen.

15 §

Sökande av ändring i utmätningssmannens avgöranden

Ändring i utmätningssmannens beslut i ett förfarande enligt förordningen söks hos tingsrätten på det sätt som föreskrivs i artikel 37 i förordningen. Vid ändringssökande iaktas vad som föreskrivs i 11 kap. i utsökningbalken, om inte något annat föreskrivs i förordningen.

16 §

Gäldenärens rätt att ställa säkerhet i stället för kvarstad

På gäldenärens rätt att ställa säkerhet med stöd av artikel 38.1 a i förordningen tillämpas i tillämpliga delar det förfarande som avses i 3 §.

Domstolen ska på yrkande av gäldenären förordna om att den säkerhet som ställts av gäldenären med stöd av artikel 38.1 a i förordningen ska återställas när den rätt eller det krav som säkerheten vart avsedd att trygga har uppfyllts eller förkastats genom dom eller annars har upphört. Beslutet ska tillställas utmätningssmannen, som ska sörja för att säkerheten återställs enligt beslutet.

Utmätningssmannen är behörig myndighet i ett ärende som gäller ställande av säkerhet enligt artikel 38.1 b i förordningen.

17 §

Översättningar

Handlingar enligt artikel 49.2 i förordningen som tillställs domstolen, Riksfogdeämbetet eller utmätningssmannen ska bifogas en översättning till finska, svenska eller engelska.

18 §

Kompletterande nationella föreskrifter om förfarandet

I ett förfarande enligt förordningen iaktas vad som föreskrivs om säkringsåtgärder i rättegångsbalken och vad som föreskrivs om verkställigheten av beslut om säkringsåtgärder i utsökningbalken, om inte något annat föreskrivs i förordningen eller i denna lag.

19 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den 20 .

2.

Lag om ändring av lagen om avgifter för domstolars och vissa justitieförvaltningsmyndigheters prestationer

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om avgifter för domstolars och vissa justitieförvaltningsmyndigheters prestationer (701/1993) 3 § 4 mom., sådant det lyder i lag 755/2008, som följer:

3 § *Rättegångsavgift*

I det förfarande som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande, Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel i mål och ärenden av privaträttslig natur tas den rättegångsavgift ut som föreskrivs för tvistemål.

Denna lag träder i kraft den 20 .

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EU) N:o 655/2014,**annettu 15 päivänä toukokuuta 2014,****eurooppalaisen tilvarojen turvaamismääräysmenettelyn käyttöön ottamisesta rajat ylittävää velkojen perintää varten siviili- ja kauppaoikeudellisissa asioissa**

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 81 artiklan 2 kohdan a, e ja f alakohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisyksityksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽¹⁾,

noudattavat tavallista lainsäätämisyksitystä ⁽²⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Unioni on perussopimusten nojalla ottanut tavoitteekseen pitää yllä ja kehittää vapauten, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuvaa aluetta, jolla taataan henkilöiden vapaa liikkuvuus. Tällaisen alueen luomiseksi asteittain unionin on määrä hyväksyä toimenpiteitä, jotka koskevat oikeudellista yhteistyötä yksityisoikeudellisissa asioissa, joilla on rajat ylittäviä vaikutuksia, erityisesti sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan sitä edellyttäessä.
- (2) Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 81 artiklan 2 kohdan mukaisesti toimenpiteisiin, jotka koskevat oikeudellista yhteistyötä yksityisoikeudellisissa asioissa, joilla on rajat ylittäviä vaikutuksia, saattaa kuulua toimia, joilla pyritään varmistamaan muun muassa jäsenvaltioiden tuomioistuinten päätösten vastavuoroinen tunnustaminen ja täytäntöönpano, tehokas oikeussuojan saatavuus sekä riita-asiain oikeudenkäyntien moitteetonta sujumista haittaavien esteiden poistaminen tarvittaessa edistämällä jäsenvaltioissa sovellettavien riita-asiain oikeudenkäyntiä koskevien sääntöjen yhteensopivuutta.
- (3) Komissio käynnisti 24 päivänä lokakuuta 2006 asiakirjalla ”Vihreä kirja tuomioiden täytäntöönpanon tehostamisesta Euroopan unionissa: pankkitalletusten takavarikointi” kuulemisen, jonka yhteydessä sidosryhmiltä tiedusteltiin, olisiko otettava käyttöön yhtenäinen eurooppalainen menettely tilvarojen turvaamiseksi sekä millaisia seikkoja tällaisessa menettelyssä olisi voitava ottaa huomioon.
- (4) Vuoden 2009 joulukuussa hyväksytyssä Tukholman ohjelmassa ⁽³⁾, jossa asetetaan painopisteet vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alalla vuosiksi 2010–2014, Eurooppa-neuvosto pyysi komissiota arvioimaan tiettyjen unionin tason väliaikaisten toimenpiteiden ja turvaamistoimien käyttöönoton tarvetta ja toteutettavuutta, jotta estettäisiin esimerkiksi varojen katoaminen ennen vaatimuksen täytäntöönpanoa, ja tekemään asianmukaisia ehdotuksia tuomioiden täytäntöönpanon tehostamiseksi unionissa pankkitalletusten ja velallisten omaisuuden osalta.
- (5) Kaikissa jäsenvaltioissa on otettu käyttöön kansallisia menettelyjä tilvarojen turvaamismääräysten kaltaisia turvaamistoimenpiteitä varten, mutta tällaisten toimenpiteiden myöntämisen edellytykset ja niiden täytäntöönpanon tehokkuus vaihtelevat huomattavasti valtiosta toiseen. Lisäksi kansallisten turvaamistoimenpiteiden hakeminen voi osoittautua vaivalloiseksi asioissa, joiden vaikutukset ulottuvat rajojen yli, varsinkin jos velkoja pyrkii turvaamaan useita tilejä eri jäsenvaltioissa. Näyttäisi sen vuoksi olevan tarpeen ja asianmukaista hyväksyä velvoittava ja sellaisenaan sovellettava unionin säädös, jolla luodaan uusi unionin menettely, jonka avulla voidaan rajat ylittävissä tapauksissa turvata pankkitileillä olevat varat tehokkaasti ja nopeasti.

⁽¹⁾ EUVL C 191, 29.6.2012, s. 57.

⁽²⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 15. huhtikuuta 2014 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä) ja neuvoston päätös, annettu 13. toukokuuta 2014.

⁽³⁾ EUVL C 115, 4.5.2010, s. 1.

- (6) Tällä asetuksella luodun menettelyn olisi oltava velkojan käytettävissä ylimääräisenä ja vapaaehtoisena keinona, ja velkoja voi edelleen vapaasti käyttää mitä tahansa muuta menettelyä saadakseen vastaavan, kansallisen lainsäädännön mukaisen toimenpiteen.
- (7) Velkojan olisi voitava saada eurooppalaisen tilivarojen turvaamismääräyksen muotoinen turvaamistoimenpide, jäljempänä 'turvaamismääräys' tai 'määräys', jolla velallista estetään siirtämästä tai nostamasta varoja jäsenvaltiossa sijaitsevalta pankkitililtä, jos ilman tällaista toimenpidettä on olemassa vaara, että hänen velalliseen kohdistuvan vaatimuksensa myöhempi täytäntöönpano estyisi tai olennaisesti vaikeutuisi. Velallisen tilillä pidettyjen varojen turvaamisella olisi oltava se vaikutus, että velallisen itsensä lisäksi myös henkilöitä, jotka hän on valtuuttanut suorittamaan maksuja tältä tililtä, esimerkiksi pysyvästoimeksiannolla tai suoraveloituksella tai luottokorttia käyttämällä, estetään käyttämästä varoja.
- (8) Tämän asetuksen soveltamisalan olisi katettava kaikki siviili- ja kauppaoikeudelliset asiat lukuun ottamatta eräitä selkeästi määriteltyjä asioita. Tätä asetusta ei etenään saisi soveltaa maksukyvyttömyysmenettelyssä olevaan velalliseen kohdistuviin vaatimuksiin. Tämän olisi merkittävä sitä, ettei velalliseen voida kohdistaa turvaamismääräystä silloin, kun hänen osaltaan on käynnistetty neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1346/2000 ⁽¹⁾ määritelty maksukyvyttömyysmenettely. Toisaalta rajoituksen olisi mahdollistettava se, että turvaamismääräystä voidaan käyttää tällaisen velallisen kolmansille osapuolille tekemien haitallisten maksusuoritusten perinnän turvaamiseen.
- (9) Tätä asetusta tulisi soveltaa sellaisissa luottolaitoksissa oleviin tileihin, joiden liiketoimintana on vastaanottaa yleisöltä talletuksia tai muita takaisinmaksettavia varoja ja myöntää luottoja omaan lukuunsa.

Sitä ei näin ollen saa soveltaa rahoituslaitoksiin, jotka eivät ota vastaan tällaisia talletuksia; niihin kuuluvat esimerkiksi vienti- tai investointihankkeille tai kehitysmaiden hankkeille rahoitusta myöntävät laitokset tai rahoitusmarkkinapalveluja tarjoavat laitokset. Lisäksi tätä asetusta ei saa soveltaa keskuspankkien tileihin tai keskuspankeissa oleviin pankkitileihin siltä osin kuin ne toimivat rahaviranomaisina eikä tileihin, joita ei voida turvata turvaamismääräystä vastaavilla kansallisilla määräyksillä tai joihin ei muutoin saa kyseessä olevan tilin sijaintijäsenvaltion lain nojalla kohdistaa ulosottoa.

- (10) Tätä asetusta olisi sovellettava ainoastaan rajat ylittäviin asioihin, ja siinä olisi määriteltävä, mikä on rajat ylittävä asia tässä nimenomaisessa yhteydessä. Tässä asetuksessa asiaa olisi pidettävä rajat ylittävänä silloin, kun turvaamismääräystä koskevaa hakemusta käsittelevä tuomioistuin sijaitsee eri jäsenvaltiossa kuin määräyksen kohteena oleva pankkitili. Asiaa olisi pidettävä rajat ylittävänä myös silloin, kun velkojan kotipaikka on eri jäsenvaltiossa kuin asianomainen tuomioistuin ja turvattava pankkitili.

Tätä asetusta ei pitäisi soveltaa siinä jäsenvaltiossa pidettävien tilien turvaamiseen, jonka tuomioistuimelta haetaan turvaamismääräystä, jos myös velkojan kotipaikka on kyseisessä jäsenvaltiossa, vaikka velkoja hakisi samanaikaisesti turvaamismääräystä, joka koskee jossain toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevaa tiliä tai sijaitsevia tilejä. Tällaisessa tapauksessa velkojan olisi tehtävä kaksi erillistä hakemusta (toinen turvaamismääräystä varten ja toinen kansallista toimenpidettä varten).

- (11) Turvaamismääräystä koskevaan menettelyyn voisi turvautua velkoja, joka haluaa varmistaa pääasiassa myöhemmin annettavan tuomion täytäntöönpanon joko ennen pääasiakanteen panemista vireille tai missä tahansa tällaisen sen käsittelyn vaiheessa. Siihen voisi turvautua myös velkoja, joka on jo saanut tuomion, tuomioistuimessa tehdyn sovinnon tai virallisen asiakirjan, jossa velallista vaaditaan maksamaan velkojan vaatimus.
- (12) Turvaamismääräyksellä olisi voitava turvata jo eräntyneet vaatimukset. Sillä olisi myös voitava turvata vielä eräntymättömät vaatimukset, kunhan tällaiset vaatimukset johtuvat jo toteutuneesta liiketoimesta tai tapahtumasta ja niiden määrä on määritettävissä, mukaan lukien sopimukseen perustumatonta vahingonkorvausta koskevat vaatimukset ja rikokseen perustuvat yksityisoikeudelliset korvaus- tai hyvitysvaatimukset.

⁽¹⁾ Neuvoston asetus (EY) N:o 1346/2000, annettu 29 päivänä toukokuuta 2000, maksukyvyttömyysmenettelyistä (EYVL L 160, 30.6.2000, s. 1).

Velkojan olisi voitava pyytää turvaamismääräyksen antamista päävaatimuksen määrän tai pienemmän määrän osalta. Viimeksi mainittu voi olla hänen etunsa mukaista esimerkiksi, jos hän on jo saanut osalle vaatimustaan jonkin muun vakuuden.

- (13) Turvaamismääräysasian ja pääasiakanteen välisen läheisen yhteyden varmistamiseksi olisi kansainvälinen toimivalta antaa turvaamismääräys osoitettava sen jäsenvaltion tuomioistuimille, jonka tuomioistuimilla on toimivalta ratkaista pääasia. Tätä asetusta sovellettaessa pääasiakanteen käsitteen tulisi kattaa kaikki menettelyt, joiden tavoitteena on saada asianomaiseen vaatimukseen sovellettava täytäntöönpanokelpoinen asiakirja ja joihin kuuluisivat esimerkiksi maksuääräyksiä koskevat yksinkertaistetut menettelyt ja Ranskan procédure de référé -menettelyn kaltaiset menettelyt. Jos velallinen on kuluttaja, jonka kotipaikka on jossakin jäsenvaltiossa, ainoastaan kyseisen jäsenvaltion tuomioistuimilla tulisi olla toimivalta antaa turvaamismääräys.
- (14) Turvaamismääräyksen antamisen edellytykset olisi määriteltävä siten, että toisaalta turvataan asianmukaisesti velkojan oikeus saada tällainen määräys ja toisaalta suojellaan velallisen etuja ja ehkäistään määräyksen väärinkäyttö.

Tästä syystä, kun velkoja hakee turvaamismääräystä ennen tuomion saamista, tuomioistuimen, jolle hakemus on jätetty, olisi voitava velkojan toimittamien todisteiden perusteella vakuuttua siitä, että velkoja todennäköisesti menestyy velalliseen kohdistuvassa pääasiavaatimuksessaan.

Lisäksi velkojan olisi edellytettävä kaikissa tilanteissa, myös silloin, kun hän on jo saanut tuomion, osoitettavan tuomioistuinta tyydyttävällä tavalla, että hänen vaatimukselleen on saatava nopeasti oikeussuoja ja että ilman määräystä olemassa olevan tai tulevan tuomion täytäntöönpano estyy tai olennaisesti vaikeutuu, koska on olemassa todellinen riski siitä, että siihen mennessä, kun velkoja saa täytäntöönpanokelpoisen tuomion, velallinen on epätavallisessa määrin tai epätavallisin toimin hävittänyt, katkenyt tai hukannut varansa tai luovuttanut ne alle niiden arvon.

Tuomioistuimen olisi arvioitava velkojan tällaisen riskin olemassaolon tukemiseksi toimittamia todisteita. Ne voisivat esimerkiksi liittyä velallisen käytökseen velkojan vaatimuksen suhteen tai osapuolten välisessä aikaisemmassa riita-asiassa, velallisen luottotietoihin, velallisen varojen luonteeseen ja velallisen varojensa osalta hiljattain toteuttamiin toimiin. Arvioidessaan todisteita tuomioistuin voi katsoa, että velallisen tileiltä tekemät nostot tai suoritukset, joilla tämä pitää yllä tavanomaista liiketoimintaansa tai kattaa perheen juoksevia kuluja, eivät sinänsä ole epätavallisia. Pelkästään velan maksamatta jättämistä tai vaatimuksen riitauttamista taikka sitä, että velallisella on useampi velkoja, ei saisi pitää riittävinä todisteina määräyksen antamiselle. Sekään ei saisi riittää perusteeksi määräyksen antamiselle, että velallisen taloudellinen tilanne on huono tai heikkenemässä. Tuomioistuin voi kuitenkin ottaa nämä tekijät huomioon riskin olemassaoloa koskevassa kokonaisarviossa.

- (15) Turvaamismääräyksen yllätysvaikutuksen varmistamiseksi ja sen takaamiseksi, että määräys on hyödyllinen väline velkojalle, joka yrittää periä velkoja velalliselta rajat ylittävissä asioissa, velalliselle ei saisi ilmoittaa velkojan hakemuksesta eikä häntä saisi kuulla ennen määräyksen antamista eikä ilmoittaa määräyksestä ennen sen toteuttamista. Jos tuomioistuin ei ole velkojan tai mahdollisuuksien mukaan tämän todistajan tai todistajien esittämien todisteiden ja tietojen perusteella vakuuttunut siitä, että kyseessä olevien tilivarojen turvaaminen on perusteltua, sen ei pitäisi antaa määräystä.
- (16) Tilanteissa, joissa velkoja hakee turvaamismääräystä ennen pääasiakanteen vireillepanoa tuomioistuimessa, tämän asetuksen olisi veloitettava hänet suorittamaan vireillepano tiettyssä määräajassa ja myös esittämään sille tuomioistuimelle, jolle hän on tehnyt määräystä koskevan hakemuksen, todisteet tällaisesta vireillepanosta. Jos velkoja ei noudata tätä veloitetta, tuomioistuimen tulisi omasta aloitteestaan peruuttaa määräys tai määräyksen tulisi päätyä ilman eri toimenpiteitä.
- (17) Koska velallista ei kuulla ennakoon, tässä asetuksessa olisi säädettävä erityisistä takeista määräyksen väärinkäytön estämiseksi ja velallisen oikeuksien suojelemiseksi.

- (18) Yhtenä merkittävänä takeena olisi voitava vaatia velkojaa antamaan vakuus, jolla varmistetaan, että velalliselle voidaan myöhemmin korvata vahingot, joita hänelle on mahdollisesti aiheutunut turvaamismääräyksestä. Kansallisesta lainsäädännöstä riippuen tällainen vakuus voitaisiin antaa vakuustalletuksen tai vaihtoehtoisen vakuuden, kuten pankkitakauksen tai kiinnityksen, muodossa. Tuomioistuimella olisi oltava valta määritellä riittävä vakuus, jolla estetään määräyksen väärinkäyttö ja varmistetaan velallisen korvaus, ja jollei mahdollisen vahingon määrästä ole erityisiä todisteita, sen olisi voitava määritellensä vakuuden määrää pitää ohjenuoranaan määrää, jolle määräys on tarkoitus antaa.

Tapauksissa, joissa velkoja ei ole vielä saanut tuomiota, tuomioistuimessa tehtyä sovintoa tai virallista asiakirjaa, jossa velallista vaaditaan maksamaan velkojan vaatimus, vakuuden antamista olisi vaadittava säännönmukaisesti ja tuomioistuimen olisi luovuttava vaatimuksesta tai vaadittava määrältään pienempää vakuutta vain poikkeuksellisesti, jos se katsoo, että tällainen vakuus on epäasianmukainen, turha tai kohtuuton asiaan liittyvissä olosuhteissa. Näin olisi esimerkiksi, jos velkojalla on näkemyksensä tueksi erityisen vankkaa näyttöä mutta ei riittäviä varoja vakuuden antamiseksi, jos vaatimus liittyy elatukseen tai palkkojen maksuun tai jos vaatimuksen koko on sellainen, että määräys ei todennäköisesti aiheuta vahinkoa velalliselle, kuten esimerkiksi pieni yrityksen velka.

Tapauksissa, joissa velkoja on jo saanut tuomion, tuomioistuimessa tehdyn sovinnon tai virallisen asiakirjan, vakuuden antaminen olisi jätettävä tuomioistuimen harkinnan varaan. Vakuuden antaminen voi esimerkiksi olla aiheellista, edellä mainittuja poikkeuksellisia tilanteita lukuun ottamatta, kun tuomio, jonka täytäntöönpano on tarkoitus turvaamismääräyksellä turvata, ei ole vielä täytäntöönpanokelpoinen tai on vain väliaikaisesti täytäntöönpanokelpoinen meneillään olevan muutoksenhaun vuoksi.

- (19) Toinen tärkeä velkojan ja velallisen etuja tasapainottava tekijä on sääntö, joka koskee velkojan vastuuta niiden vahinkojen osalta, joita velalliselle aiheutuu turvaamismääräyksestä. Tässä asetuksessa olisi sen vuoksi vähimmäisvaatimuksena säädettävä velkojan vastuusta niiden vahinkojen osalta, joita velalliselle mahdollisesti aiheutuu turvaamismääräyksestä velkojan virheen vuoksi. Tässä yhteydessä todistustaakka on velallisella. Tässä asetuksessa määriteltyjen vastuuta koskevien perusteiden osalta olisi säädettävä yhdenmukaisesta säännöstä, jolla vahvistetaan kumottavissa oleva oletamus velkojan virheestä.

Lisäksi jäsenvaltioiden olisi voitava pitää voimassa tai ottaa käyttöön kansallisessa lainsäädännössään muita kuin tässä asetuksessa määriteltyjä vastuuta koskevia perusteita. Tällaisten muiden vastuuta koskevien perusteiden osalta jäsenvaltioiden olisi myös voitava pitää voimassa tai ottaa käyttöön muita vastuulajeja, kuten ankara vastuu.

Tässä asetuksessa tulisi myös vahvistaa lainvalintasäännöt, joissa täsmennetään, että velkojan vastuuseen tulisi soveltaa täytäntöönpanojäsenvaltion lakia. Jos täytäntöönpanojäsenvaltioita on useita, tulisi soveltaa sen täytäntöönpanojäsenvaltion lakia, jossa velallisen vakainainen asuinpaikka on. Jos velallisen vakainainen asuinpaikka ei ole missään täytäntöönpanojäsenvaltiossa, tulisi soveltaa sen täytäntöönpanojäsenvaltion lakia, jolla on läheisin liittymä asiaan. Määritettäessä läheisintä liittymää eri täytäntöönpanojäsenvaltiossa turvattuun määrään suuruus voisi olla yksi niistä tunnusmerkeistä, jotka tuomioistuimen on otettava huomioon.

- (20) Niiden nykyisten käytännön ongelmien ratkaisemiseksi, jotka liittyvät tietojen hankkimiseen velallisten pankkitilin sijainnista rajat ylittävissä tapauksissa, tällä asetuksella tulisi perustaa mekanismi, jonka ansiosta velkoja voi pyytää, että tuomioistuin hankkii ennen turvamääräyksen antamista velallisen tilin tunnistamisen kannalta tarvittavat tiedot sen jäsenvaltion nimetyltä tiedonhankintaviranomaiselta, jossa velkoja uskoo velallisen tilin sijaitsevan. Ottaen huomioon tällaisen viranomaisten toimenpiteen ja tällaisen yksityisten tietojen saatavuuden erityisluonne, pääsy tilitietoihin olisi pääsääntöisesti myönnettävä ainoastaan tapauksissa, joissa velkoja on jo saanut täytäntöönpanokelpoisen tuomion, tuomioistuimessa tehdyn sovinnon tai virallisen asiakirjan. Poikkeuksellisesti velkojalla olisi kuitenkin oltava mahdollisuus tehdä tilitietoja koskeva pyyntö, vaikka hänen tuomionsa, tuomioistuimessa tehty sovintonsa tai virallinen asiakirjansa ei olisi vielä täytäntöönpanokelpoinen. Tällaisen pyynnön olisi oltava mahdollinen, kun turvattava määrä on merkittävä ottaen huomioon asian kannalta olennaiset seikat ja kun tuomioistuin on velkojan toimittamien todisteiden perusteella varmistunut tällaisten tilitietojen tarpeen kiireellisyydestä, koska on olemassa riski siitä, että ilman niitä velkojan velalliseen kohdistaman vaatimuksen täytäntöönpano todennäköisesti vaarantuu, mikä voisi johtaa velkojan taloudellisen tilanteen merkittävään heikkenemiseen.

Jotta mekanismi toimisi, jäsenvaltioiden tulisi ottaa kansallisessa lainsäädännössään käyttöön yksi tai useampia tällaisten tietojen hankintamenetelmiä, jotka ovat toimivia ja tehokkaita ja jotka eivät ole suhteettoman kalliita tai aikaa vieviä. Mekanismia tulisi käyttää ainoastaan, jos kaikki turvaamismääräyksen antamisen edellytykset ja vaatimukset täyttyvät ja jos velkoja on perustellut asianmukaisesti pyynnössään, miksi on syytä uskoa, että velallisella on yksi tai useampi tili tietyssä jäsenvaltiossa. Syynä voi olla esimerkiksi se, että velallinen työskentelee tai harjoittaa ammatillista toimintaa kyseisessä jäsenvaltiossa tai hänellä on siellä omaisuutta.

- (21) Velallisen henkilötietojen suojaamiseksi pyynnön kautta saatuja velallisen pankkitilin tai pankkitilien tunnistamiseen liittyviä tietoja ei tulisi toimittaa velkojalle. Ne tulisi toimittaa ainoastaan pyynnön esittäneelle tuomioistuimelle ja poikkeuksellisesti velallisen pankille, jos pankki tai muu määräyksen täytäntöönpanosta vastaava elin täytäntöönpanojäsenvaltiossa ei pysty tunnistamaan velallisen tiliä määräyksessä annettujen tietojen perusteella, esimerkiksi silloin, kun useilla henkilöillä, joilla on sama nimi ja osoite, on tilejä samassa pankissa. Jos tällöin määräyksessä on ilmoitettu, että turvattavan pankkitilin numero tai turvattavien pankkitilien numerot on saatu tietoja koskevan pyynnön avulla, pankin tulisi pyytää näitä tietoja täytäntöönpanojäsenvaltion tiedonhankintaviranomaiselta ja sen tulisi voida esittää tällainen pyyntö epävirallisesti ja yksinkertaisesti.
- (22) Tässä asetuksessa tulisi velkojalle antaa oikeus hakea muutosta päätökseen, jolla kieltäydytään antamasta turvaamismääräystä. Tämä oikeus ei vaikuta velkojan mahdollisuuteen tehdä uusi turvaamismääräysshakemus uusien tosiseikkojen tai uusien todisteiden perusteella.
- (23) Pankkitilien turvaamiseen tarkoitetut täytäntöönpanorakenteet vaihtelevat huomattavasti jäsenvaltioissa. Jäsenvaltioiden päällekkäisten rakenteiden välttämiseksi ja kansallisten menettelyjen noudattamiseksi siinä määrin kuin se on mahdollista tässä asetuksessa tulisi turvaamismääräyksen täytäntöönpanon ja varsinaisen toteuttamisen osalta ottaa huomioon menetelmät ja rakenteet, jotka ovat jo olemassa vastaavien kansallisten määräysten täytäntöönpanoa ja toteuttamista varten siinä jäsenvaltiossa, jossa määräys on pantava täytäntöön.
- (24) Nopean täytäntöönpanon varmistamiseksi tässä asetuksessa olisi säädettävä, että määräys on toimitettava alkupe-
rjäsenvaltiosta täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle millä tahansa asianmukaisella keinolla, jolla varmistetaan, että toimitettujen asiakirjojen sisältö on oikea ja totuudenmukainen ja helposti luettavissa.
- (25) Vastaanottaessaan turvaamismääräyksen täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen tulisi toteuttaa tarvittavat toimet määräyksen panemiseksi täytäntöön kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti joko toimittamalla vastaanotettu määräys pankille tai muulle tällaisten määräysten täytäntöönpanosta tuossa jäsenvaltiossa vastaavalle elimelle tai, jos kansallisessa lainsäädännössä niin säädetään, antamalla muulla tavoin pankille määräys täytäntöönpanosta.
- (26) Riippuen täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädännön nojalla vastaavia kansallisia määräyksiä varten käytettävissä olevasta menetelmästä, turvaamismääräys tulisi toteuttaa jäädyttämällä turvattava määrä velallisen tilille tai, jos kansallisessa lainsäädännössä niin säädetään, siirtämällä kyseinen määrä erityiselle turvaamistarkoitusta palvelevalle tilille, joka voisi olla joko toimivaltaisen täytäntöönpanoviranomaisen, tuomioistuimen, sen pankin, jossa velallisella on tili, tai tapauskohtaisesti turvaamista varten koordinoitunneiksi nimetyin pankin tili.
- (27) Tämä asetus ei saisi poissulkea sitä, että turvaamismääräyksen täytäntöönpanosta aiheutuvia maksuja voidaan vaatia maksettavaksi etukäteen. Tästä asiasta olisi säädettävä sen jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä, jossa määräys on pantava täytäntöön.
- (28) Turvaamismääräyksellä tulisi olla sama asema kuin vastaavalla kansallisella määräyksellä täytäntöönpanojäsenvaltiossa mahdollisesti on. Jos tietyillä täytäntöönpanotoimenpiteillä on kansallisen lainsäädännön nojalla etusija turvaamistoimenpiteisiin nähden, niille olisi annettava sama etusija tämän asetuksen nojalla annettuun turvaamismääräykseen nähden. Tätä asetusta sovellettaessa joissakin kansallisissa oikeusjärjestelmissä olevia *ad personam*-määräyksiä voidaan pitää vastaavina kansallisina määräyksinä.

- (29) Tässä asetuksessa tulisi säätää pankin tai muun turvaamismääräyksen täytäntöönpanosta täytäntöönpanojäsenvaltiossa vastaavan elimen velvoitteesta ilmoittaa, onko määräyksellä voitu turvata velallisen varoja, ja jos on, missä määrin, sekä velkojan velvoitteesta varmistaa sellaisten turvattujen varojen vapauttaminen, jotka ylittävät määräyksessä mainitun määrän.
- (30) Tällä asetuksella olisi turvattava velallisen oikeus oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin ja hänen oikeutensa tehokkaisuuteen oikeussuojakeinoihin ja sen vuoksi, ottaen huomioon turvaamismääräyksen antamista koskevan menettelyn *ex parte* -luonne, annettava hänelle mahdollisuus riitauttaa määräys tai sen täytäntöönpano tässä asetuksessa säädetyn perusteiden välittömästi määräyksen toteuttamisen jälkeen.
- (31) Tässä asetuksessa tulisi tähän liittyen vaatia, että turvaamismääräys, kaikki velkojan alkuperäjäsenvaltion tuomioistuimelle toimittamat asiakirjat ja tarvittavat käännökset annetaan tiedoksi velalliselle heti määräyksen toteuttamisen jälkeen. Tuomioistuimella tulisi olla harkintavalta liittää mukaan mahdollisia muita asiakirjoja, joiden perusteella se on tehnyt päätöksensä ja joita velallinen voi tarvita oikeussuojatoimiaan varten, kuten pikakirjoitustekstit suullisista kuulemisista.
- (32) Velallisen tulisi voida pyytää turvaamismääräyksen uudelleentarkastelua, etenkin jos tässä asetuksessa vahvistetut edellytykset tai vaatimukset eivät täyty tai jos määräyksen antamiseen johtaneet olosuhteet ovat muuttuneet siten, että määräyksen antaminen ei olisi enää perusteltua. Jos kyseessä ei esimerkiksi ole tässä asetuksessa määritelty rajat ylittävä asia, velallisen käytettävissä tulisi olla oikeussuojakeinoja, jos tässä asetuksessa vahvistettuja toimivaltasääntöjä ei ole noudatettu, jos velkoja ei ole pannut pääasiakannetta vireille tässä asetuksessa säädettyissä määräajoissa ja jos tuomioistuin ei ole tämän seurauksena omasta aloitteestaan peruuttanut määräystä tai määräys ei ole päättynyt ilman eri toimenpiteitä, jos velkojan vaatimus ei edellytä pikaista suojausta turvaamismääräyksen muodossa, koska ei ole olemassa riskiä siitä, että kyseisen vaatimuksen myöhempi täytäntöönpano estyisi tai olennaisesti vaikeutuisi tai jos annettu vakuus ei täytä tässä asetuksessa säädettyjä vaatimuksia.

Oikeussuojakeinoja tulisi olla myös velallisen käytettävissä, jos määräystä ja ilmoitusta turvaamisesta ei ole annettu hänelle tiedoksi tässä asetuksessa säädetyn mukaisesti tai jos hänelle tiedoksi annetut asiakirjat eivät täytä tässä asetuksessa säädettyjä kielivaatimuksia. Tällaista keinoa ei kuitenkaan pitäisi antaa käyttöön, jos tiedoksiannon toimittamatta jättäminen tai käännöksen puuttuminen korjataan tiettyssä määräajassa. Tiedoksiannon toimittamatta jättämisen korjaamista varten velkojan olisi esitettävä alkuperäjäsenvaltion tiedoksiannosta vastaavalle elimelle pyyntö asiaan kuuluvien asiakirjojen tiedoksi antamisesta velalliselle kirjatulla kirjeellä tai silloin, kun velallinen on suostunut noutamaan asiakirjat tuomioistuimesta, toimitettava tuomioistuimelle tarvittavat käännökset asiakirjoista. Tällaista pyyntöä ei tulisi vaatia, jos tiedoksiannon toimittamatta jättäminen on jo korjattu muilla keinoin, esimerkiksi jos tuomioistuin on kansallisen lainsäädännön mukaisesti saattanut tiedoksiannon vireille omasta aloitteestaan.

- (33) Kansallisessa lainsäädännössä säädetään siitä, kenen on toimitettava tässä asetuksessa vaaditut käännökset ja kuka vastaa käännösten kustannuksista.
- (34) Turvaamismääräyksen antamisen vastaisten oikeussuojakeinojen myöntämistä koskeva toimivalta tulisi olla jäsenvaltion tuomioistuimilla, jossa määräys on annettu. Määräyksen täytäntöönpanon vastaisten oikeussuojakeinojen myöntämistä koskeva toimivalta tulisi olla täytäntöönpanojäsenvaltion tuomioistuimilla tai tapauksen mukaan toimivaltaisilla täytäntöönpanoviranomaisilla.
- (35) Velallisella tulisi olla oikeus hakea turvattujen varojen vapauttamista, jos hän antaa asianmukaisen vaihtoehdoisen vakuuden. Tällainen vaihtoehdoisen vakuuden voitaisiin antaa vakuustalletuksen tai vaihtoehdoisen vakuuden, kuten pankkitakauksen tai kiinnityksen, muodossa.

- (36) Tällä asetuksella olisi varmistettava, että velallisen tilin turvaaminen ei vaikuta määriin, jotka on vapautettu ulosotosta täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädännön nojalla, esimerkiksi määrät, jotka ovat tarpeen velallisen ja hänen perheensä toimeentulon turvaamiseksi. Kyseisessä jäsenvaltiossa sovellettavista menettelyistä riippuen joko vastuussa olevan elimen, joka voi olla tuomioistuin, pankki tai toimivaltainen täytäntöönpanoviranomainen, olisi vapautettava asianomainen määrä omasta aloitteestaan ennen määräyksen toteuttamista tai määrä olisi vapautettava velallisen pyynnöstä määräyksen toteuttamisen jälkeen. Jos useissa jäsenvaltioissa olevat tilit on turvattu ja vapautusta on sovellettu useammin kuin kerran, velkojan olisi voitava hakea minkä tahansa täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaiselta tuomioistuimelta tai, jos kyseisen täytäntöönpanojäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä niin säädetään, kyseisen jäsenvaltion toimivaltaiselta täytäntöönpanoviranomaiselta mukautusta kyseisessä jäsenvaltiossa sovellettuun vapautukseen.
- (37) Jotta voidaan varmistaa, että turvaamismääräys annetaan ja pannaan täytäntöön viipymättä, tässä asetuksessa olisi vahvistettava määräajat, joiden kuluessa menettelyn eri vaiheet on saatava päätökseen. Menettelyyn osallisina olevien tuomioistuinten tai viranomaisten tulisi voida poiketa näistä määräajoista ainoastaan poikkeustapauksissa, esimerkiksi asioissa, jotka ovat oikeudellisesti tai sisällöltään erityisen monimutkaisia.
- (38) Tässä asetuksessa säädettyjen määräaikojen ja määräpäivien laskemiseen olisi sovellettava neuvoston asetusta (ETY, Euratom) N:o 1182/71 ⁽¹⁾.
- (39) Tämän asetuksen soveltamisen helpottamiseksi tulisi säätää jäsenvaltioiden velvoitteesta toimittaa komissiolle tiettyjä tietoja turvaamismääräyksiin ja vastaaviin kansallisiin määräyksiin liittyvästä lainsäädännöstä ja menettelyistä.
- (40) Tämän asetuksen käytännön soveltamisen helpottamiseksi tulisi laatia vakiolomakkeita etenkin turvaamismääräyksen soveltamista, itse määräystä, varojen turvaamista koskevaa ilmoitusta sekä tämän asetuksen mukaisia oikeus-suoja- ja muutoksenhakekeinoja varten.
- (41) Tässä asetuksessa tulisi menettelyjen tehostamiseksi sallia asianomaisten jäsenvaltioiden menettelysäännöissä hyväksytyt uusimman viestintätekniikan mahdollisimman laaja käyttö erityisesti tässä asetuksessa säädettyjen vakiolomakkeiden täyttämiseksi ja menettelyihin osallisina olevien viranomaisten välisessä viestinnässä. Turvaamismääräyksen ja muiden tässä asetuksessa tarkoitettujen asiakirjojen allekirjoitusmenetelmien olisi lisäksi oltava teknisesti neutraaleja, jotta ne mahdollistavat olemassa olevien menetelmien, kuten digitaalisen varmentamisen tai suojatun tunnistamisen, käytön ja tulevan teknisen kehityksen tällä alalla.
- (42) Jotta voidaan varmistaa tämän asetuksen täytäntöönpanon yhdenmukaiset edellytykset, komissiolle olisi siirrettävä täytäntöönpanovaltaa tässä asetuksessa säädettyjen vakiolomakkeiden laatimisen ja myöhemmän muuttamisen osalta. Tätä valtaa olisi käytettävä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 182/2011 ⁽²⁾ mukaisesti.
- (43) Tässä asetuksessa säädettyjen vakiolomakkeiden laatimista ja myöhempää muuttamista koskevien täytäntöönpanosäästöjen hyväksymiseen olisi sovellettava neuvoa-antavaa menettelyä asetuksen (EU) N:o 182/2011 4 artiklan mukaisesti.
- (44) Tässä asetuksessa kunnioitetaan perusoikeuksia ja otetaan huomioon Euroopan unionin perusoikeuskirjassa tunnustetut periaatteet. Sillä pyritään erityisesti edistämään perusoikeuskirjan 7 artiklassa määrättyä oikeutta yksityis- ja perhe-elämän kunnioittamiseen, 8 artiklassa määrättyä oikeutta henkilötietojen suojaan, 17 artiklassa määrättyä omistusoikeutta sekä 47 artiklassa määrättyä oikeutta tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin ja puolueettomaan tuomioistuimeen.

⁽¹⁾ Neuvoston asetus (ETY, Euratom) N:o 1182/71, annettu 3 päivänä kesäkuuta 1971, määräaikoihin, päivämääriin ja määräpäiviin sovellettavista säännöistä (EYVL L 124, 8.6.1971, s. 1).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 182/2011, annettu 16 päivänä helmikuuta 2011, yleisistä säännöistä ja periaatteista, joiden mukaisesti jäsenvaltiot valvovat komission täytäntöönpanovallan käyttöä (EUVL L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (45) Tässä asetuksessa tarkoitettujen henkilötietojen käyttöön saamisen, niiden käytön ja toimittamisen osalta olisi noudatettava Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 95/46/EY⁽¹⁾, sellaisena kuin se on saatettuna osaksi jäsenvaltioiden kansallista lainsäädäntöä, vaatimuksia.
- (46) Tämän asetuksen soveltamiseksi olisi kuitenkin säädettävä joitakin henkilötietojen käyttöön saamista, niiden käyttöä ja toimittamista koskevia erityisedellytyksiä. Tältä osin on otettu huomioon Euroopan tietosuojavaltuutetun lausunto⁽²⁾. Rekisteröidylle henkilölle olisi ilmoitettava asiasta kansallisen lainsäädännön mukaisesti. Ilmoitusta velalliselle hänen tiliään tai tilejään koskevien tietojen luovuttamisesta olisi kuitenkin lykättävä 30 päivällä sen estämiseksi, että varhainen ilmoitus velalliselle vaarantaisi turvaamismääräyksen vaikutuksen.
- (47) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän asetuksen tavoitetta, joka on sellaisen unionin menettelyn perustaminen, jonka avulla velkoja voi saada turvaamismääräyksen, jolla estetään velkojan vaatimuksen myöhemmän täytäntöönpanon vaarantaminen siirtämällä tai nostamalla varoja, joita velallinen pitää unionissa sijaitsevalla pankkitilillä, vaan se voidaan sen laajuuden ja vaikutusten saavuttaa paremmin unionin tasolla. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä asetuksessa ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi.
- (48) Tätä asetusta olisi sovellettava vain jäsenvaltioihin, joita se sitoo perussopimusten mukaisesti. Tästä syystä tässä asetuksessa säädetyt turvaamismääräyksen saamista koskevan menettelyn olisi oltava ainoastaan sellaisten velkojen käytettävissä, joiden kotipaikka on jäsenvaltiossa, jota tämä asetus sitoo, ja tämän asetuksen nojalla annettavien määräysten olisi koskettava ainoastaan tällaisessa jäsenvaltiossa sijaitsevia pankkitilejä.
- (49) Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan unionin toiminnasta tehtyyn sopimukseen liitettyssä, Yhdistyneen kuningaskunnan ja Irlannin asemasta vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alueen osalta tehdyssä pöytäkirjassa N:o 21 olevan 3 artiklan mukaisesti Irlanti on ilmoittanut haluavansa osallistua tämän asetuksen hyväksymiseen ja soveltamiseen.
- (50) Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan unionin toiminnasta tehtyyn sopimukseen liitettyssä, Yhdistyneen kuningaskunnan ja Irlannin asemasta vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alueen osalta tehdyssä pöytäkirjassa N:o 21 olevan 1 ja 2 artiklan mukaisesti Yhdistynyt kuningaskunta ei osallistu tämän asetuksen hyväksymiseen, asetus ei sido Yhdistynyttä kuningaskuntaa eikä sitä sovelleta Yhdistyneeseen kuningaskuntaan, sanotun kuitenkin rajoittamatta mainitussa pöytäkirjassa olevan 4 artiklan soveltamista.
- (51) Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan unionin toiminnasta tehtyyn sopimukseen liitettyssä, Tanskan asemasta tehdyssä pöytäkirjassa N:o 22 olevan 1 ja 2 artiklan mukaisesti Tanska ei osallistu tämän asetuksen hyväksymiseen, asetus ei sido Tanskaa eikä sitä sovelleta Tanskaan,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN ASETUKSEN:

1 LUKU

KOHDE, SOVELTAMISALA JA MÄÄRITELMÄT

1 artikla

Kohde

1. Tällä asetuksella perustetaan unionin menettely, jonka avulla velkoja voi saada eurooppalaisen tilivarojen turvaamismääräyksen, jäljempänä 'turvaamismääräys' tai 'määräys', jolla estetään määräyksessä mainittuun määrään saakka velkojan vaatimuksen myöhemmän täytäntöönpanon vaarantaminen, joka tapahtuu siirtämällä tai nostamalla varoja, joita velallinen pitää tai hänen puolestaan pidetään jäsenvaltiossa sijaitsevalla pankkitilillä.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 95/46/EY annettu 24 päivänä lokakuuta 1995, yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (EYVL L 281, 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ EUVL C 373, 21.12.2011, s. 4.

2. Velkoja voi käyttää turvaamismääräystä vaihtoehtona kansallisen lainsäädännön mukaisille turvaamistoimenpiteille.

2 artikla

Sovellettamisala

1. Tätä asetusta sovelletaan rahallisiin vaateisiin 3 artiklassa määriteltyissä siviili- ja kauppaoikeudellisissa rajat ylittävissä asioissa, riippumatta siitä, millaisesta tuomioistuimesta on kyse. Asetusta ei sovelleta esimerkiksi vero-, tulli- tai hallinto-oikeudellisiin asioihin eikä valtion vastuuseen teoista ja laiminlyönneistä julkista valtaa käytettäessä (*“acta iure imperii”*).

2. Asetusta ei sovelleta:

- a) aviovarallisuussuhteista tai sellaisista suhteista, joilla niihin sovellettavan lain mukaan katsotaan olevan avioliittoon verrattavia vaikutuksia, johtuviin varallisuusoikeuksiin;
- b) testamenttiin ja perintöön, mukaan lukien kuolemasta johtuvat elatusvelvoitteet;
- c) sellaiseen velalliseen kohdistuviin vaatimuksiin, jonka osalta on käynnistetty konkurssimenettely, maksukyvyttömiä yhtiöiden tai muiden oikeushenkilöiden likvidaatioon liittyvä maksukyvyttömyysmenettely, oikeudellisia järjestelyjä, akordeja tai muita niihin rinnastettavia menettelyjä;
- d) sosiaaliturvaan;
- e) välimiesmenettelyyn.

3. Tätä asetusta ei sovelleta pankkitileihin, joihin ei tilin tai tilien sijaintijäsenvaltion lainsäädännön nojalla saa kohdistaa ulosottoa, eikä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 98/26/EY⁽¹⁾ 2 artiklan a alakohdassa määriteltyjen järjestelmien hoitoon liittyviin tileihin.

4. Tätä asetusta ei sovelleta keskuspankkien pankkitileihin eikä keskuspankeissa oleviin pankkitileihin siltä osin kuin ne toimivat rahaviranomaisena.

3 artikla

Rajat ylittävät asiat

1. Tätä asetusta sovellettaessa rajat ylittävällä asialla tarkoitetaan asiaa, jossa turvaamismääräyksellä turvattava yksi tai useampi pankkitili sijaitsee jossain muussa jäsenvaltiossa kuin:

- a) jäsenvaltiossa, jonka tuomioistuimelle turvaamismääräystä koskeva hakemus tehdään 6 artiklan nojalla, tai
- b) velkojan kotipaikan jäsenvaltiossa.

2. Se, onko asia rajat ylittävä asia, määräytyy sen ajankohdan mukaisesti, jona turvaamismääräystä koskeva hakemus jätetään tuomioistuimeen, jolla on toimivalta antaa turvaamismääräys.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 98/26/EY, annettu 19 päivänä toukokuuta 1998, selvityksen lopullisuudesta maksujärjestelmissä ja arvopapereiden selvitysjärjestelmissä (EYVL L 166, 11.6.1998, s. 45).

4 artikla

Määritelmät

Tätä asetusta sovellettaessa tarkoitetaan

- 1) 'pankkitilillä' tai 'tilillä' mitä tahansa varoja sisältävää tiliä, jota pidetään pankissa velallisen nimellä tai velallisen puolesta kolmannen nimellä;
- 2) 'pankilla' Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013 ⁽¹⁾ 4 artiklan 1 kohdan 1 alakohdassa määriteltyä luottolaitosta, mukaan lukien sellaisten luottolaitosten kyseisen asetuksen 4 artiklan 1 kohdan 17 alakohdassa tarkoitettuja sivuliikkeitä, joiden pääkonttori on unionissa tai Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/36/EU ⁽²⁾ 47 artiklan mukaisesti unionin ulkopuolella, jos kyseiset sivuliikkeet sijaitsevat unionissa;
- 3) 'varoilla' minkä tahansa valuutan määräiselle tilille maksettua rahaa tai vastaavanlaisia rahasaatavia, kuten rahamarkkinatalletuksia;
- 4) 'jäsenvaltiolla, jossa pankkitili sijaitsee'
 - a) IBAN-tilinumerossa (kansainvälinen tilinumero) ilmoitettua jäsenvaltiota; tai
 - b) IBAN-tilinumerottoman pankkitilin osalta sitä jäsenvaltiota, jossa pankilla, jossa tiliä pidetään, on pääkonttorinsa tai, jos tiliä pidetään sivuliikkeessä, sitä jäsenvaltiota, jossa sivuliike sijaitsee;
- 5) 'vaatimuksella' sellaisen tietyn rahamäärän maksamista koskevaa vaatimusta, joka on eräännytynyt, tai sellaisen määritettävissä olevan rahamäärän maksamista koskevaa vaatimusta, joka johtuu jo toteutuneesta liiketoimesta tai tapahtumasta edellyttäen, että vaatimuksesta voidaan nostaa kanne oikeudessa;
- 6) 'velkojalla' luonnollista henkilöä, jolla on kotipaikka jossakin jäsenvaltiossa, tai oikeushenkilöä, jolla on kotipaikka jossakin jäsenvaltiossa, tai mitä tahansa muuta elintä, jonka kotipaikka on jossain jäsenvaltiossa ja joka on jonkin jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti kelpoinen esiintymään kantajana tai vastaajana oikeudenkäynnissä ja joka hakee vaatimusta koskevaa turvaamismääräystä tai on jo saanut sen;
- 7) 'velallisella' luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, tai mitä tahansa muuta elintä, joka on jonkin jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti kelpoinen esiintymään kantajana tai vastaajana oikeudenkäynnissä, ja jota vastaan velkoja pyrkii saamaan tai on jo saanut vaatimusta koskevan turvaamismääräyksen;
- 8) 'tuomiolla' jäsenvaltioiden tuomioistuimen antamaa tuomiota riippumatta siitä, miksi sitä kutsutaan, samoin kuin tuomioistuimen virkamiehen tekemää kustannusten tai kulujen määrittämistä koskevaa päätöstä;
- 9) 'tuomioistuimessa tehdyllä sovinnolla' jäsenvaltion tuomioistuimen hyväksymää tai menettelyn kuluessa jäsenvaltion tuomioistuimessa tehtyä sovintoa;

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 338).

- 10) 'virallisella asiakirjalla' asiakirjaa, joka on laadittu virallisesti tai rekisteröity virallisena asiakirjana jäsenvaltiossa ja jonka aitous
- a) koskee asiakirjan allekirjoitusta ja sisältöä ja
- b) on viranomaisen tai muun tähän tarkoitukseen valtuutetun tahon vahvistama;
- 11) 'alkuperäjäsenvaltiolla' jäsenvaltiota, jossa turvaamismääräys on annettu;
- 12) 'täytäntöönpanojäsenvaltiolla' jäsenvaltiota, jossa turvattava pankkitili sijaitsee;
- 13) 'tiedonhankintaviranomaisella' viranomaista, jonka jäsenvaltio on nimennyt toimivaltaiseksi hankkimaan tarvittavat tiedot velallisen tilistä tai tileistä 14 artiklan nojalla;
- 14) 'toimivaltaisella viranomaisella' yhtä tai useampaa viranomaista, jonka jäsenvaltio on nimennyt toimivaltaiseksi vastaanottamaan, toimittamaan tai antamaan tiedoksi 10 artiklan 2 kohdan, 23 artiklan 3, 5 ja 6 kohdan, 25 artiklan 3 kohdan, 27 artiklan 2 kohdan, 28 artiklan 3 kohdan ja 36 artiklan 5 kohdan toisen alakohdan nojalla;
- 15) 'kotipaikalla' Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1215/2012 ⁽¹⁾ 62 ja 63 artiklan mukaisesti määräytyvää kotipaikkaa.

2 LUKU

MENETTELY TURVAAMISMÄÄRÄYKSEN SAAMISEKSI

5 artikla

Saatavuus

Turvaamismääräys on velkojan käytettävissä seuraavissa tilanteissa:

- a) ennen kuin velkoja panee vireille pääasiakanteen jäsenvaltiossa velallista vastaan tai milloin tahansa pääasiakanteen käsittelyn aikana tuomion antamiseen tai tuomioistuimessa tehdyn sovinnon hyväksymiseen tai tekemiseen asti;
- b) velkojan saatua jäsenvaltiossa tuomion, tuomioistuimessa tehdyn sovinnon tai virallisen asiakirjan, jossa velallista vaaditaan maksamaan velkojan vaatimus.

6 artikla

Toimivalta

1. Jos velkoja ei vielä ole saanut tuomiota, tuomioistuimessa tehtyä sovintoa tai virallista asiakirjaa, toimivalta antaa turvaamismääräys kuuluu niille jäsenvaltion tuomioistuimille, jotka ovat asianmukaisten sovellettavien toimivaltasääntöjen mukaisesti toimivaltaisia ratkaisemaan pääasian.

2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, jos velallinen on kuluttaja, joka on tehnyt velkojan kanssa sopimuksen, jonka ei voida katsoa kuuluvan velallisen elinkeinon tai ammattiin, ainoastaan velallisen kotipaikan jäsenvaltion tuomioistuimilla on toimivalta antaa turvaamismääräys kyseiseen sopimukseen liittyvän vaatimuksen turvaamiseksi.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1215/2012, annettu 12 päivänä joulukuuta 2012, tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla (EUVL L 351, 20.12.2012, s. 1).

3. Jos velkoja on jo saanut tuomion tai tuomioistuimessa tehdyn sovinnon, toimivalta antaa tuomiossa tai sovinnossa yksilöityä vaatimusta koskeva turvaamismääräys on sen jäsenvaltion tuomioistuimilla, jossa tuomio annettiin tai tuomioistuimessa tehty sovinto hyväksyttiin tai tehtiin.

4. Jos velkoja on saanut virallisen asiakirjan, toimivalta antaa kyseisessä asiakirjassa yksilöityä vaatimusta koskeva turvaamismääräys on sitä varten nimetyillä tuomioistuimilla jäsenvaltiossa, jossa kyseinen asiakirja laadittiin.

7 artikla

Turvaamismääräyksen antamisen edellytykset

1. Tuomioistuin antaa turvaamismääräyksen, jos velkoja on esittänyt riittävät todisteet, joiden avulla tuomioistuin voi varmistua siitä, että on pikainen tarve turvaamismääräyksen muodossa toteutettavalle turvaamistoimenpiteelle, koska on olemassa todellinen riski siitä, että ilman tällaista toimenpidettä velkojan velalliseen kohdistaman vaatimuksen myöhempi täytäntöönpano estyy tai olennaisesti vaikeutuu.

2. Jos velkoja ei vielä ole saanut jäsenvaltiossa tuomiota, tuomioistuimessa tehtyä sovintoa tai virallista asiakirjaa, jossa velallista vaaditaan maksamaan velkojan vaatimus, velkojan on myös toimitettava tuomioistuimelle riittävät todisteet siitä, että hän todennäköisesti menestyy velalliseen kohdistamassaan pääasiavaatimuksessaan.

8 artikla

Turvaamismääräystä koskeva hakemus

1. Turvaamismääräystä koskeva hakemus tehdään käyttäen 52 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua neuvoa-antavaa menettelyä noudattaen vahvistettua lomaketta.

2. Hakemuksessa on oltava seuraavat tiedot:

a) sen tuomioistuimen nimi ja osoite, jolle hakemus jätetään;

b) velkojaa koskevat tiedot: nimi ja yhteystiedot sekä soveltuvin osin velkojan edustajan nimi ja yhteystiedot; ja

i) jos velallinen on luonnollinen henkilö, hänen syntymäaikansa sekä, soveltuvin osin ja jos saatavilla, hänen henkilötunnuksensa tai hänen passinsa numero; tai

ii) jos velkoja on oikeushenkilö tai mikä tahansa muu elin, joka on jäsenvaltionsa lainsäädännön mukaisesti oikeustoimikelpoinen esiintymään kantajana tai vastaajana oikeudenkäynnissä, sen perustamis-, muodostamis- tai rekisteröintivaltio ja tunniste- tai rekisteröintinumero, tai jos tällaista numeroa ei ole, sen perustamis-, muodostamis- tai rekisteröintiaika ja -paikka;

c) velallista koskevat tiedot: nimi ja yhteystiedot sekä soveltuvin osin velallisen edustajan nimi ja yhteystiedot ja, jos saatavilla,

i) jos velallinen on luonnollinen henkilö, hänen syntymäaikansa ja henkilötunnuksensa tai hänen passinsa numero; tai

ii) jos velallinen on oikeushenkilö tai mikä tahansa muu elin, joka on jäsenvaltionsa lainsäädännön mukaisesti oikeustoimikelpoinen esiintymään kantajana tai vastaajana oikeudenkäynnissä, sen perustamis-, muodostamis- tai rekisteröintivaltio ja tunniste- tai rekisteröintinumero, tai jos tällaista numeroa ei ole, sen perustamis-, muodostamis- tai rekisteröintiaika ja -paikka;

d) numero, kuten IBAN- tai BIC-tunnus, jonka perusteella on mahdollista tunnistaa pankki, jossa velallisella on yksi tai useampi turvaamista edellyttävä tili, ja/tai kyseisen pankin nimi ja osoite;

- e) jos saatavilla, turvattavan tilin tai turvattavien tilien numero ja siinä tapauksessa maininta siitä, olisiko velkojan samassa pankissa olevat muut mahdolliset tilit turvattava;
- f) jollei mitään d alakohdassa edellytettyjä tietoja voida antaa, ilmoitus siitä, että tilitietojen hankkimiseksi on esitetty 14 artiklan mukainen pyyntö, jos tällainen pyyntö on mahdollinen, sekä perustelut sille, miksi velkoja olettaa, että velallisella on yksi tai useampi tili tietyn jäsenvaltion pankissa;
- g) määrä, jota varten turvaamismääräystä haetaan:
- i) jollei velkoja ole vielä saanut tuomiota, tuomioistuimessa tehtyä sovintoa tai virallista asiakirjaa, päävaatimuksen määrä tai osa siitä sekä 15 artiklan nojalla mahdollisesti perittävien korkojen määrä;
- ii) jos velkoja on jo saanut tuomion, tuomioistuimessa tehdyn sovinnon tai virallisen asiakirjan, tuomioissa, tuomioistuimessa tehdyssä sovinnossa tai virallisessa asiakirjassa yksilöidyn päävaatimuksen määrä tai osa siitä sekä 15 artiklan nojalla mahdollisesti perittävien korkojen ja kustannusten määrä;
- h) jollei velkoja ole vielä saanut tuomiota, tuomioistuimessa tehtyä sovintoa tai virallista asiakirjaa:
- i) kuvaus kaikista asian kannalta olennaisista seikoista, jotka puoltavat sen tuomioistuimen toimivaltaa, jolle turvaamismääräystä koskeva hakemus tehdään;
- ii) kuvaus kaikista asian kannalta olennaisista seikoista, joihin vaatimus perustuu, sekä tarvittaessa kuvaus vaadituista koroista;
- iii) ilmoitus siitä, onko velkoja jo pannut vireille pääasiakanteen velallista vastaan;
- i) jos velkoja on jo saanut tuomion, tuomioistuimessa tehdyn sovinnon tai virallisen asiakirjan, ilmoitus siitä, että tuomiota, tuomioistuimessa tehtyä sovintoa tai virallista asiakirjaa ei ole vielä noudatettu, tai jos sitä on noudatettu osittain, maininta siitä, miltä osin sitä on jätetty noudattamatta;
- j) kuvaus kaikista asian kannalta olennaisista seikoista, joilla turvaamismääräyksen antamista voidaan perustella 7 artiklan 1 kohdan mukaisesti;
- k) tarvittaessa perustelut sille, miksi velkoja katsoo, että hänet olisi vapautettava vakuuden antamisesta 12 artiklan mukaisesti;
- l) luettelo todisteista, jotka velkoja on esittänyt;
- m) jäljempänä 16 artiklassa tarkoitettu ilmoitus siitä, onko velkoja tehnyt muille tuomioistuimille tai viranomaisille hakemuksen vastaavasta kansallisen lainsäädännön mukaisesta määräyksestä tai onko tällainen määräys jo saatu tai evätty ja, jos se on saatu, missä määrin se on pantu täytäntöön;
- n) valinnaisesti maininta velkojan pankkitilin numerosta, jota velallinen voi käyttää maksaessaan velan vapaaehtoisesti;
- o) ilmoitus siitä, että velkojan hakemuksessa antamat tiedot ovat hänen parhaan tietämyksensä mukaan oikeat ja täydelliset ja että velkoja on tietoinen siitä, että tahallisesti annetut virheelliset tai puutteelliset lausumat voivat johtaa oikeudellisiin seuraamuksiin sen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti, jossa hakemus tehdään, tai 13 artiklan mukaiseen vastuuseen.

3. Hakemukseen on liitettävä kaikki olennaiset liiteasiakirjat ja, jos velkoja on jo saanut tuomion, tuomioistuimessa tehdyn sovinnon tai virallisen asiakirjan, sellainen jäljennös tuomiosta, tuomioistuimessa tehdystä sovinnosta tai virallisesta asiakirjasta, joka täyttää tarvittavat edellytykset sen aitouden toteamiseksi.
4. Hakemus ja liiteasiakirjat voidaan toimittaa mitä tahansa sen jäsenvaltion menettelysäännöissä, jossa hakemus tehdään, hyväksytyä viestintäkeinoa käyttäen, myös sähköisesti.

9 artikla

Todisteiden vastaanottaminen

1. Tuomioistuin tekee päätöksensä kirjallisessa menettelyssä velkojan hakemuksessaan tai hakemuksensa mukana toimittamien tietojen ja todisteiden perusteella. Jos tuomioistuin pitää toimitettuja todisteita riittämättöminä, se voi pyytää velkojaa toimittamaan lisää asiakirjatodisteita, jos kansallinen lainsäädäntö sallii sen.
2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, ja ellei 11 artiklasta muuta johdu, tuomioistuin voi myös käyttää mitä tahansa muuta kansallisen lainsäädäntönsä nojalla käytettävissä olevaa soveltuvaa todisteiden vastaanottamistapaa, kuten velkojan tai hänen todistajansa/todistajiensa suullista kuulemistä, mukaan lukien videoneuvottelun tai muun viestintätekniikan avulla, sillä edellytyksellä, että tämä ei viivästytä menettelyä tarpeettomasti.

10 artikla

Pääasiakanteen vireillepano

1. Jos velkoja on hakenut turvaamismääräystä ennen pääasiakanteen vireillepanoa, hänen on pantava pääasiakanteen vireille ja esitettävä sille tuomioistuimelle, jolle turvaamismääräystä koskeva hakemus on tehty, todisteet vireillepanosta 30 päivän kuluessa hakemuksen jättämisestä tai 14 päivän kuluessa turvaamismääräyksen antamisesta sen mukaan, kumpi ajankohta on myöhäisempi. Tuomioistuin voi myös velallisen pyynnöstä pidentää kyseistä määräaikaa, esimerkiksi jotta osapuolet voisivat sopia vaatimusasian, jolloin se ilmoittaa asiasta kummallekin osapuolelle.
2. Jollei tuomioistuin ole saanut näyttöä vireillepanosta 1 kohdassa tarkoitetun määräajan kuluessa, turvaamismääräys peruutetaan tai päättyy ja osapuolille ilmoitetaan asiasta.

Jos määräyksen antanut tuomioistuin sijaitsee täytäntöönpanojäsenvaltiossa, määräyksen peruuttamisessa tai lopettamisessa tuossa jäsenvaltiossa noudatetaan kyseisen jäsenvaltion lainsäädäntöä.

Jos peruuttaminen tai lopettaminen on pantava täytäntöön muussa jäsenvaltiossa kuin alkuperäjäsenvaltiossa, tuomioistuin peruuttaa turvaamismääräyksen käyttämällä 52 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua neuvoa-antavaa menettelyä noudattaen hyväksytyllä täytäntöönpanosäädöksellä vahvistettua peruuttamislomaketta ja toimittaa peruutuksen 29 artiklan mukaisesti täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle. Kyseinen viranomainen toteuttaa 23 artiklaa soveltaen tarvittavat toimet tapauksen mukaan peruutuksen tai lopettamisen täytäntöönpanemiseksi.

3. Edellä olevan 1 kohdan soveltamiseksi pääasiakanteen katsotaan tulleen vireillepanoksi
 - a) ajankohtana, jona haastehakemus tai vastaava asiakirja jätetään tuomioistuimeen, edellyttäen, että velkoja ei ole sen jälkeen jättänyt ryhtymättä häneltä edellytettyihin toimiin haasteen antamiseksi tiedoksi velalliselle; tai
 - b) jos asiakirja on annettava tiedoksi ennen sen jättämistä tuomioistuimeen, ajankohtana, jona tiedoksiannosta vastaava viranomainen ottaa asiakirjan vastaan, edellyttäen, että velkoja ei ole sen jälkeen jättänyt ryhtymättä häneltä edellytettyihin toimiin asiakirjan jättämiseksi tuomioistuimeen.

Tiedoksiannettavat asiakirjat on toimitettava ensimmäiseksi ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitetulle tiedoksiannosta vastaavalle viranomaiselle.

*11 artikla***Ex-parte -menettely**

Velalliselle ei ilmoiteta turvaamismääräystä koskevasta hakemuksesta eikä häntä kuulla ennen määräyksen antamista.

*12 artikla***Velkojalta vaadittava vakuus**

1. Jos velkoja ei ole vielä saanut tuomiota, tuomioistuimessa tehtyä sovintoa tai virallista asiakirjaa, tuomioistuimen on ennen turvaamismääräyksen antamista vaadittava velkojaa antamaan määrältään riittävä vakuus, jolla estetään tässä asetuksessa säädetyn menettelyn väärinkäyttö ja turvataan velalliselle määräyksen johdosta mahdollisesti aiheutuvien vahinkojen korvaaminen siltä osin kuin velkoja on 13 artiklan nojalla vastuussa tällaisista vahingoista.

Tuomioistuin voi poikkeuksellisesti luopua ensimmäisessä alakohdassa säädetystä vaatimuksesta, jos se katsoo, että kyseisessä alakohdassa tarkoitettu vakuuden antaminen on asiaan liittyvissä olosuhteissa epäasianmukaista.

2. Jos velkoja on jo saanut tuomion, tuomioistuimessa tehdyn sovinnon tai virallisen asiakirjan, tuomioistuin voi ennen määräyksen antamista vaatia velkojaa antamaan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua vakuuden, jos se katsoo tämän olevan asiaan liittyvissä olosuhteissa tarpeen ja asianmukaista.

3. Jos tuomioistuin vaatii antamaan vakuuden tämän artiklan nojalla, sen on ilmoitettava velkojalle vaaditun vakuuden määrä sekä sen jäsenvaltion, jossa tuomioistuin sijaitsee, lainsäädännön nojalla hyväksyttävän vakuuden muodot. Tuomioistuimen on ilmoitettava velkojalle, että se antaa turvaamismääräyksen, kun vakuus on edellä mainittujen vaatimusten mukaisesti annettu.

*13 artikla***Velkojan vastuu**

1. Velkoja on vastuussa turvaamismääräyksestä velalliselle mahdollisesti aiheutuneesta, velkojan virheestä johtuvasta vahingosta. Todistustaakka on velallisella.

2. Seuraavissa tapauksissa oletetaan, että kyse on velkojan virheestä, ellei hän muuta osoita:

a) määräys peruutetaan siitä syystä, että velkoja ei ole pannut pääasiakannetta vireille, paitsi jos kyseinen laiminlyönti johtui siitä, että velallinen on maksanut vaatimuksen tai muusta osapuolten välisestä sovinnosta;

b) velkoja ei ole vapauttanut liiallisesti turvattua määrää velallisen käyttöön 27 artiklan mukaisesti;

c) myöhemmin todetaan, että määräyksen antaminen ei ollut asianmukaista tai että se oli asianmukainen vain pienemmän määrän osalta, koska velkoja ei ole noudattanut 16 artiklan mukaisia velvoitteitaan; tai

d) määräys peruutetaan tai sen täytäntöönpano lopetetaan siitä syystä, että velkoja ei ole noudattanut tämän asetuksen mukaisia asiakirjojen tiedoksianto- tai käännöselvoitteitaan eikä velvoitetta korjata tiedoksiannon tai käännöksen puuttuminen.

3. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat pitää voimassa tai ottaa käyttöön kansallisessa lainsäädännössään muita vastuuperusteita tai -lajeja tai todistustaakkaa koskevia sääntöjä. Kaikkia muita velkojan vastuuta velalliseen nähden koskevia näkökohtia, joita ei nimenomaisesti käsitellä 1 tai 2 kohdassa, säännellään kansallisessa lainsäädännössä.

4. Velkojan vastuuseen sovelletaan täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädäntöä.

Jos tilit on turvattu useammassa kuin yhdessä jäsenvaltiossa, velkojan vastuuseen sovelletaan sen täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädäntöä,

- a) jossa velallisella on Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 864/2007 ⁽¹⁾ 23 artiklassa määritelty asuinpaikka, tai ellei tämä ehto täyty;
 - b) jolla on läheisin liittymä asiaan.
5. Tässä artiklassa ei vaikuta velkojan mahdolliseen vastuuseen pankkiin tai johonkin kolmanteen osapuoleen nähden.

14 artikla

Pyyntö tilitietojen hankkimiseksi

1. Jos velkoja on saanut jäsenvaltiossa täytäntöönpanokelpoisen tuomion, tuomioistuimessa tehdyn sovinnon tai virallisen asiakirjan, jossa velallista vaaditaan maksamaan velkojan vaatimus, ja velkojalla on syytä olettaa, että velallisella on yksi tai useampi tili tietyn jäsenvaltion pankissa, mutta hän ei tiedä pankin nimeä ja/tai osoitetta eikä IBAN- tai BIC-tunnusta taikka muuta pankin numeroa, jonka perusteella pankki on mahdollista tunnistaa, hän voi pyytää, että tuomioistuimelle, jolle turvaamismääräystä koskeva hakemus tehdään, pyytäisi täytäntöönpanojäsenvaltion tiedonhankintaviranomasta hankkimaan tiedot, joiden perusteella pankki ja velallisen tili tai tilit voidaan tunnistaa.

Sen estämättä, mitä ensimmäisessä alakohdassa säädetään, velkoja voi tehdä kyseisessä alakohdassa tarkoitetun hakemuksen, kun tuomio, tuomioistuimessa tehty sovinto tai virallinen asiakirja ei ole vielä täytäntöönpanokelpoinen ja turvattava määrä on merkittävä ottaen huomioon asian kannalta olennaiset seikat, ja velkoja on esittänyt riittävät todisteet, joiden avulla tuomioistuimelle voi varmistua tilitietojen tarpeen kiireellisyydestä, koska on olemassa riski siitä, että ilman näitä tietoja velkojan velalliseen kohdistaman vaatimuksen täytäntöönpano todennäköisesti vaarantuu, mikä voisi johtaa velkojan taloudellisen tilanteen merkittävään heikkenemiseen.

2. Velkojan on esitettävä 1 kohdassa tarkoitettu pyyntö turvaamismääräystä koskevassa hakemuksessa. Velkojan on perusteltava, miksi hän olettaa, että velallisella on yksi tai useampi tili tietyn jäsenvaltion pankissa, ja toimitettava kaikki käytettävissä olevat asiaankuuluvat tiedot velallisesta ja turvattavasta tilistä tai turvattavista tileistä. Jos tuomioistuimelle, jolle turvaamismääräystä koskeva hakemus on tehty, katsoo, että velkojan pyyntö ei ole tarpeeksi perusteltu, se hylkää sen.

3. Kun tuomioistuimelle on vakuuttunut siitä, että velkojan pyyntö on perusteltu ja kaikki turvaamismääräyksen antamisen edellytykset ja vaatimukset täyttyvät, lukuun ottamatta 8 artiklan 2 kohdan d alakohdassa esitettyä tietovaatimusta ja tarvittaessa 12 artiklan mukaista vakuusvaatimusta, tuomioistuimelle toimittaa tietopyynnön täytäntöönpanojäsenvaltion tiedonhankintaviranomaiselle 29 artiklan mukaisesti.

4. Hankkiakseen 1 kohdassa tarkoitettut tiedot täytäntöönpanojäsenvaltion tiedotusviranomaisen käyttä jotakin kyseisessä jäsenvaltiossa 5 kohdan nojalla käytettävissä olevaa menetelmää.

5. Kunkin jäsenvaltion on otettava kansallisessa lainsäädännössään käyttöön vähintään yksi seuraavista 1 kohdassa tarkoitettujen tietojen hankintamenetelmistä:

- a) kaikki sen alueella olevat pankit veloitetaan ilmoittamaan tiedonhankintaviranomaisen pyynnöstä, onko velallisella tili kyseisessä pankissa;

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 864/2007, annettu 11 päivänä heinäkuuta 2007, sopimukseen perustumattomiin velvoitteisiin sovellettavasta laista (Rooma II) (EUVL L 199, 31.7.2007, s. 40).

- b) tiedonhankintaviranomaiselle annetaan pääsy asiaankuuluviin tietoihin, jos kyseiset tiedot ovat viranomaisten ylläpitämässä rekistereissä tai muuten viranomaisten hallussa;
- c) jäsenvaltion tuomioistuimille annetaan mahdollisuus veloittoa velallinen ilmoittamaan, missä jäsenvaltion alueella olevassa pankissa tai pankeissa hänellä on yksi tai useampi tili, jos tällaiseen veloitteeseen liitetään tuomioistuimen *ad personam* -määräys, jolla häntä kielletään nostamasta tai siirtämästä tilillään tai tileillään olevia varoja turvaamismääräyksellä turvattavaan määrään asti; tai
- d) käytetään muita mahdollisia menetelmiä, jotka ovat toimivia ja tehokkaita asiaankuuluvien tietojen hankkimiseksi edellyttäen, että ne eivät ole suhteettoman kalliita tai aikaa vieviä.

Jäsenvaltion käyttöön ottamasta menetelmästä riippumatta kaikkien tietojenhankintaan osallistuvien viranomaisten on toimittava ripeästi.

6. Heti kun täytäntöönpanojäsenvaltion tiedonhankintaviranomainen on hankkinut tilitiedot, se toimittaa ne kyseiset tiedot pyytäneelle tuomioistuimelle 29 artiklan mukaisesti.

7. Jos tiedonhankintaviranomainen ei pysty hankkimaan 1 kohdassa tarkoitettuja tietoja, se ilmoittaa asiasta pyynnön esittäneelle tuomioistuimelle. Jos turvaamismääräyshakemus hylätään kokonaisuudessaan tilitietojen puuttumisen perusteella, pyynnön esittävän tuomioistuimen on vapautettava viipymättä vakuus, jonka velkoja on mahdollisesti antanut 12 artiklan mukaisesti.

8. Jos tiedonhankintaviranomaiselle annetaan pankin ilmoittamia tietoja tai myönnetään pääsy viranomaisten ylläpitämässä rekistereissä tai muuten viranomaisten hallussa oleviin tilitietoihin tämän artiklan nojalla, ilmoitusta velalliselle hänen henkilötietojensa luovuttamisesta lykätään 30 päivällä sen estämiseksi, että varhainen ilmoitus velalliselle vaarantaisi turvaamismääräyksen vaikutuksen.

15 artikla

Korot ja kustannukset

1. Velkojan pyynnöstä turvaamismääräykseen on sisällytettävä vaatimukseen sovellettavan lainsäädännön mukaisesti määräyksen antamispäivään saakka kertyneet korot edellyttäen, että sisällyttäminen ei riko alkuperäjäsenvaltion lainsäädännön olennaisen tärkeitä pakottavia säännöksiä.

2. Jos velkoja on jo saanut tuomion, tuomioistuimessa tehdyn sovinnon tai virallisen asiakirjan, turvaamismääräykseen on velkojan pyynnöstä lisättävä myös tällaisen tuomion, sovinnon tai asiakirjan hankkimisesta aiheutuneet kustannukset, niiltä osin kuin on tehty päätös, että kyseisistä kustannuksista vastaa velallinen.

16 artikla

Rinnakkaiset hakemukset

1. Velkoja ei voi jättää turvaamismääräystä koskevia rinnakkaisia hakemuksia samaa velallista vastaan ja saman vaatimuksen turvaamiseksi samanaikaisesti usealle tuomioistuimelle.

2. Velkojan on turvaamismääräystä koskevassa hakemuksessaan ilmoitettava, onko hän tehnyt jollekin toiselle tuomioistuimelle tai viranomaiselle vastaavaa kansallista määräystä koskevan hakemuksen samaa velallista vastaan ja saman vaatimuksen turvaamiseksi tai onko hän jo saanut tällaisen määräyksen. Hänen on myös ilmoitettava kaikki tällaista määräystä koskevat hakemukset, jotka on hylätty siksi, että niitä ei voida ottaa tutkittavaksi tai ne ovat perusteettomia.

3. Jos velkoja saa vastaavan kansallisen määräyksen samaa velallista vastaan ja saman vaatimuksen turvaamiseksi turvaamismääräystä koskevan asian käsittelyn aikana, hänen on viipymättä ilmoitettava tuomioistuimelle tästä ja myönnetyn kansallisen määräyksen mahdollisesta myöhemmästä toteuttamisesta. Hänen on myös ilmoitettava tuomioistuimelle kaikista vastaavaa kansallista määräystä koskevista hakemuksista, jotka on hylätty siksi, että niitä ei voida ottaa tutkittavaksi tai ne ovat perusteettomia.

4. Jos tuomioistuimelle ilmoitetaan, että velkoja on jo saanut vastaavan kansallisen määräyksen, se harkitsee kaikki kyseiset olosuhteet huomioon ottaen, onko turvaamismääräyksen antaminen kokonaan tai osittain edelleen asianmukaista.

17 artikla

Päätös turvaamismääräystä koskevasta hakemuksesta

1. Tuomioistuimen, jolle turvaamismääräystä koskeva hakemus on tehty, on tarkistettava, että tässä asetuksessa säädetyt edellytykset ja vaatimukset täyttyvät.

2. Tuomioistuin tekee päätöksensä hakemuksen johdosta viipymättä, kuitenkin viimeistään 18 artiklassa säädettyissä määräajoissa.

3. Jos velkoja ei ole toimittanut kaikkia 8 artiklassa edellytettyjä tietoja, tuomioistuin voi antaa velkojalle mahdollisuuden täydentää tai oikaista hakemusta tuomioistuimen asettamassa määräajassa, paitsi jos on ilmeistä, ettei hakemusta voida ottaa tutkittavaksi tai se on perusteeton. Jos velkoja ei täydennä tai oikaise hakemusta tässä määräajassa, hakemus hylätään.

4. Turvaamismääräys annetaan 9 artiklassa tarkoitettujen todisteiden oikeuttaman ja asianomaiseen vaatimukseen sovellettavassa lainsäädännössä vahvistetun määräisenä, ja se sisältää tarvittaessa 15 artiklassa säädetyt korot ja/tai kustannukset.

Määräystä ei voida missään tapauksessa antaa velkojan hakemuksessaan ilmoittamaa määrää suurempana.

5. Soveltamista koskevasta päätöksestä ilmoitetaan velkojalle alkuperäjäsenvaltion lainsäädännössä vastaavia kansallisia määräyksiä varten säädetyn menettelyn mukaisesti.

18 artikla

Turvaamismääräystä koskevasta hakemuksesta tehtävän päätöksen määräajat

1. Jos velkoja ei vielä ole saanut tuomiota, tuomioistuimessa tehtyä sovintoa tai virallista asiakirjaa, tuomioistuin antaa päätöksensä kymmenennen työpäivän loppuun mennessä siitä, kun velkoja jätti hakemuksensa tai tapauksen mukaan täydensi sitä.

2. Jos velkoja on jo saanut tuomion, tuomioistuimessa tehdyn sovinnon tai virallisen asiakirjan, tuomioistuin antaa päätöksensä viidennen työpäivän loppuun mennessä siitä, kun velkoja jätti hakemuksensa tai tapauksen mukaan täydensi sitä.

3. Jos tuomioistuin katsoo 9 artiklan 2 kohdan mukaisesti, että velkojaa ja tapauksen mukaan hänen todistajiaan on tarpeen kuulla suullisessa käsittelyssä, tuomioistuin järjestää kuulemisen viipymättä ja antaa päätöksensä kuulemisen jälkeisen viidennen työpäivän loppuun mennessä.

4. Tämän artiklan 1, 2 ja 3 kohdassa asetettuja määräaikoja sovelletaan 12 artiklassa tarkoitetuissa tilanteissa päätökseen, jossa velkojaa vaaditaan antamaan vakuus. Tuomioistuin tekee päätöksensä turvaamismääräystä koskevasta hakemuksesta viipymättä sen jälkeen, kun velkoja on antanut vaaditun vakuuden.

5. Sen estämättä, mitä tämän artiklan 1, 2 ja 3 kohdassa säädetään, tuomioistuin tekee 14 artiklassa tarkoitetuissa tilanteissa päätöksensä viipymättä saatuaan 14 artiklan 6 tai 7 kohdassa tarkoitettut tiedot, edellyttäen, että velkoja on siihen mennessä antanut mahdollisesti vaaditun vakuuden.

19 artikla

Turvaamismääräyksen lomake ja sisältö

1. Turvaamismääräys annetaan käyttäen 52 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua neuvoa-antavaa menettelyä noudattaen hyväksytyllä täytäntöönpanosäädöksellä vahvistettua lomaketta ja varustetaan tuomioistuimen leimalla, allekirjoituksella ja/tai muulla todennuksella. Lomake muodostuu kahdesta osasta:

- a) A-osa sisältää 2 kohdassa esitetyt tiedot, jotka annetaan pankille, velkojalle ja velalliselle, ja
- b) B-osa sisältää 3 kohdassa esitetyt tiedot, jotka 2 kohdan mukaisten tietojen ohella annetaan velkojalle ja velalliselle.

2. A-osassa on oltava seuraavat tiedot:

- a) tuomioistuimen nimi ja osoite sekä asian viitenumero;
- b) velkojaa koskevat tiedot siten kuin on ilmoitettu 8 artiklan 2 kohdan b alakohdassa;
- c) velallista koskevat tiedot siten kuin on ilmoitettu 8 artiklan 2 kohdan c alakohdassa;
- d) sen pankin nimi ja osoite, jota määräys koskee;
- e) turvattavan tilin tai turvattavien tilien numero(t), jos velkoja on antanut hakemuksessa velallisen pankkitilin numeron, ja tarvittaessa maininta siitä, onko velallisen samassa pankissa olevat muut mahdolliset tilit turvattava;
- f) tarvittaessa maininta siitä, että yhden tai useamman turvattavan tilin numero saatiin 14 artiklan mukaisella pyynnöllä ja että pankki saa tämän tilinumeron tai nämä tilinumerot tarvittaessa täytäntöönpanojäsenvaltion tiedonhankintaviranomaiselta 24 artiklan 4 kohdan toisen alakohdan nojalla;
- g) turvaamismääräyksellä turvattava määrä;
- h) määräys pankille toteuttaa turvaamismääräys 24 artiklan mukaisesti;
- i) määräyksen antamispäivä;
- j) jos velkoja on antanut hakemuksessaan tilinumeron 8 artiklan 2 kohdan n alakohdan mukaisesti, 24 artiklan 3 kohdan mukainen valtuutus pankille vapauttaa ja siirtää, jos velallinen sitä pyytää ja jos se on mahdollista täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädännön nojalla, varoja määräyksessä mainittuun määrään saakka turvattavalta tililtä tilille, jonka velkoja on maininnut hakemuksessaan;
- k) tieto siitä, mistä löytyy sähköinen versio lomakkeesta 25 artiklan mukaisen ilmoituksen tekemiseksi.

3. B-osassa on oltava seuraavat tiedot:
- a) kuvaus asian kohteesta ja tuomioistuimen perustelut määräyksen antamiseksi;
 - b) velkojan mahdollisesti antaman vakuuden määrä;
 - c) tarvittaessa määräaika pääasiakanteen vireillepanolle ja vireillepanoa koskevien todisteiden toimittamiselle määräyksen antavalle tuomioistuimelle;
 - d) tarvittaessa maininta siitä, mitkä asiakirjat on käännettävä 49 artiklan 1 kohdan toisen virkkeen mukaisesti;
 - e) tarvittaessa maininta siitä, että velkoja on vastuussa määräyksen täytäntöönpanon vireille saattamisesta ja näin ollen tarvittaessa maininta siitä, että velkoja on vastuussa sen toimittamisesta täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle 23 artiklan 3 kohdan mukaisesti sekä velalliselle tiedoksi antamisen vireille saattamisesta 28 artiklan 2, 3 ja 4 kohdan mukaisesti; ja
 - f) tiedot velallisen käytettävissä olevista oikeussuojakeinoista.
4. Jos turvaamismääräys koskee eri pankeissa olevia tilejä, kunkin pankin osalta on täytettävä erillinen lomake (A-osa 2 kohdan mukaisesti). Tällaisessa tapauksessa velkojalle ja velalliselle tarkoitettuun lomakkeeseen (A- ja B-osa 2 ja 3 kohdan mukaisesti) on sisällytettävä luettelo kaikista pankeista, joita asia koskee.

20 artikla

Turvaamisen kesto

Turvaamismääräyksellä turvatut varat ovat turvattuina kyseisen määräyksen tai myöhemmin 4 luvun mukaisesti kyseiseen määräykseen tehdyn muutoksen tai rajoituksen mukaisesti:

- a) kunnes määräys peruutetaan;
- b) kunnes määräyksen täytäntöönpano lopetetaan; tai
- c) kunnes velkojan saaman ja turvaamismääräyksellä turvatuksi tarkoitettuun vaatimukseen liittyvän tuomion, tuomioistuimessa tehdyn sovinnon tai virallisen asiakirjan täytäntöönpanoa koskeva toimenpide on tullut voimaan turvaamismääräyksellä turvattujen varojen osalta.

21 artikla

Turvaamismääräyshakemuksen hylkäämistä koskeva muutoksenhaku

1. Velkojalla on oikeus hakea muutosta tuomioistuimen päätökseen, jolla hänen turvaamismääräyshakemuksensa on joko kokonaan tai osittain hylätty.
2. Muutosta on haettava 30 päivän kuluessa siitä päivästä, jona 1 kohdassa tarkoitettu päätöksestä ilmoitettiin velkojalle. Muutosta on haettava siltä tuomioistuimelta, jonka kyseinen jäsenvaltio on ilmoittanut komissiolle 50 artiklan 1 kohdan d alakohdan nojalla.
3. Jos turvaamismääräyshakemus on hylätty kokonaan, muutosta käsitellään *ex-parte* -menettelyssä, kuten 11 artiklassa säädetään.

3 LUKU

TURVAAMISMÄÄRÄYKSEN TUNNUSTAMINEN, TÄYTÄNTÖÖNPANOKELPOISUUS JA TÄYTÄNTÖÖNPANO

22 artikla

Tunnustaminen ja täytäntöönpanokelpoisuus

Jäsenvaltiossa tämän asetuksen mukaisesti annettu turvaamismääräys on tunnustettava muissa jäsenvaltioissa edellyttämättä erityisiä menettelyjä, ja se on täytäntöönpanokelpoinen toisessa jäsenvaltiossa ilman, että sitä on tarpeen julistaa täytäntöönpanokelpoiseksi.

23 artikla

Turvaamismääräyksen täytäntöönpano

1. Jollei tämän luvun säännöksistä muuta johdu, turvaamismääräys pannaan täytäntöön vastaavien kansallisten määräysten täytäntöönpanoon täytäntöönpanojäsenvaltiossa sovellettavien menettelyjen mukaisesti.
2. Kaikkien määräyksen täytäntöönpanoon osallistuvien viranomaisten on toimittava viipymättä.
3. Jos turvaamismääräys on annettu muussa kuin täytäntöönpanojäsenvaltiossa, määräyksen A-osa, kuten 19 artiklan 2 kohdassa esitetään, sekä tyhjä vakiolomake 25 artiklan mukaista ilmoitusta varten toimitetaan tämän artiklan 1 kohdan soveltamiseksi täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle 29 artiklan mukaisesti.

Toimittamisen suorittaa määräyksen antanut tuomioistuin tai velkoja riippuen siitä, kuka alkuperäjäsenvaltion lainsäädännön mukaan on vastuussa täytäntöönpanomenettelyn vireille saattamisesta.

4. Turvaamismääräykseen on tarvittaessa liitettävä käännös tai translitterointi täytäntöönpanojäsenvaltion viralliselle kielelle, tai jos kyseisessä jäsenvaltiossa on useampia virallisia kieliä, sen paikan viralliselle kielelle tai yhdelle virallisista kielistä, jossa määräys on tarkoitus toteuttaa. Määräyksen antanut tuomioistuin laatii käännöksen tai translitteroinnin 19 artiklassa tarkoitetun vakiolomakkeen asianmukaista kieliversiota käyttäen.
5. Täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on toteutettava kansallisessa lainsäädännössään edellytetyt toimet määräyksen panemiseksi täytäntöön.
6. Jos turvaamismääräys koskee useampaa kuin yhtä pankkia samassa jäsenvaltiossa tai eri jäsenvaltioissa, asianomaisen täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle on toimitettava kunkin pankin osalta erillinen lomake 19 artiklan 4 kohdan mukaisesti.

24 artikla

Turvaamismääräyksen toteuttaminen

1. Pankin, jolle turvaamismääräys on osoitettu, on toteutettava se viipymättä määräyksen vastaanotettuaan tai, jos täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädännössä niin säädetään, vastaanotettuaan vastaavan määräyksen turvaamismääräyksen toteuttamisesta.
2. Turvaamismääräyksen toteuttamiseksi, jollei 31 artiklan säännösten soveltamisesta muuta johdu, pankin on turvattava määräyksessä mainittu määrä joko
 - a) varmistamalla, että kyseistä määrää ei siirretä tai nosteta määräyksessä mainitulta tai 4 kohdan mukaisesti yksilöidyltä yhdeltä tai useammalta tililtä; tai
 - b) jos kansallinen lainsäädäntö sitä edellyttää, siirtämällä kyseinen määrä erityiselle turvaamistarkoitusta palvelevalle tilille.

Lopullisesta turvattavasta määrästä saatetaan selvittää liiketoimia, jotka ovat jo vireillä sillä hetkellä, kun pankki vastaanottaa turvaamismääräyksen tai vastaavan määräyksen. Vireillä olevat liiketoimet voidaan kuitenkin ottaa huomioon vain, kun ne selvitetään ennen kuin pankki antaa 25 artiklan mukaisen ilmoituksen 25 artiklan 1 kohdassa vahvistettujen määräaikojen puitteissa.

3. Sen estämättä, mitä 2 kohdan a alakohdassa säädetään, pankilla on oikeus velallisen pyynnöstä vapauttaa turvattuja varoja ja siirtää nuo varat määräyksessä mainitulle velkojan tilille velkojan vaatimuksen maksamiseksi, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) tällaisesta pankin oikeudesta on määräyksessä erityisesti mainittu 19 artiklan 2 kohdan j alakohdan mukaisesti;
- b) täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädäntö mahdollistaa tällaisen vapauttamisen ja siirtämisen; ja
- c) samaa tiliä koskevia kilpailevia turvaamismääräyksiä ei ole.

4. Jos turvaamismääräyksessä ei yksilöidä velallisen pankkitilin numeroa tai pankkitilien numeroita, vaan annetaan ainoastaan velallisen nimi ja muita häneen liittyviä tietoja, pankin tai määräyksen täytäntöönpanosta vastaavan muun elimen on tunnistettava velallisen tili tai tilit määräyksessä mainitussa pankissa.

Mikäli pankin tai muun elimen ei ole mahdollista varmuudella tunnistaa velallisen tiliä turvaamismääräyksessä olevien tietojen perusteella, pankin on

a) hankittava tilinumero tai tilinumerot täytäntöönpanojäsenvaltion tiedonhankintaviranomaiselta, jos turvaamismääräyksessä on 19 artiklan 2 kohdan f alakohdan mukainen maininta siitä, että turvattavan tilin numero tai turvattavien tilien numerot saatiin 14 artiklan mukaisella pyynnöllä, ja

b) jätettävä turvaamismääräys toteuttamatta kaikissa muissa tapauksissa.

5. Määräyksen toteuttaminen ei vaikuta 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettulla tilillä tai tarkoitetuilla tileillä oleviin varoihin, jotka ylittävät turvaamismääräyksessä mainitun määrän.

6. Jos 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettulla tilillä tai tarkoitetuilla tileillä olevat varat ovat turvaamismääräyksen toteuttamishetkellä riittämättömät turvaamaan määräyksessä mainitun määrän kokonaisuudessaan, määräys toteutetaan ainoastaan tilillä tai tileillä käytettävissä olevien määrien osalta.

7. Jos turvaamismääräys koskee useita velallisen tilejä samassa pankissa ja näillä tileillä olevat varat ylittävät määräyksessä mainitun määrän, määräys toteutetaan seuraavaa etusijajärjestyksen mukaisesti:

- a) yksin velallisen nimissä olevat säästötilit;
- b) yksin velallisen nimissä olevat käyttötilit;
- c) yhteisissä nimissä olevat säästötilit, jollei 30 artiklasta muuta johdu;
- d) yhteisissä nimissä olevat käyttötilit, jollei 30 artiklasta muuta johdu.

8. Jos 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettulla tilillä tai tarkoitetuilla tileillä olevat varat eivät ole turvaamismääräyksessä ilmoitetussa valuutassa, pankin on muunnettava määräyksessä mainittu määrä kyseisten varojen valuuttaan käyttäen määräyksen toteuttamispäivänä ja -hetkenä voimassa olevaa kyseisen valuutan Euroopan keskuspankin valuuttaviitekursia tai täytäntöönpanojäsenvaltion keskuspankin myyntikurssia ja turvattava vastaava määrä kyseisten varojen valuutassa.

25 artikla

Ilmoitus varojen turvaamisesta

1. Turvaamismääräyksen toteuttamista seuraavan kolmannen työpäivän loppuun mennessä pankin tai muun määräyksen täytäntöönpanosta täytäntöönpanojäsenvaltiossa vastaavan elimen on annettava 52 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua neuvoa-antavaa menettelyä noudattaen hyväksytyllä täytäntöönpanosäädöksellä vahvistettua ilmoituslomaketta käyttäen ilmoitus siitä, onko velallisen tiliä tai tilejä turvattu ja missä määrin, ja jos on, minä päivänä määräys on toteutettu. Jos pankki tai muu elin ei poikkeuksellisesti pysty antamaan ilmoitusta kolmen työpäivän kuluessa, sen on annettava ilmoitus mahdollisimman pian ja viimeistään turvaamismääräyksen toteuttamista seuraavan kahdeksannen työpäivän loppuun mennessä.

Ilmoitus on viipymättä toimitettava 2 ja 3 kohdan mukaisesti.

2. Jos määräys on annettu täytäntöönpanojäsenvaltiossa, pankin tai muun määräyksen täytäntöönpanosta vastaavan elimen on toimitettava ilmoitus määräyksen antaneelle tuomioistuimelle 29 artiklan mukaisesti ja velkojalle saantitodistuksella osoitettavana kirjattuna kirjeenä tai vastaavaa sähköistä viestintäkeinoa käyttäen.

3. Jos määräys on annettu muussa jäsenvaltiossa kuin täytäntöönpanojäsenvaltiossa, ilmoitus on toimitettava täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle 29 artiklan mukaisesti, jollei tämä sama viranomainen ole antanut sitä.

Ensimmäisen työpäivän loppuun mennessä ilmoituksen vastaanottamisesta tai antamisesta kyseisen viranomaisen on toimitettava ilmoitus määräyksen antaneelle tuomioistuimelle 29 artiklan mukaisesti ja velkojalle saantitodistuksella osoitettavana kirjattuna kirjeenä tai vastaavaa sähköistä viestintäkeinoa käyttäen.

4. Pankin tai muun turvaamismääräyksen täytäntöönpanosta vastaavan elimen on velallisen pyynnöstä ilmoitettava velalliselle määräyksen yksityiskohdat. Pankki tai elin voi ilmoittaa ne myös ilman pyyntöä.

26 artikla

Pankin vastuu

Pankin vastuu tämän asetuksen mukaisten veloitteiden noudattamatta jättämisestä määräytyy täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti.

27 artikla

Velkojan velvollisuus pyytää liiallisesti turvatun määrän vapauttamista

1. Velkojan velvollisuutena on toteuttaa tarpeelliset toimet varmistaakseen, että määrä, joka turvaamismääräyksen toteuttamisen jälkeen ylittää turvaamismääräyksessä mainitun määrän, vapautetaan velallisen käyttöön,

a) jos määräys koskee useita tilejä samassa jäsenvaltiossa tai eri jäsenvaltioissa, tai

b) jos määräys on annettu sen jälkeen, kun yksi tai useampi vastaava kansallinen määräys on toteutettu samaa velallista vastaan ja saman vaatimuksen turvaamiseksi.

2. Velkojan on liiallisesti turvattua määrää koskevan 25 artiklan mukaisen ilmoituksen vastaanottamista seuraavan kolmannen työpäivän loppuun mennessä mahdollisimman nopein keinoin ja käyttäen 52 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua neuvoa-antavaa menettelyä noudattaen hyväksytyllä täytäntöönpanosäädöksellä vahvistettua liiallisesti turvattun määrän vapauttamista koskevaa lomaketta, esitettävä pyyntö määrän vapauttamisesta velallisen käyttöön sen täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jossa liiallinen turvaaminen on tapahtunut.

Kyseisen viranomaisen on pyynnön vastaanotettuaan viipymättä määrättävä kyseistä pankkia toteuttamaan liiallisesti turvattun määrän vapauttaminen. Edellä olevaa 24 artiklan 7 kohtaa sovelletaan tarvittaessa käännettyssä etusijajärjestyksessä.

3. Tämä artikla ei estä jäsenvaltiota säätämästä kansallisessa lainsäädännössään, että kyseisen jäsenvaltion toimivaltaisen täytäntöönpanoviranomaisen on käynnistettävä omasta aloitteestaan liiallisesti turvattun määrän vapauttaminen tuon jäsenvaltion alueella olevalta tililtä.

28 artikla

Tiedoksianto velalliselle

1. Turvaamismääräys, muut tämän artiklan 5 kohdassa tarkoitettut asiakirjat ja 25 artiklan mukainen ilmoitus on annettava velalliselle tiedoksi tämän artiklan mukaisesti.

2. Jos velallisen kotipaikka on alkuperäjäsenvaltiossa, turvaamismääräys annetaan tiedoksi kyseisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti. Riippuen siitä, kuka alkuperäjäsenvaltion lainsäädännön mukaan on vastuussa tiedoksiantamisen vireille saattamisesta, määräyksen antaneen tuomioistuimen tai velkojan on saatettava tiedoksiantaminen vireille kolmannen työpäivän loppuun mennessä määrien turvaamisesta annetun 25 artiklan mukaisen ilmoituksen vastaanottamisesta.

3. Jos velallisen kotipaikka on muussa jäsenvaltiossa kuin alkuperäjäsenvaltiossa, määräyksen antaneen tuomioistuimen tai velkojan – riippuen siitä, kuka alkuperäjäsenvaltion lainsäädännön mukaan on vastuussa tiedoksiantamisen vireille saattamisesta – on kolmannen työpäivän loppuun mennessä määrien turvaamisesta annetun 25 artiklan mukaisen ilmoituksen vastaanottamisesta toimitettava tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettut asiakirjat 29 artiklan mukaisesti sen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jossa velallisen kotipaikka on. Tuon viranomaisen on toteutettava viipymättä tarpeelliset toimet, jotta tiedoksianto velalliselle toimitetaan velallisen kotipaikan jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti.

Jos velallisen kotipaikan jäsenvaltio on ainoa täytäntöönpanojäsenvaltio, tämän artiklan 5 kohdassa tarkoitettut asiakirjat toimitetaan tuon jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle samaan aikaan turvaamismääräyksen toimittamisen kanssa 23 artiklan 3 kohdan mukaisesti. Tällaisessa tapauksessa tämän toimivaltaisen viranomaisen on saatettava kaikkien tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen asiakirjojen tiedoksiantaminen vireille kolmannen työpäivän loppuun mennessä määrien turvaamisen osoittavan 25 artiklan mukaisen ilmoituksen vastaanottamisesta.

Kyseisen toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava velalliselle suoritetun tiedoksiantamisen tulos turvaamismääräyksen antaneelle tuomioistuimelle tai velkojalle riippuen siitä, kuka toimitti tiedoksiannettavat asiakirjat.

4. Jos velallisen kotipaikka on kolmannessa valtiossa, tiedoksianto toimitetaan alkuperäjäsenvaltiossa sovellettavien kansainvälistä tiedoksiantoa koskevien sääntöjen mukaisesti.

5. Velalliselle on annettava tiedoksi seuraavat asiakirjat, ja niihin on tarvittaessa liitettävä käänнос tai translitterointi 49 artiklan 1 kohdassa säädetyn mukaisesti:

a) turvaamismääräys käyttäen 19 artiklan 2 ja 3 kohdassa tarkoitettun lomakkeen A- ja B-osaa;

- b) velkojan tuomioistuimelle toimittama turvaamismääräystä koskeva hakemus;
- c) jäljennökset kaikista asiakirjoista, jotka velkoja on toimittanut tuomioistuimelle määräyksen saamista varten.

6. Jos turvaamismääräys koskee useampaa kuin yhtä pankkia, velalliselle annetaan tiedoksi tämän artiklan mukaisesti vain ensimmäinen 25 artiklan mukainen ilmoitus määrien turvaamisesta. Mahdolliset myöhemmät 25 artiklan mukaiset ilmoitukset on toimitettava velalliselle viipymättä.

29 artikla

Asiakirjojen toimittaminen

1. Kun tässä asetuksessa säädetään asiakirjojen toimittamisesta tämän artiklan mukaisesti, toimittaminen voi tapahtua millä tahansa sopivalla tavalla edellyttäen, että vastaanotetun asiakirjan sisältö vastaa täysin toimitetun asiakirjan sisältöä ja että kaikki sen sisältämä tieto on helposti luettavissa.

2. Asiakirjat tämän artiklan 1 kohdan mukaisesti vastaanottaneen tuomioistuimen tai viranomaisen on asiakirjan vastaanottamispäivää seuraavan työpäivän päättymiseen mennessä lähetettävä asiakirjat toimittaneelle viranomaiselle, velkojalle tai pankille vastaanottotodistus nopeinta mahdollista toimitustapaa ja 52 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua neuvoo-antavaa menettelyä noudattaen hyväksytyllä täytäntöönpanosäädöksellä vahvistettua vakiolomaketta käyttäen.

30 artikla

Yhteis- ja hallintatilien turvaaminen

Sellaisilla tileillä olevat varat, jotka pankin rekisterien mukaan eivät ole yksinomaan velallisen hallussa tai velallisen puolesta kolmannen hallussa tai kolmannen puolesta velallisen hallussa, voidaan tämän asetuksen nojalla turvata vain siinä määrin kuin tällaiset tilit voidaan turvata täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädännön nojalla.

31 artikla

Turvaamisesta vapautettavat määrät

1. Määrät, jotka vapautetaan ulosotosta täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädännön nojalla, on vapautettava turvaamisesta tätä asetusta sovellettaessa.

2. Jos täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädännön mukaan 1 kohdassa tarkoitetut määrät vapautetaan ulosotosta velallisen pyytämättä, määrien vapauttamisesta kyseisessä jäsenvaltiossa vastaavan elimen on omasta aloitteestaan vapautettava asianomaiset määrät turvaamisesta.

3. Jos täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädännön mukaan tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetut määrät vapautetaan ulosotosta velallisen pyynnöstä, määrät on vapautettava turvaamisesta velallisen hakemuksesta 34 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti.

32 artikla

Turvaamismääräyksen etusija-asema

Turvaamismääräyksellä tulisi olla sama asema kuin vastaavalla kansallisella määräyksellä täytäntöönpanojäsenvaltiossa mahdollisesti on.

4 LUKU

OIKEUSSUOJAKEINOT

33 artikla

Velallisen oikeussuojakeinot turvaamismääräystä vastaan

1. Turvaamismääräys on peruutettava tai sitä on tapauksen mukaan muutettava velallisen hakemuksesta alkuperäjäsenvaltion toimivaltaiselle tuomioistuimelle sillä perusteella, että

- a) tässä asetuksessa säädetyt edellytykset tai vaatimukset eivät täytyneet;
- b) määräystä, 25 artiklan mukaista ilmoitusta ja/tai muita 28 artiklan 5 kohdassa tarkoitettuja asiakirjoja ei ollut annettu velalliselle tiedoksi 14 päivän kuluessa hänen tilinsä tai tiliensä turvaamisesta;
- c) velalliselle 28 artiklan mukaisesti tiedoksi annetut asiakirjat eivät täyttäneet 49 artiklan 1 kohdassa säädettyjä kielivaatimuksia;
- d) turvattuja määriä, jotka ylittävät määräyksen määrän, ei ole vapautettu 27 artiklan mukaisesti;
- e) vaatimus, jonka täytäntöönpanon velkoja pyrki turvaamaan määräyksellä, on maksettu kokonaan tai osittain;
- f) pääasiassa annetussa tuomiossa on hylätty vaatimus, jonka täytäntöönpanon velkoja pyrki turvaamaan määräyksellä; tuomio on kumottu; tai
- g) pääasiassa annettu tuomio, tuomioistuimessa tehty sovinto tai virallinen asiakirja, jonka täytäntöönpanon velkoja pyrki turvaamaan määräyksellä, on julistettu mitättömäksi.

2. Edellä olevan 12 artiklan mukaista vakuutta koskevaa päätöstä on tarkasteltava uudelleen velallisen hakemuksesta alkuperäjäsenvaltion toimivaltaiselle tuomioistuimelle sillä perusteella, että kyseisessä artiklassa asetetut edellytykset tai vaatimukset eivät täytyneet.

Jos tuomioistuin vaatii mainitun oikeussuojakeinon perusteella velkojaa antamaan vakuuden tai lisävakuuden, sovelletaan tarvittaessa 12 artiklan 3 kohtaa ja tuomioistuin ilmoittaa, että turvaamismääräys peruutetaan tai sitä muutetaan, jos vaadittua (lisä)vakuutta ei anneta tuomioistuimen asettamassa määräajassa.

3. Oikeussuojakeino, jota on haettu 1 kohdan b alakohdan nojalla, on myönnettävä, paitsi jos tiedoksiannon toimittamatta jättäminen korjataan 14 päivän kuluessa siitä, kun velkojalle on ilmoitettu 1 kohdan b alakohdan mukaisesta velallisen oikeussuojakeino koskevasta hakemuksesta.

Ellei tiedoksiannon toimittamatta jättämistä ole jo korjattu muulla tavoin, sen arvioimiseksi, olisiko 1 kohdan b alakohdan mukainen velallisen oikeussuojakeino myönnettävä, tiedoksiannon toimittamatta jättäminen katsotaan korjatuksi,

- a) jos velkoja pyytää alkuperäjäsenvaltion lainsäädännön mukaan tiedoksiannosta vastaavaa elintä antamaan asiakirjat velalliselle tiedoksi; tai
- b) kun velallinen on ilmoittanut oikeussuojakeino koskevassa hakemuksessaan, että hän suostuu noutamaan asiakirjat alkuperäjäsenvaltion tuomioistuimesta ja kun velkoja, joka vastaa käännosten toimittamisesta, toimittaa tuomioistuimelle 49 artiklan 1 a kohdan mukaan tarvittavat käännökset.

Alkuperäjäsenvaltion lainsäädännön mukaan tiedoksiannosta vastaavan elimen on annettava velkojan tämän kohdan a alakohdan toisen alakohdan mukaisesta pyynnöstä asiakirjat viipymättä tiedoksi velalliselle saantitodistuksella osoitettavalla kirjatulla kirjeellä osoitteeseen, jonka velallinen on ilmoittanut tämän artiklan 5 kohdan mukaisesti.

Jos velkoja oli vastuussa 28 artiklassa tarkoitetun asiakirjojen tiedoksiantamisen vireille saattamisesta, tiedoksiannon toimittamatta jättäminen voidaan korjata vain, jos velkoja osoittaa toteuttaneensa kaikki vaaditut toimenpiteet asiakirjojen tiedoksiantamiseksi jo alun alkaen.

4. Oikeussuojakeino, jota on haettu 1 kohdan c alakohdan nojalla, on myönnettävä, paitsi jos velkoja toimittaa velalliselle tämän asetuksen nojalla vaadittavat käännökset 14 työpäivän kuluessa siitä, kun hänelle on ilmoitettu 1 kohdan c alakohdan mukaisesta velallisen oikeussuojakeinoa koskevasta hakemuksesta.

Edellä olevan 3 kohdan toista ja kolmatta alakohtaa sovelletaan soveltuvin osin.

5. Velallisen on 1 kohdan b ja c alakohdan mukaisessa oikeussuojakeinoa koskevassa hakemuksessa ilmoitettava osoite, johon 28 artiklassa tarkoitetut asiakirjat ja käännökset voidaan lähettää tämän artiklan 3 ja 4 kohdan mukaisesti, tai vaihtoehtoisesti ilmoitettava, että hän suostuu noutamaan kyseiset asiakirjat alkuperäjäsenvaltion tuomioistuimesta.

34 artikla

Velallisen oikeussuojakeinot turvaamismääräyksen täytäntöönpanoa vastaan

1. Sen estämättä, mitä 33 ja 35 artiklassa säädetään, velallisen hakemuksesta täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaiselle tuomioistuimelle, tai jos kansallisessa lainsäädännössä niin säädetään, toimivaltaiselle täytäntöönpanoviranomaiselle, turvaamismääräyksen täytäntöönpano kyseisessä jäsenvaltiossa on

a) rajoitettava sen perusteella, että tietyt tilillä säilytetyt määrät tulisi vapauttaa ulosotosta 31 artiklan 3 kohdan mukaisesti tai ulosotosta vapautettuja määriä ei ole 31 artiklan 2 kohdan mukaisesti otettu lainkaan tai asianmukaisesti huomioon turvaamismääräyksen toteuttamisessa; tai

b) lopetettava sen perusteella, että

i) turvattu pankkitili on rajattu tämän asetuksen soveltamisalan ulkopuolelle 2 artiklan 3 ja 4 kohdan nojalla;

ii) tuomion, tuomioistuimessa tehdyn sovinnon tai virallisen asiakirjan, jonka täytäntöönpanon velkoja pyrki turvaamaan määräyksellä, täytäntöönpanosta on kieltäydytty täytäntöönpanojäsenvaltiossa;

iii) tuomion, jonka täytäntöönpanon velkoja pyrki turvaamaan määräyksellä, täytäntöönpanokelpoisuus on keskeytetty alkuperäjäsenvaltiossa; tai

iv) edellä olevan 33 artiklan 1 kohdan b, c, d, e, f tai g alakohtaa sovelletaan. Edellä olevan 33 artiklan 3, 4 ja 5 kohtaa sovelletaan tarvittaessa.

2. Velallisen hakemuksesta täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaiselle tuomioistuimelle turvaamismääräyksen täytäntöönpano kyseisessä jäsenvaltiossa lopetetaan, jos se on selvästi vastoin täytäntöönpanojäsenvaltion oikeusjärjestyksen perusteita (*ordre public*).

35 artikla

Muut velallisen ja velkojan saatavilla olevat oikeussuojakeinot

1. Velallinen tai velkoja voi pyytää turvaamismääräyksen antanutta tuomioistuinta muuttamaan määräystä tai peruuttamaan sen sillä perusteella, että määräyksen antamisen perustana olleet seikat ovat muuttuneet.
2. Turvaamismääräyksen antanut tuomioistuin voi myös alkuperäjäsenvaltion lainsäädännön sen salliessa omasta aloitteestaan muuttaa määräystä tai peruuttaa sen muuttuneiden olosuhteiden vuoksi.
3. Velallinen ja velkoja voivat sillä perusteella, että he ovat sopineet asian, pyytää yhteisesti turvaamismääräyksen antanutta tuomioistuinta peruuttamaan määräyksen tai muuttamaan sitä, tai täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaista tuomioistuinta tai, jos kansallisessa lainsäädännössä niin säädetään, täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaista täytäntöönpanoviranomaista lopettamaan määräyksen täytäntöönpanon tai rajoittamaan sitä.
4. Velkoja voi pyytää täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaista tuomioistuinta tai, jos kansallisessa lainsäädännössä niin säädetään, kyseisen jäsenvaltion toimivaltaista täytäntöönpanoviranomaista muuttamaan turvaamismääräyksen täytäntöönpanoa kyseisessä jäsenvaltiossa 31 artiklan mukaisesti sovellettavan vapautuksen mukauttamiseksi sillä perusteella, että muita vapautuksia on jo sovellettu riittävässä määrin yhdessä tai useammassa muussa jäsenvaltiossa sijaitsevaan yhteen tai useampaan tiliin liittyen, minkä vuoksi mukautus on asianmukainen.

36 artikla

Menettely, jota sovelletaan 33, 34 ja 35 artiklan mukaisiin oikeussuojakeinoihin

1. Hakemus, joka koskee 33, 34 tai 35 artiklan mukaista oikeussuojakeinoa, on tehtävä käyttäen 52 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua neuvoo-antavaa menettelyä noudattaen hyväksytyllä täytäntöönpanosäädöksellä vahvistettua oikeussuojakeinolomaketta. Hakemus voidaan tehdä milloin tahansa ja toimittaa mitä tahansa sen jäsenvaltion menettelysäännöissä, jossa hakemus tehdään, hyväksytyä viestintäkeinoa käyttäen, myös sähköisesti.
2. Hakemuksesta on ilmoitettava toiselle osapuolelle.
3. Lukuun ottamatta tapauksia, joissa velallinen on toimittanut hakemuksen 34 artiklan 1 kohdan a alakohdan tai 35 artiklan 3 kohdan nojalla, hakemusta koskeva päätös on tehtävä sen jälkeen, kun kummallekin osapuolelle on annettu tilaisuus esittää kantansa, mukaan lukien sellaisin asianmukaisin viestintätekniikan keinoin, jotka ovat käytettävissä ja hyväksytyjä kunkin kyseisen jäsenvaltion kansallisen lainsäädännön nojalla.
4. Päätös on tehtävä viipymättä mutta viimeistään 21 päivän kuluttua siitä, kun tuomioistuin tai, jos kansallisessa lainsäädännössä niin säädetään, toimivaltainen täytäntöönpanoviranomainen on saanut kaikki päätöksensä tekemiseksi tarvittavat tiedot. Päätöksestä on ilmoitettava osapuolille.
5. Päätös turvaamismääräyksen peruuttamisesta tai muuttamisesta ja päätös turvaamismääräyksen täytäntöönpanon rajoittamisesta tai lopettamisesta on välittömästi täytäntöönpanokelpoinen seuraavien edellytysten täyttyessä:

Jos oikeussuojakeinoa on haettu alkuperäjäsenvaltiossa, tuomioistuimen on 29 artiklan mukaisesti toimitettava oikeussuojakeinoa koskeva päätös viipymättä täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle käyttäen 52 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua neuvoo-antavaa menettelyä noudattaen hyväksytyllä täytäntöönpanosäädöksellä vahvistettua lomaketta. Tämän viranomaisen on varmistettava heti päätöksen saatuaan, että oikeussuojakeinoa koskeva päätös pannaan täytäntöön.

Jos oikeussuojakeinoa koskeva päätös liittyy alkuperäjäsenvaltiossa sijaitsevaan pankkitiliin, sen täytäntöönpanossa kyseisen pankkitilin osalta on noudatettava kyseisen jäsenvaltion lainsäädäntöä.

Jos oikeussuojakeinoa on haettu täytäntöönpanojäsenvaltiossa, oikeussuojakeinoa koskevan päätöksen täytäntöönpanossa on noudatettava täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädäntöä.

37 artikla

Muutoksenhakuoikeus

Kummallakin osapuolella on oikeus hakea muutosta 33, 34 tai 35 artiklan nojalla tehtyyn päätökseen. Muutoksenhaku on toimitettava käyttäen 52 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua neuvoo-antavaa menettelyä noudattaen hyväksytyllä täytäntöönpanosäädöksellä vahvistettua muutoksenhakulomaketta.

38 artikla

Oikeus antaa vakuus turvaamisen sijasta

1. Velallisen hakemuksesta
 - a) turvaamismääräyksen antanut tuomioistuin voi määrätä turvatut varat vapauttavaksi, jos velallinen antaa kyseiselle tuomioistuimelle määräyksen määrää vastaavan vakuuden tai vaihtoehtoisen vakuuden, joka on sen jäsenvaltion, jossa tuomioistuin sijaitsee, lainsäädännön nojalla hyväksyttävässä muodossa ja arvoltaan vähintään vastaava.
 - b) täytäntöönpanojäsenvaltion toimivaltainen tuomioistuin, tai jos kansallisessa lainsäädännössä niin säädetään, toimivaltainen täytäntöönpanoviranomainen voi lopettaa turvaamismääräyksen täytäntöönpanon täytäntöönpanojäsenvaltiossa, jos velallinen antaa kyseiselle tuomioistuimelle tai viranomaiselle kyseisessä jäsenvaltiossa turvattua määrää vastaavan vakuuden tai vaihtoehtoisen vakuuden, joka on sen jäsenvaltion, jossa tuomioistuin sijaitsee, lainsäädännön nojalla hyväksyttävässä muodossa ja arvoltaan vähintään vastaava.
2. Edellä 23 ja 24 artiklaa sovelletaan tarvittaessa turvattujen varojen vapauttamiseen. Vakuuden antamisesta turvaamisen sijasta ilmoitetaan velkojalle kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

39 artikla

Kolmansien oikeudet

1. Kolmansien oikeuteen riitauttaa turvaamismääräys sovelletaan alkuperäjäsenvaltion lainsäädäntöä.
2. Kolmansien oikeuteen riitauttaa turvaamismääräyksen täytäntöönpano sovelletaan täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädäntöä.
3. Sanotun rajoittamatta muita toimivaltaa koskevia unionin tai kansallisessa oikeudessa vahvistettuja sääntöjä, kolmannen osapuolen nostaman kanteen osalta
 - a) toimivalta riitauttaa turvaamismääräys kuuluu alkuperäjäsenvaltion tuomioistuimille, ja
 - b) toimivalta riitauttaa turvaamismääräyksen täytäntöönpano täytäntöönpanojäsenvaltiossa kuuluu täytäntöönpanojäsenvaltion tuomioistuimille tai, jos kansallisessa lainsäädännössä niin säädetään, toimivaltaiselle täytäntöönpanoviranomaiselle.

5 LUKU

YLEISET SÄÄNNÖKSET

40 artikla

Lailistaminen tai vastaava muodollisuus

Tämän asetuksen yhteydessä ei saa vaatia lailistamista eikä muuta vastaavaa muodollisuutta.

41 artikla

Oikeudellinen edustaminen

Asianajajan tai muun oikeusalan ammattilaisen käyttäminen ei ole pakollista menettelyssä turvaamismääräyksen saamiseksi. Asianajajan tai muun oikeusalan ammattilaisen käyttäminen ei ole pakollista 4 luvun nojalla toteutettavissa menettelyissä, ellei sen jäsenvaltion lainsäädännön mukaan, jonka tuomioistuimelle tai viranomaiselle oikeussuojakeinoa koskeva hakemus on tehty, tällainen edustaja ole pakollinen asianosaisten kansalaisuudesta tai kotipaikasta riippumatta.

42 artikla

Oikeudenkäyntimaksut

Menettelyssä, joka koskee turvaamismääräyksen hakemista tai oikeussuojakeinon käyttämistä turvaamismääräystä vastaan, ei saa periä suurempia oikeudenkäyntimaksuja kuin vastaavan kansallisen määräyksen hakemisesta tai oikeussuojakeinon käyttämisestä tällaista kansallista määräystä vastaan.

43 artikla

Pankeille aiheutuvat kustannukset

1. Pankilla on oikeus vaatia velkojalta tai velalliselta turvaamismääräyksen toteuttamisesta aiheutuvien kustannusten maksamista tai korvaamista vain, jos pankilla on täytäntöönpanojäsenvaltion lainsäädännön nojalla oikeus tällaiseen maksuun tai korvaukseen vastaavien kansallisten määräysten osalta.

2. Pankin 1 kohdassa tarkoitettujen kustannusten kattamiseksi perimät maksut on määritettävä ottaen huomioon turvaamismääräyksen toteuttamisen monimutkaisuus, eivätkä ne saa olla suurempia kuin vastaavien kansallisten määräysten toteuttamisesta perittävät maksut.

3. Pankin 14 artiklan mukaisten tilitietojen toimittamisesta aiheutuvien kustannusten kattamiseksi perimät maksut eivät saa olla suuremmat kuin tosiasiallisesti aiheutuneet kustannukset eivätkä tapauksen mukaan suuremmat kuin tilitietojen toimittamisesta vastaavien kansallisten määräysten yhteydessä perittävät.

44 artikla

Viranomaisten perimät maksut

Maksut, joita täytäntöönpanojäsenvaltion jokin turvaamismääräyksen täytäntöönpanon käsittelyyn tai 14 artiklan mukaisten tilitietojen toimittamiseen osallistuva viranomainen tai muu elin perii, määritetään sellaisen kunkin jäsenvaltion ennalta vahvistaman maksuasteikon tai muun säännösten perusteella, jossa sovellettavat maksut esitetään avoimesti. Tätä asteikkoa tai vastaavaa säännöstä vahvistaessaan jäsenvaltio voi ottaa huomioon määräyksen määrän ja sen käsittelyn monimutkaisuuden. Tapauksen mukaan maksut eivät saa olla suurempia kuin vastaavien kansallisten määräysten yhteydessä perittävät maksut.

45 artikla

Määräajat

Jos tuomioistuin tai asianomainen viranomainen eivät poikkeuksellisessa tilanteessa voi noudattaa 14 artiklan 7 kohdassa, 18 artiklassa, 23 artiklan 2 kohdassa, 25 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa, 28 artiklan 2, 3 ja 6 kohdassa, 33 artiklan 3 kohdassa ja 36 artiklan 4 ja 5 kohdassa vahvistettuja määräaikoja, tuomioistuimen tai viranomaisen on toteutettava kyseisissä säännöksissä edellytetyt toimet mahdollisimman pian.

46 artikla

Suhde kansalliseen prosessioikeuteen

1. Kaikkiin menettelyllisiin kysymyksiin, joista ei erikseen säädetä tässä asetuksessa, sovelletaan sen jäsenvaltion lain-säädäntöä, jossa menettely tapahtuu.
2. Vaikutuksiin, joita maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamisella on yksittäisiin täytäntöönpanotoimiin, kuten turvaamismääräyksen täytäntöönpanoon, sovelletaan sen jäsenvaltion lainsäädäntöä, jossa maksukyvyttömyysmenettely on aloitettu.

47 artikla

Tietosuoja

1. Tämän asetuksen nojalla saatujen, käsiteltyjen tai toimitettujen henkilötietojen on oltava asianmukaisia, olennaisia eikä liiallisia siihen tarkoitukseen, jota varten ne on saatu, käsitelty tai toimitettu, eikä niitä saa käyttää muihin tarkoituksiin.
2. Toimivaltainen viranomainen, tiedonhankintaviranomainen ja muu turvaamismääräyksen täytäntöönpanosta vastaava elin ei saa säilyttää 1 kohdassa tarkoitettuja tietoja pidempään kuin on tarpeen niihin tarkoituksiin, joita varten tiedot on saatu, niitä on käsitelty tai ne on toimitettu, eikä missään tapauksessa pidempään kuin kuusi kuukautta menettelyjen päättymisen jälkeen, ja niiden on tänä aikana varmistettava näiden henkilötietojen asianmukainen suoja. Tätä kohtaa ei sovelleta tietoihin, joita tuomioistuimet käsittelevät ja taltioivat oikeudellisia tehtäviä suorittaessaan.

48 artikla

Suhde muihin säädöksiin

Tämä asetus ei vaikuta

- a) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1393/2007 ⁽¹⁾ soveltamiseen tämän asetuksen 10 artiklan 2 kohdassa, 14 artiklan 3 ja 6 kohdassa, 17 artiklan 5 kohdassa, 23 artiklan 3 ja 6 kohdassa, 25 artiklan 2 ja 3 kohdassa, 28 artiklan 1, 3, 5 ja 6 kohdassa, 29 artiklassa, 33 artiklan 3 kohdassa, 36 artiklan 2 ja 4 kohdassa ja 49 artiklan 1 kohdassa säädettyä lukuun ottamatta;
- b) asetuksen (EU) N:o 1215/2012 soveltamiseen;
- c) asetuksen (EY) N:o 1346/2000 soveltamiseen;
- d) direktiivin 95/46/EY soveltamiseen tämän asetuksen 14 artiklan 8 kohdassa ja 47 artiklassa säädettyä lukuun ottamatta;
- e) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1206/2001 ⁽²⁾ soveltamiseen;
- f) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 864/2007 soveltamiseen tämän asetuksen 13 artiklan 4 kohdassa säädettyä lukuun ottamatta.

49 artikla

Kielet

1. Kaikkiin 28 artiklan 5 kohdan a ja b alakohdassa lueteltuihin velalliselle tiedoksi annettaviin asiakirjoihin, jotka eivät ole sen jäsenvaltion virallisella kielellä, jossa velallisen kotipaikka on, tai jos kyseisessä jäsenvaltiossa on useampia virallisia kieliä, sen paikkakunnan virallisella kielellä tai jollakin sen paikkakunnan virallisista kielistä, jossa velallisen kotipaikka on, tai jollakin muulla kielellä, jota hän ymmärtää, on liitettävä käännös tai translitteraatio jollakin kyseisistä kielistä. Edellä 28 artiklan 5 kohdan c alakohdassa lueteltuja asiakirjoja ei tarvitse kääntää, jollei tuomioistuin poikkeuksellisesti päättä, että tietyt asiakirjat on käännettävä tai translitteroitava, jotta velallinen voi vedota oikeuksiinsa.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1393/2007, annettu 13 päivänä marraskuuta 2007, oikeudenkäynti- ja muiden asiakirjojen tiedoksiannosta jäsenvaltioissa siviili- tai kauppaoikeudellisissa asioissa (asiakirjojen tiedoksianto) ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1348/2000 kumoamisesta (EUVL L 324, 10.12.2007, s. 79).

⁽²⁾ Neuvoston asetus (EY) N:o 1206/2001, annettu 28 päivänä toukokuuta 2001, jäsenvaltioiden tuomioistuinten välisestä yhteistyöstä siviili- ja kauppaoikeudellisissa asioissa tapahtuvassa todisteiden vastaanottamisessa (EYVL L 174, 27.6.2001, s. 1).

2. Tuomioistuimelle tai toimivaltaiselle viranomaiselle tämän asetuksen mukaisesti osoitettavat asiakirjat voivat myös olla muulla unionin toimielinten virallisella kielellä, jos asianomainen jäsenvaltio on ilmoittanut voivansa hyväksyä tällaisen kielen.
3. Tämän asetuksen mukaisesti laaditun käännöksen on oltava sellaisen henkilön laatima, jolla on kelpoisuus laatia käännöksiä jossakin jäsenvaltiossa.

50 artikla

Tiedot, jotka jäsenvaltioiden on toimitettava

1. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle viimeistään 18 päivänä heinäkuuta 2016:
- a) tuomioistuimet, jotka on nimetty toimivaltaisiksi antamaan turvaamismääräys (6 artiklan 4 kohta);
 - b) viranomainen, joka on nimetty toimivaltaiseksi hankkimaan tilitietoja (14 artikla);
 - c) niiden kansallisen lainsäädännön mukaisesti käytettävissä olevat keinot tilitietojen hankkimiseksi (14 artiklan 5 kohta);
 - d) tuomioistuin, jolle valitus osoitetaan (21 artikla);
 - e) viranomainen tai viranomaiset, joka tai jotka on nimetty toimivaltaiseksi vastaanottamaan, toimittamaan ja antamaan tiedoksi turvaamismääräys ja muut tämän asetuksen mukaiset asiakirjat (4 artiklan 14 kohta);
 - f) viranomainen, jolla on toimivalta panna täytäntöön turvaamismääräys 3 luvun mukaisesti;
 - g) se, missä määrin yhteis- ja hallintatilit voidaan turvata niiden kansallisen lainsäädännön nojalla (30 artikla);
 - h) säännöt, joita sovelletaan ulosotosta kansallisen lainsäädännön nojalla vapautettaviin määriin (31 artikla);
 - i) se, onko pankeilla niiden kansallisen lainsäädännön mukaan oikeus periä maksuja vastaavien kansallisten määräysten toteuttamisesta tai tilitietojen toimittamisesta, ja jos on, kumpi osapuoli on vastuussa näiden maksujen maksamisesta alustavasti ja lopullisesti (43 artikla);
 - j) maksuasteikko tai muu säännöstö, jossa vahvistetaan turvaamismääräyksen käsittelyyn tai täytäntöönpanoon osallistuvien viranomaisten tai muiden elinten perimät maksut (44 artikla);
 - k) se, onko vastaavilla kansallisilla määräyksillä kansallisen lainsäädännön mukainen etusija-asema (32 artikla);
 - l) tuomioistuin tai tapauksen mukaan täytäntöönpanoviranomainen, jolla on toimivalta myöntää oikeussuojakeino (33 artiklan 1 kohta, 34 artiklan 1 tai 2 kohta);
 - m) tuomioistuin, jolle muutoksenhaku osoitetaan, muutoksenhauulle kansallisen lainsäädännön mukaan mahdollisesti asetettu määräaika ja se, mistä määräaika alkaa (37 artikla);

- n) ilmoitus oikeudenkäyntimaksuista (42 artikla); ja
- o) asiakirjojen käännöksissä hyväksytyt kielet (49 artiklan 2 kohta).

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle kaikista myöhemmistä muutoksista näihin tietoihin.

2. Komissio saattaa tiedot yleisön saataville tarkoituksenmukaisella tavalla, erityisesti siviili- ja kauppoikeuden alan Euroopan oikeudellisen verkoston kautta.

51 artikla

Lomakkeiden laatiminen ja niiden myöhempi muuttaminen

Komissio hyväksyy täytäntöönpanosäädökset 8 artiklan 1 kohdassa, 10 artiklan 2 kohdassa, 19 artiklan 1 kohdassa, 25 artiklan 1 kohdassa, 27 artiklan 2 kohdassa, 29 artiklan 2 kohdassa, 36 artiklan 1 kohdassa, 36 artiklan 5 kohdan toisessa alakohdassa sekä 37 artiklassa tarkoitettujen lomakkeiden laatimisesta ja myöhemmästä muuttamisesta. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 52 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua neuvoo-antavaa menettelyä noudattaen.

52 artikla

Komiteamenettely

1. Komissiota avustaa komitea. Tämä komitea on asetuksessa (EU) N:o 182/2011 tarkoitettu komitea.
2. Kun viitataan tähän kohtaan, sovelletaan asetuksen (EU) N:o 182/2011 4 artiklaa.

53 artikla

Seuranta ja tarkistaminen

1. Komissio antaa 18 päivään tammikuuta 2022 mennessä Euroopan parlamentille, neuvostolle sekä Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle kertomuksen tämän asetuksen soveltamisesta, mukaan lukien arvioinnin siitä,
 - a) olisiko rahoitusvälineet sisällytettävä tämän asetuksen soveltamisalaan,
 - b) voisiko turvaamismääräys koskea velallisen tilille kyseisen määräyksen toteuttamisen jälkeen hyvitetäviä määriä.

Kertomukseen liitetään tarvittaessa ehdotus tämän asetuksen muuttamiseksi ja arvio uusien säännösten vaikutuksesta.

2. Edellä olevan 1 kohdan soveltamiseksi jäsenvaltioiden on pyynnöstä kerättävä ja saatettava komission saataville tiedot seuraavista seikoista:

- a) turvaamismääräystä koskevien hakemusten lukumäärä ja niiden tapausten lukumäärä, joissa turvaamismääräys on annettu;
- b) tämän asetuksen 33 ja 34 artiklan nojalla esitettyjen oikeussuojakeinoja koskevien hakemusten lukumäärä ja mahdollisuuksien mukaan niiden tapausten lukumäärä, joissa oikeussuojakeino on myönnetty; ja
- c) tämän asetuksen 37 artiklan nojalla toimitettujen muutoksenhakujen lukumäärä ja mahdollisuuksien mukaan niiden tapausten lukumäärä, joissa muutoksenhaku on hyväksytty.

6 LUKU

LOPPUSÄÄNNÖKSET

54 artikla

Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Sitä sovelletaan 18 päivästä tammikuuta 2017, lukuun ottamatta 50 artiklaa, jota sovelletaan 18 päivästä heinäkuuta 2016.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan jäsenvaltioissa perussopimusten mukaisesti.

Tehty Brysselissä 15 päivänä toukokuuta 2014.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

M. SCHULZ

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

D. KOURKOULAS

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 655/2014**av den 15 maj 2014****om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel i mål och ärenden av
privaträttslig natur**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 81.2 a, e och f,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Unionen har satt som mål att bevara och utveckla ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, där den fria rörligheten för personer säkerställs. För ett stegvis inrättande av ett sådant område ska unionen besluta om åtgärder på området rättsligt samarbete i civilrättsliga frågor som har gränsöverskridande följder, särskilt när det är nödvändigt för att den inre marknaden ska fungera väl.
- (2) I enlighet med artikel 81.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) kan dessa åtgärder inbegripa åtgärder som syftar till att säkerställa bl.a. ömsesidigt erkännande mellan medlemsstaterna av domstolsavgöranden samt verkställigheten av dessa, faktisk tillgång till rättslig prövning samt undanröjande av hinder mot välfungerande civilrättsliga förfaranden, vid behov genom att främja förenligheten mellan de civilprocessrättsliga regler som är tillämpliga i medlemsstaterna.
- (3) Genom sin *Grönbok om effektivare verkställighet av domstolsavgöranden i Europeiska unionen: kvarstad på bankmedel* inledde kommissionen den 24 oktober 2006 ett samråd om behovet av ett enhetligt europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel och de möjliga inslagen i ett sådant förfarande.
- (4) I Stockholmsprogrammet från december 2009 ⁽³⁾, som fastställer prioriteringar för perioden 2010–2014 på områdena frihet, säkerhet och rättvisa, uppmanade Europeiska rådet kommissionen att bedöma behovet av och genomförbarheten när det gäller att föreskriva vissa interimistiska åtgärder på unionsnivå, däribland säkerhetsåtgärder, i syfte att förebygga t.ex. att tillgångar försvinner innan verkställighet av en fordran har skett, samt att lägga fram lämpliga förslag till förbättring av effektiviteten vid verkställighet av domar inom unionen avseende bankmedel som finns på bankkonton och gäldenärens tillgångar.
- (5) Nationella förfaranden för att utverka säkerhetsåtgärder, t.ex. beslut om kvarstad på bankmedel, finns i alla medlemsstater, men villkoren för att utverka åtgärderna och effektiviteten i genomförandet av dem skiljer sig väsentligt åt från en medlemsstat till en annan. I ärenden med gränsöverskridande följder, t.ex. när fordringsägaren försöker belägga bankmedel med kvarstad i olika medlemsstater, kan det vara betungande att använda sig av nationella säkerhetsåtgärder. Det förefaller därför nödvändigt och lämpligt att anta ett bindande och direkt tillämpligt unionsinstrument, i vilket det fastställs ett nytt unionsförfarande, som möjliggör att bankmedel på konton effektivt och snabbt kan beläggas med kvarstad i gränsöverskridande fall.

⁽¹⁾ EUT C 191, 29.6.2012, s. 57.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 15 april 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 13 maj 2014.

⁽³⁾ EUT C 115, 4.5.2010, s. 1.

- (6) Det förfarande som inrättas genom denna förordning bör utgöra ett kompletterande och valfritt medel för fordringsägaren, som behåller rätten att utnyttja andra förfaranden för att erhålla en likvärdig åtgärd enligt nationell rätt.
- (7) En fordringsägare bör kunna utverka en säkerhetsåtgärd i form av ett europeiskt beslut om kvarstad på bankmedel (nedan kallat *beslut om kvarstad*), som hindrar gäldenären från att ta ut eller överföra bankmedel som han eller hon har på ett bankkonto i en medlemsstat, om det finns en risk för att fordringsägaren, utan en sådan åtgärd, inte kommer att kunna verkställa sin fordran mot gäldenären eller det kommer att bli betydligt svårare att göra det. Kvarstad på bankmedel på gäldenärens konto bör förhindra att inte bara gäldenären själv, utan även att de personer som har bemyndigats av gäldenären att göra betalningar via kontot, t.ex. genom stående betalningsuppdrag, autogiro eller användning av kreditkort, använder medlen.
- (8) Tillämpningsområdet för denna förordning bör omfatta alla typer av mål och ärenden av privaträttslig natur, utom vissa väl definierade typer av mål och ärenden. Denna förordning bör i synnerhet inte tillämpas på fordringar mot en gäldenär i insolvensförfaranden. Detta betyder att ett beslut om kvarstad inte kan meddelas, om ett insolvensförfarande, såsom det definieras i rådets förordning (EG) nr 1346/2000 ⁽¹⁾, har inletts mot gäldenären. Trots detta undantag bör dock förfarandet få användas för att säkra återvinning av skadliga betalningar som gäldenären har gjort till tredje man.
- (9) Denna förordning bör tillämpas på konton som förs av kreditinstitut vars verksamhet består i att ta emot insättningar eller andra återbetalbara medel från allmänheten och bevilja krediter för egen räkning.

Den bör således inte tillämpas på finansinstitut som inte tar emot insättningar, t.ex. institut som tillhandahåller finansiering för export- och investeringsprojekt eller projekt i utvecklingsländer, eller institut som tillhandahåller tjänster på den finansiella marknaden. Dessutom bör denna förordning inte tillämpas på konton som innehas av eller hos centralbanker när de agerar i egenskap av monetära myndigheter eller på konton vars medel inte kan beläggas med kvarstad vid ett likvärdigt nationellt förfarande eller som på annat sätt inte kan utmätas enligt lagen i den medlemsstat där bankkontot i fråga förs.

- (10) Denna förordning bör endast gälla gränsöverskridande fall och bör innehålla en definition av vad som utgör ett gränsöverskridande fall i detta särskilda sammanhang. Med avseende på tillämpningen av denna förordning bör ett gränsöverskridande fall anses föreligga, när den domstol som handlägger ansökan om kvarstad ligger i en medlemsstat och bankkontot som är föremål för beslutet om kvarstad förs i en annan medlemsstat. Ett gränsöverskridande fall bör även anses föreligga, när fordringsägaren har hemvist i en medlemsstat och den domstol och bankkonto på vilket bankmedel som ska beläggas med kvarstad ligger i en annan medlemsstat.

Denna förordning bör inte tillämpas för att kvarstadsbelägga bankmedel på konton som förs i den medlemsstat där den domstol befinner sig till vilken en ansökan om beslutet om kvarstad har inletts om även fordringsägaren har hemvist i den medlemsstaten, även om fordringsägaren samtidigt ansöker om ett beslut om kvarstad för ett konto eller flera konton som förs i en annan medlemsstat. I ett sådant ärende bör fordringsägaren göra två separata ansökningar, en om beslut om kvarstad och en om en nationell åtgärd.

- (11) Förfarandet för beslut om kvarstad bör kunna användas av fordringsägare som vill säkra verkställighet av en senare dom i ärendet i sak, innan förfarandet för prövning av ärendet i sak inleds och närsomhelst under ett sådant förfarande. Det bör även kunna användas av fordringsägare som redan har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling enligt vilken gäldenären är skyldig att betala fordringsägarens fordran.
- (12) Beslutet om kvarstad bör kunna användas för att säkra fordringar som har förfallit till betalning. Det bör också kunna användas för fordringar som inte har förfallit till betalning, om sådana fordringar har sin grund i en transaktion eller en händelse som redan har ägt rum och beloppet kan fastställas, inklusive fordringar som gäller skadestånd utanför avtalsförhållanden samt civilrättsliga fordringar på skadestånd eller återbetalning till följd av ett handlande som ger upphov till straffrättsliga påföljder.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden (EGT L 160, 30.6.2000, s. 1).

Fordringsägaren bör ges möjlighet att begära att beslutet om kvarstad meddelas med det belopp som den huvudsakliga fordran uppgår till eller till ett lägre belopp. Det senare kan ligga i fordringsägarens intresse, t.ex. om en annan säkerhet redan har utverkats för en del av fordran.

- (13) För att säkerställa en nära koppling mellan beslutet om kvarstad och förfarandet för prövning av ärendet i sak, bör behörigheten att meddela ett beslut om kvarstad ligga hos domstolarna i den medlemsstat vars domstolar är behöriga att pröva ärendet i sak. Förfarandet för prövning av ärendet i sak bör enligt denna förordning omfatta alla förfaranden som syftar till att erhålla ett verkställbart avgörande rörande den bakomliggande fordran, inbegripet summariska processer rörande betalningsförelägganden och förfaranden såsom det franska *procédure de référé*. Om gäldenären är en konsument med hemvist i en medlemsstat, bör behörigheten att meddela beslut om kvarstad endast ligga hos domstolarna i den medlemsstaten.
- (14) I villkoren för att ett beslut om kvarstad ska meddelas bör det finnas en lämplig balans mellan fordringsägarnas intresse av att få ett beslut om kvarstad och gäldenärernas intresse av att undvika missbruk av beslutet om kvarstad.

När fordringsägaren ansöker om ett beslut om kvarstad innan en dom i ärendet i sak finns bör domstolen till vilken ansökan ges in med stöd av den bevisning som åberopas av fordringsägaren vara övertygad om att fordringsägarens talan i ärendet i sak mot gäldenären sannolikt kommer att bifallas.

Vidare bör fordringsägaren under alla omständigheter, även om en dom i ärendet i sak redan finns, vara skyldig att för domstolen påvisa att hans fordran skyndsamt behöver rättsligt skydd och att det utan ett beslut om kvarstad kan bli omöjligt eller betydligt svårare att verkställa den befintliga eller framtida domen i ärendet i sak, eftersom det finns en verklig risk för att gäldenären, när fordringsägaren väl har möjlighet att få den befintliga eller framtida domen verkställd, kan ha förbrukat, gömt eller förstört sina tillgångar eller avyttrat dem till ett pris som understiger deras värde, i onormal omfattning eller genom onormala åtgärder.

Domstolen bör göra en bedömning av de bevis som fordringsägaren åberopar till stöd för att en sådan risk föreligger. Det kan avse t.ex. gäldenärens agerande i förhållande till fordringsägarens fordran eller i en tidigare tvist mellan parterna, gäldenärens kredithistoria, gäldenärens typ av tillgångar och gäldenärens agerande på senare tid i fråga om sina tillgångar. Vid bedömning av bevisen kan domstolen komma fram till att gäldenärens uttag från konton och att hans eller hennes utgifter för att täcka sin löpande verksamhet eller familjens löpande kostnader inte i sig är onormala. Att en fordran inte har betalats eller att en fordran har bestritts eller bara det faktum att gäldenären har mer än en fordringsägare bör inte i sig anses utgöra tillräcklig grund för att motivera att ett beslut om kvarstad meddelas. Att gäldenärens ekonomiska förhållanden är ogynnsamma eller att de är på väg att försämrats bör inte heller i sig anses utgöra tillräcklig grund för att motivera att ett beslut om kvarstad meddelas. Domstolen kan dock beakta dessa faktorer vid en övergripande bedömning av om det föreligger någon risk.

- (15) I syfte att säkerställa överraskningseffekten för beslutet om kvarstad och för att se till att det blir användbart för fordringsägare som försöker driva in skulder från gäldenärer i gränsöverskridande fall, bör gäldenären inte informeras om fordringsägarens ansökan, höras innan beslutet om kvarstad meddelats eller underrättas om beslutet om kvarstad, innan det har genomförts. Om domstolen, utifrån de bevis och uppgifter som fordringsägaren eller, i förekommande fall, fordringsägarens vittne(n) har lämnat, inte övertygats om att det är motiverat att belägga bankmedel på bankkontot eller bankkontona i fråga med kvarstad, bör domstolen inte utfärda beslutet om kvarstad.
- (16) I de fall där fordringsägaren ansöker om ett beslut om kvarstad innan han eller hon har inlett ett förfarande för prövning av ärendet i sak i domstol, bör fordringsägaren enligt denna förordning vara skyldig att inleda förfarandet inom en viss tidsfrist och vara skyldig att redovisa att förfarandet har inletts för den domstol vid vilken ansökan om kvarstad har inletts. Om fordringsägaren underlåter att uppfylla denna skyldighet, bör domstolen på eget initiativ upphäva beslutet om kvarstad eller bör beslutet förfalla automatiskt.
- (17) Eftersom gäldenären inte höras innan beslutet om kvarstad meddelas, bör denna förordning ge särskilda garantier för att förhindra att beslutet om kvarstad missbrukas och skydda gäldenärens rättigheter.

- (18) En sådan viktig garanti bör vara möjligheten att kräva att fordringsägaren ställer säkerhet, för att säkerställa att gäldenären i ett senare skede kan kompenseras för sådan skada som han eller hon kan komma att lida till följd av beslutet om kvarstad. Beroende på nationell rätt kan en sådan säkerhet bestå av en säkerhetsdeposition eller en alternativ säkerhet, såsom en bankgaranti eller ett hypotek. Domstolen bör göra en egen bedömning, när den fastställer det belopp för vilket säkerhet ska ställas för att hindra missbruk av beslutet om kvarstad och trygga ersättning till gäldenären, och bör i avsaknad av särskilda bevis för det eventuella skadebeloppet kunna ta hänsyn till det belopp med vilket beslutet om kvarstadska meddelas och använda det som riktlinje för att fastställa säkerhetens storlek.

I de fall där fordringsägaren ännu inte har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling enligt vilken gäldenären är skyldig att betala fordringsägarens fordran, bör huvudregeln vara att säkerhet ska ställas och domstolen bör endast i undantagsfall medge undantag från kravet eller kräva säkerhet till ett lägre belopp, om den anser att sådan säkerhet är olämplig, överflödigt eller oproportionerlig med hänsyn till omständigheterna i ärendet. Sådana omständigheter kan t.ex. vara att fordringsägaren har särskilt starka bevis men inte tillräckliga resurser för att ställa säkerhet, att fordran avser underhåll eller löneutbetalning eller att storleken på fordran är sådan att beslutet om kvarstad sannolikt inte kommer att orsaka gäldenären någon skada, t.ex. små företagsskulder.

I ärenden där fordringsägaren redan har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling, bör domstolen efter eget skön ha rätt att besluta om att säkerhet ska ställas. Det kan exempelvis vara lämpligt att ställa en säkerhet, förutom under ovannämnda exceptionella omständigheter, om den dom vars verkställighet beslutet om kvarstad avser att säkra ännu inte är verkställbar eller verkställigheten av domen har inhiberats på grund av pågående överklagandeförfaranden.

- (19) En annan viktig faktor för en lämplig balans mellan fordringsägarens och gäldenärens intressen bör vara en bestämmelse om att fordringsägaren ansvarar för sådana skador som orsakas gäldenären genom beslutet om kvarstad. I denna förordning bör det därför som minimistandard föreskrivas att fordringsägaren är ersättningskyldig, om de skador som orsakas gäldenären genom beslutet om kvarstad beror på ett fel från fordringsägarens sida. I detta sammanhang bör bevisbördan åvila gäldenären. För de grunder för ansvar som anges i denna förordning bör det fastställas en harmoniserad regel om en presumtion om fel från fordringsägarens sida, vilken bör kunna motbevisas.

Dessutom bör medlemsstaterna i sin nationella rätt kunna behålla eller införa andra grunder för ansvar än de som anges i denna förordning. För dessa andra grunder för ansvar bör medlemsstaterna även kunna behålla eller införa andra typer av ansvar, t.ex. strikt ansvar.

Denna förordning bör även innehålla en lagvalsregel, som fastställer att tillämplig lag för fordringsägarens ersättningskyldighet bör vara lagen i verkställighetsmedlemsstaten. Om det finns flera verkställighetsmedlemsstater, bör tillämplig lag vara lagen i den verkställighetsmedlemsstat där gäldenären har sin stadigvarande vistelseort. Om gäldenären inte har sin stadigvarande vistelseort i någon av verkställighetsmedlemsstaterna, bör tillämplig lag vara lagen i den verkställighetsmedlemsstat som har starkast anknytning till målet. Vid fastställandet av den starkaste anknytningen kan storleken på det belopp som belagts med kvarstad i de olika verkställighetsmedlemsstaterna vara en av de faktorer som domstolen kan ta hänsyn till.

- (20) I syfte att komma till rätta med befintliga praktiska svårigheter vid inhämtande av information om var gäldenären har sitt bankkonto i ett gränsöverskridande sammanhang, bör det genom denna förordning inrättas en mekanism, som gör det möjligt för en fordringsägare att begära att den information som behövs för att identifiera gäldenärens bankkonto tillhandahålls domstolen av informationsmyndigheten i den medlemsstat där fordringsägaren tror att gäldenären har ett konto, innan ett beslut om kvarstad meddelas. Med tanke på att ett sådant ingripande av offentliga myndigheter och sådan tillgång till privata uppgifter är av en särskild art, bör tillgång till kontoinformation som regel endast ges i ärenden där fordringsägaren redan har en verkställbar dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling. Undantagsvis bör det dock vara möjligt för fordringsägaren att göra en begäran om kontoinformation, även om domen, förlikningen eller den officiella handlingen ännu inte är verkställbar. En sådan begäran bör vara möjlig, om det belopp som ska beläggas med kvarstad är betydande, med beaktande av relevanta omständigheter, och domstolen utifrån de bevis som har åberopats av fordringsägaren är övertygad om att det föreligger ett brådskande behov av sådan kontoinformation, eftersom det utan sådan information finns en risk för att verkställigheten av fordringsägarens fordran mot gäldenären kan äventyras och detta i sin tur kan leda till en betydande försämring av fordringsägarens ekonomiska situation.

För att mekanismen ska kunna fungera bör medlemsstaterna i sin nationella rätt tillhandahålla en eller flera metoder för att inhämta informationen, vilka bör vara effektiva och ändamålsenliga och inte oproportionellt kostnads- eller tidskrävande. Mekanismen bör endast tillämpas om alla förutsättningar och krav för att ansökan om kvarstad ska bifallas är uppfyllda och fordringsägaren i sin begäran på ett lämpligt sätt har motiverat varför det finns anledning att tro att gäldenären har ett eller flera konton i en viss medlemsstat, t.ex. på grund av att gäldenären arbetar eller utövar yrkesverksamhet i medlemsstaten eller äger egendom där.

- (21) För att säkerställa att gäldenärens personuppgifter skyddas bör informationen om gäldenärens bankkonto eller bankkonton som inhämtas inte lämnas till fordringsägaren. Informationen bör endast lämnas till den domstol som överfört begäran och undantagsvis till gäldenärens bank, om den bank eller annan enhet som är ansvarig för att verkställa beslutet om kvarstad i verkställighetsmedlemsstaten inte kan identifiera gäldenärens bankkonto med stöd av informationen i beslutet om kvarstad, t.ex. om flera personer med samma namn och adress har konton hos samma bank. Om det i ett sådant ärende i beslutet om kvarstad anges att det eller de kontonummer med medel som ska beläggas med kvarstad har erhållits genom en begäran om information, bör banken begära tillgång till denna information från informationsmyndigheten i verkställighetsmedlemsstaten, och detta bör kunna göras på ett informellt och enkelt sätt.
- (22) Genom denna förordning bör fordringsägaren ges rätt att överklaga ett beslut om att inte bevilja en ansökan om kvarstad. Denna rätt bör inte påverka fordringsägarens möjlighet att lämna in en ny ansökan om kvarstad med återopande av nya omständigheter eller nya bevis.
- (23) Strukturerna för verkställighet av beslut om kvarstad varierar avsevärt mellan medlemsstaterna. För att undvika en fördubbling av dessa strukturer i medlemsstaterna och i möjligaste mån respektera de nationella förfarandena bör denna förordning, vad gäller verkställighet och det faktiska genomförandet av beslutet om kvarstad, bygga på befintliga metoder och strukturer för verkställighet och genomförande av likvärdiga nationella beslut i den medlemsstat där beslutet om kvarstad ska verkställas.
- (24) För att säkerställa snabb verkställighet bör det i denna förordning föreskrivas att översändandet av beslutet om kvarstad från ursprungsmedlemsstaten till den behöriga myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten ska göras på ett sätt som säkerställer att innehållet i de översända handlingarna är riktigt, tillförlitligt och lättläst.
- (25) Vid mottagandet av beslutet om kvarstad bör den behöriga myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten vidta de åtgärder som krävs för att beslutet om kvarstad ska verkställas i enlighet med nationell rätt, antingen genom att översända det mottagna beslutet om kvarstad till banken eller till en annan enhet som är ansvarig för att verkställa sådana beslut om kvarstad i den medlemsstaten eller, om det följer av nationell rätt, genom att på annat sätt förelägga banken att genomföra beslutet om kvarstad.
- (26) Genomförandet av beslutet om kvarstad bör, beroende på vilken metod som är tillgänglig enligt verkställighetsmedlemsstatens nationella rätt för likvärdiga nationella förfaranden, ske genom att beloppet spärras på gäldenärens konto eller, om det följer av nationell rätt, genom att beloppet förs över till ett särskilt konto, vilket kan vara ett konto som innehas av behörig verkställande myndighet, domstolen, banken där gäldenären har sitt konto eller banken som har utnämnts till samordnande enhet för bankmedel som belagts med kvarstad i ett visst ärende.
- (27) Denna förordning bör inte utesluta möjligheten att i förskott ta ut avgifter för verkställighet av beslut om kvarstad. Denna fråga bör regleras i nationell rätt i den medlemsstat där beslutet om kvarstad ska verkställas.
- (28) Ett beslut om kvarstad bör, i förekommande fall, ha samma rang som en likvärdig nationell säkerhetsåtgärd har i verkställighetsmedlemsstaten. Om vissa verkställighetsåtgärder enligt nationell rätt har företrädare framför kvarstadsåtgärder, bör de ges samma företrädare i förhållande till beslut om kvarstad inom ramen för denna förordning. Vid tillämpningen av denna förordning bör beslut *ad personam* som finns i vissa nationella rättssystem betraktas som likvärdiga nationella beslut.

- (29) I denna förordning bör det föreskrivas en skyldighet för banken eller annan enhet som är ansvarig för att verkställa beslutet om kvarstad i verkställighetsmedlemsstaten att ange om och, i så fall, i vilken utsträckning beslutet om kvarstad har lett till att gäldenärens bankmedel har belagts med kvarstad samt en skyldighet för fordringsägaren att se till att bankmedel som belagts med kvarstad som överstiger det belopp som anges i beslutet om kvarstad frigörs.
- (30) Denna förordning bör säkerställa gäldenärens rätt till en rättvis rättegång och rätt till ett effektivt rättsmedel och bör därmed, med beaktande av att förfarandet för att bevilja beslutet om kvarstad är *ex parte*, ge gäldenären möjlighet att bestrida ett beslut om kvarstad eller verkställigheten av ett sådant beslut omedelbart efter genomförandet av det, på de grunder som fastställs i denna förordning.
- (31) I detta sammanhang bör det i denna förordning krävas att beslutet om kvarstad, alla handlingar som fordringsägaren gett in till domstolen i ursprungsmedlemsstaten och nödvändiga översättningar delges gäldenären omgående efter genomförandet av beslutet om kvarstad. Domstolen bör efter eget skön kunna bifoga eventuella ytterligare handlingar som legat till grund för dess beslut och som gäldenären kan behöva för att ta tillvara sin rätt, t.ex. skriftliga redogörelser för muntliga förhör.
- (32) Gäldenären bör ha möjlighet att kräva att beslutet om kvarstad omprövas, framför allt om de förutsättningar eller krav som fastställs i denna förordning inte var uppfyllda eller om de omständigheter som låg till grund för beslutet om kvarstad har förändrats på ett sådant sätt att beslutet om kvarstad inte längre har någon grund. Det bör t.ex. finnas ett rättsmedel som kan användas av gäldenären, om det inte var ett gränsöverskridande fall enligt definitionen i denna förordning, om de behörighetsbestämmelser som fastställs i denna förordning inte iaktogs, om fordringsägaren inte inlett ett förfarande för prövning av ärendet i sak inom de tidsfrister som fastställs i denna förordning och domstolen inte, som en följd av detta, upphävde beslutet om kvarstad på eget initiativ eller beslutet inte förföll automatiskt, om det inte fanns behov av ett skyndsamt skydd för fordringsägarens fordran i form av ett beslut om kvarstad, eftersom det inte fanns någon risk för att det inte skulle gå att verkställa fordringsägarens fordran eller att det skulle bli betydligt svårare att göra detta eller om ställandet av säkerhet inte uppfyllde kraven i denna förordning.

Gäldenären bör även ha tillgång till rättsmedel, om beslutet om kvarstad och förklaringen inte har delgetts gäldenären enligt bestämmelserna i denna förordning eller om de handlingar som har delgetts gäldenären inte uppfyller de språkrav som föreskrivs i denna förordning. En ansökan om ett sådant rättsmedel bör dock inte bifallas, om den bristande delgivningen eller översättningen avhjälpes inom en viss tid. För att avhjälpa bristerna i delgivningen bör fordringsägaren göra en begäran till den myndighet som ansvarar för delgivningen i ursprungsmedlemsstaten om att handlingarna ska delges gäldenären med rekommenderat brev eller förse domstolen med nödvändiga översättningar av handlingarna, om gäldenären har gett sitt samtycke till att hämta handlingarna vid domstolen. En sådan begäran bör inte krävas, om den bristande delgivningen redan har avhjälpits på annat sätt, t.ex. om domstolen i enlighet med nationell rätt på eget initiativ inlett delgivningen.

- (33) Frågan om vem som ska tillhandahålla översättningar som krävs enligt denna förordning och vem som ska betala kostnaderna för översättningarna överläts åt nationell rätt.
- (34) Behörighet att pröva en ansökan om rättsmedel mot ett meddelat beslut om kvarstad bör ligga hos domstolarna i den medlemsstat där beslutet om kvarstad meddelades. Behörighet att pröva en ansökan om rättsmedel mot verkställighet av beslutet om kvarstad bör ligga hos domstolarna eller, i förekommande fall, hos behöriga verkställande myndigheter i verkställighetsmedlemsstaten.
- (35) Gäldenären bör ha rätt att ansöka om att bankmedel som har belagts med kvarstad frigörs, om han eller hon ställer en lämplig säkerhet. En sådan alternativ säkerhet kan bestå av en säkerhetsdeposition eller en alternativ säkerhet, t.ex. en bankgaranti eller ett hypotek.

- (36) Denna förordning bör säkerställa att bankmedel som beläggs med kvarstad inte påverkar belopp som är undantagna från utmätning enligt nationell rätt i verkställighetsmedlemsstaten, exempelvis belopp som är nödvändiga för att trygga gäldenärens och hans eller hennes familjs uppehälle. Beroende på vilket förfarande som tillämpas i medlemsstaten bör det ansvariga organet, som kan vara domstolen, banken eller den behöriga verkställande myndigheten, på eget initiativ undanta det berörda beloppet innan beslutet om kvarstad genomförs eller på gäldenärens begäran undanta beloppet efter det att beslutet om kvarstad genomförts. Om bankmedel i flera medlemsstater beläggs med kvarstad och belopp har undantagits mer än en gång, bör fordringsägaren kunna ansöka hos den behöriga domstolen i vilken som helst av verkställighetsmedlemsstaterna eller, om det följer av den berörda verkställighetsmedlemsstatens nationella rätt, den behöriga verkställande myndigheten i den medlemsstaten om en anpassning av undantagandet som tillämpas i den medlemsstaten.
- (37) I syfte att se till att beslutet om kvarstad meddelas och verkställs snabbt och utan dröjsmål bör det i denna förordning fastställas tidsfrister inom vilka de olika åtgärderna inom förfarandet måste slutföras. Domstolar eller myndigheter som deltar i förfarandet bör endast tillåtas att göra undantag från dessa tidsfrister under exceptionella omständigheter, t.ex. i mål med komplexa rättsliga eller faktiska omständigheter.
- (38) Rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1182/71⁽¹⁾ bör tillämpas vid beräkning av de perioder och frister som föreskrivs i den här förordningen.
- (39) För att underlätta tillämpningen av denna förordning bör medlemsstaterna vara skyldiga att lämna viss information om sin lagstiftning och sina förfaranden avseende beslut om kvarstad och likvärdiga nationella säkerhetsåtgärder till kommissionen.
- (40) För att underlätta den praktiska tillämpningen av denna förordning bör standardformulär upprättas, framför allt för ansökan om kvarstad, beslutet om kvarstad, förklaringen om att bankmedel har belagts med kvarstad, för ansökan om rättsmedel och för överklagande enligt denna förordning.
- (41) För att förfarandena ska bli effektivare bör denna förordning tillåta användning av sådan modern kommunikationsteknik som är godkänd enligt förfaranderegler i den berörda medlemsstaten, framför allt för att fylla i de standardformulär som fastställs i denna förordning och för kommunikation mellan myndigheter som medverkar i förfarandena. Metoderna för att underteckna beslutet om kvarstad och andra handlingar enligt denna förordning bör dessutom vara teknikneutrala, så att nuvarande metoder, t.ex. digital certifiering eller säker autentisering, kan tillämpas och utrymme ges för den framtida tekniska utvecklingen på området.
- (42) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter med avseende på upprättande och senare ändringar av de standardformulär som föreskrivs i denna förordning. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011⁽²⁾.
- (43) Det rådgivande förfarandet bör användas vid antagandet av genomförandeakter om upprättande och senare ändringar av de standardformulär som föreskrivs i denna förordning i enlighet med artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011.
- (44) Denna förordning står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Dess avsikt är särskilt att trygga respekt för privatlivet och familjelivet, skyddet av personuppgifter, rätten till egendom, rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol enligt artiklarna 7, 8, 17 respektive 47 i stadgan.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1182/71 av den 3 juni 1971 om regler för bestämning av perioder, datum och frister (EGT L 124, 8.6.1971, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (45) I samband med tillgång till personuppgifter samt användning och överföring av sådana uppgifter enligt denna förordning bör kraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG⁽¹⁾ följas, i den form som det har införlivats i medlemsstaternas nationella rätt.
- (46) Vid tillämpningen av denna förordning är det emellertid nödvändigt att fastställa vissa särskilda villkor för tillgång till personuppgifter och för användning och överföring av dessa. I detta sammanhang har Europeiska datatillsynsmannens yttrande⁽²⁾ tagits i beaktande. Underrättelse till den person som berörs av insamlingen av uppgifter bör ske i enlighet med nationell rätt. Underrättelsen till gäldenären om att uppgifter om hans eller hennes bankkonto eller bankkonton har lämnats ut bör dock skjutas upp 30 dagar för att förhindra att en tidig underrättelse äventyrar kvarstadsbeslutets verkan.
- (47) Eftersom målet för denna förordning, nämligen att införa ett unionsförfarande för en säkerhetsåtgärd som gör det möjligt för en fordringsägare att få ett beslut om kvarstad som hindrar att efterföljande verkställighet av fordringsägarens fordran äventyras genom att gäldenären överför eller tar ut bankmedel som han eller hon har på ett bankkonto i unionen, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av dess omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget). I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (48) Denna förordning bör endast tillämpas på de medlemsstater som är bundna av den i enlighet med fördragen. Förfarandet för ett beslut om kvarstad enligt denna förordning bör därför endast kunna användas av fordringsägare med hemvist i en medlemsstat som är bunden av denna förordning och beslut som meddelas enligt denna förordning bör endast avse bankmedel på konton som förs i en sådan medlemsstat.
- (49) I enlighet med artikel 3 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, har Irland meddelat att det önskar delta i antagandet och tillämpningen av denna förordning.
- (50) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet, deltar Förenade kungariket inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Förenade kungariket.
- (51) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL 1

SYFTE, TILLÄMPNINGSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte

1. I denna förordning fastställs ett unionsförfarande som gör det möjligt för fordringsägare att få ett europeiskt beslut om kvarstad på bankmedel (nedan kallat *beslut om kvarstad*), som förhindrar att efterföljande verkställighet av fordringsägarens fordran äventyras genom att bankmedel, upp till det belopp som anges i beslutet om kvarstad, överförs eller tas ut från ett bankkonto i en medlemsstat, som innehas av gäldenären eller av någon för gäldenärens räkning.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ EUT C 373, 21.12.2011, s. 4.

2. Beslutet om kvarstad ska kunna användas av fordringsägare som ett alternativ till kvarstadsåtgärder i nationell rätt.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Denna förordning är tillämplig på privaträttsliga penningfordringar i gränsöverskridande fall enligt definitionen i artikel 3, oberoende av vilket slag av domstol det är fråga om. Den ska i synnerhet inte tillämpas på fordringar i skatte- eller tullärenden eller andra förvaltningsrättsliga ärenden eller statens ansvar för handlingar eller underlåtenhet vid utövandet av statliga befogenheter (*acta iure imperii*).

2. Denna förordning ska inte tillämpas på

- a) fordringar som har sin grund i makars förmögenhetsförhållanden eller i förhållanden som enligt den lag som är tillämplig på sådana förhållanden har samma verkan som äktenskap,
- b) fordringar som har sin grund i arv och testamenten, inbegripet underhållsskyldighet som har sin grund i dödsfall,
- c) fordringar mot en gäldenär som det har inletts ett konkursförfarande, ackord och liknande förfarande emot,
- d) social trygghet,
- e) skiljeförfaranden.

3. Denna förordning ska inte tillämpas på bankkonton som är undantagna från utmätning enligt lagen i den medlemsstat där bankkontot förs eller på konton som förs i sådana system som omfattas av definitionen i artikel 2 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG⁽¹⁾.

4. Denna förordning ska inte tillämpas på bankkonton som innehas av eller hos centralbanker när de agerar i egenskap av monetära myndigheter.

Artikel 3

Gränsöverskridande fall

1. Vid tillämpning av denna förordning ska ett fall anses vara gränsöverskridande, om bankkontot eller bankkontona, på vilka bankmedlen som ska beläggas med kvarstad finns, förs i en annan medlemsstat än

- a) den medlemsstat där domstolen till vilken en ansökan om kvarstad har inletts i enlighet med artikel 6 är belägen, eller
- b) den medlemsstat där fordringsägaren har hemvist.

2. Den relevanta tidpunkten för att avgöra om det föreligger ett gränsöverskridande fall är den dag då ansökan om kvarstad ges in till den domstol som är behörig att meddela ett beslut om kvarstad.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper (EGT L 166, 11.6.1998, s. 45).

Artikel 4

Definitioner

I denna förordning avses med

1. *bankkonto eller konto*: varje konto för bankmedel som en bank för i gäldenärens namn eller i en tredje mans namn på gäldenärens vägnar,
2. *bank*: ett kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013⁽¹⁾, inklusive filialer i den mening som avses i artikel 4.1.17 i den förordningen till kreditinstitut med huvudkontor inom eller, i enlighet med artikel 47 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU⁽²⁾, utanför unionen, om sådana filialer är belägna i unionen,
3. *bankmedel*: pengar som har krediterats ett konto, oavsett valutaslag, eller liknande fordringar som avser återbetalning av pengar, t.ex. inlåning på penningmarknaden.
4. *medlemsstat där bankkontot förs*:
 - a) den medlemsstat som anges i det internationella bankkontonumret (IBAN) för bankkontot, eller
 - b) för ett bankkonto som saknar IBAN, den medlemsstat där den bank som för kontot har sitt huvudkontor eller, om bankkontot förs av en filial, den medlemsstat där filialen är belägen,
5. *fordran*: en förpliktelse som avser betalning av ett bestämt penningbelopp som är förfallet till betalning eller en förpliktelse som avser betalning av ett bestämbar penningbelopp som har sin grund i en transaktion eller en händelse som redan har ägt rum, förutsatt att talan angående en sådan förpliktelse kan väckas vid domstol,
6. *fordringsägare*: en fysisk person med hemvist i en medlemsstat eller en juridisk person med hemvist i en medlemsstat eller annan enhet med hemvist i en medlemsstat och som har rättskapacitet enligt en medlemsstats nationella rätt, som ansöker om eller redan har ett beslut om kvarstad som avser en fordran,
7. *gäldenär*: en fysisk eller juridisk person eller annan enhet med rättskapacitet enligt en medlemsstats nationella rätt, mot vilken fordringsägaren ansöker om eller redan har ett beslut om kvarstad som avser en fordran,
8. *dom*: avgörande som har meddelats av en domstol i en medlemsstat, oavsett dess rubricering, och domstolstjänstemans beslut i fråga om kostnader,
9. *förlikning inför domstol*: en förlikning som har stadfästs av en domstol i en medlemsstat eller ingåtts inför en domstol i en medlemsstat i samband med domstolsförhandlingar,

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

10. *officiell handling*: en handling som har upprättats eller registrerats som en officiell handling (*acte authentique*) i en medlemsstat och vars äkthet
 - a) avser handlingens underskrift och innehåll, och
 - b) har bestyrkts av en offentlig myndighet eller annan myndighet som har bemyndigats för ändamålet,
11. *ursprungsmedlemsstat*: den medlemsstat där beslutet om kvarstad meddelas,
12. *verkställighetsmedlemsstat*: den medlemsstat där det bankkonto på vilket bankmedel som ska beläggas med kvarstad förs,
13. *informationsmyndighet*: den myndighet som en medlemsstat har utsett som behörig att inhämta information om gäldenärens bankkonto eller bankkonton enligt artikel 14,
14. *behörig myndighet*: den myndighet eller de myndigheter som en medlemsstat har utsett som behörig eller behöriga att ta emot, översända eller delge enligt artiklarna 10.2, 23.3, 23.5, 23.6, 25.3, 27.2, 28.3 och 36.5 andra stycket,
15. *hemvist*: hemvist enligt artiklarna 62 och 63 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 ⁽¹⁾.

KAPITEL 2

FÖRFARANDET FÖR ETT BESLUT OM KVARSTAD

Artikel 5

Tillgänglighet

Fordringsägaren kan ansöka om kvarstad i följande situationer:

- a) Innan fordringsägaren har inlett ett förfarande mot gäldenären för prövning av ärendet i sak i en medlemsstat eller under ett sådant förfarande fram till dess att domen meddelas eller en förlikning inför domstol stadfästs eller ingås.
- b) Efter att fordringsägaren har fått en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling i en medlemsstat, enligt vilken gäldenären är skyldig att betala fordringsägarens fordran.

Artikel 6

Behörighet

1. Om fordringsägaren ännu inte har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling ska behörigheten att meddela ett beslut om kvarstad ligga hos de domstolar i medlemsstaten som är behöriga att avgöra sakfrågan i enlighet med tillämpliga regler om domstols behörighet.
2. Om gäldenären i egenskap av konsument har ingått ett avtal med fordringsägaren för ett ändamål som kan anses ligga utanför gäldenärens närings- eller yrkesverksamhet, ska behörigheten att meddela ett beslut om kvarstad, som syftar till att säkra en fordran enligt avtalet, utan hinder av vad som sägs i punkt 1, ligga hos domstolarna i den medlemsstat där gäldenären har hemvist.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 20.12.2012, s. 1).

3. Om fordringsägaren redan har en dom eller en förlikning inför domstol i sakfrågan, ska behörigheten att meddela ett beslut om kvarstad avseende den fordran som anges i domen eller förlikningen ligga hos domstolarna i den medlemsstat där domen meddelades eller förlikningen stadfästes eller ingicks.
4. Om fordringsägaren har erhållit en officiell handling ska behörigheten att meddela ett beslut om kvarstad för den fordran som anges i den officiella handlingen ligga hos de domstolar som har utsetts för det ändamålet i den medlemsstat där handlingen upprättades.

Artikel 7

Förutsättningar för beslut om kvarstad

1. Domstolen ska meddela ett beslut om kvarstad när fordringsägaren har lagt fram tillräcklig bevisning för att övertyga domstolen om att det föreligger ett brådskande behov av en säkerhetsåtgärd i form av kvarstad, eftersom det finns reell risk för att det, utan en sådan åtgärd, inte kommer att gå att verkställa fordringsägarens fordran mot gäldenären eller bli betydligt svårare att göra detta.
2. Om fordringsägaren ännu inte har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling enligt vilken gäldenären är skyldig att betala fordringsägarens fordran, ska fordringsägaren även lägga fram tillräcklig bevisning för att övertyga domstolen om att det är sannolikt att hans eller hennes talan i ärendet i sak mot gäldenären kommer att bifallas.

Artikel 8

Ansökan om kvarstad

1. Ansökan om kvarstad ska göras på det formulär som har fastställts i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 52.2.
2. Ansökan ska innehålla följande uppgifter:
 - a) Namn på och adress till den domstol till vilken ansökan ges in.
 - b) Fordringsägarens namn och kontaktuppgifter och, i förekommande fall, namn och kontaktuppgifter till fordringsägarens ombud,
 - i) om fordringsägaren är en fysisk person, födelsedatum och, om informationen finns tillgänglig, personnummer eller passnummer, eller
 - ii) om fordringsägaren är en juridisk person eller en annan enhet med rättskapacitet enligt en medlemsstats nationella rätt, den stat där stiftandet, bildandet eller registreringen gjorts och identifikations- eller organisationsnummer eller, om ett sådant nummer saknas, datum och ort för stiftandet, bildandet eller registreringen.
 - c) Gäldenärens namn och kontaktuppgifter och, i förekommande fall, namn och kontaktuppgifter till gäldenärens ombud och, om informationen finns tillgänglig,
 - i) om gäldenären är en fysisk person, födelsedatum och personnummer eller passnummer, eller
 - ii) om gäldenären är en juridisk person eller en annan enhet med rättskapacitet enligt en medlemsstats nationella rätt, den stat där stiftandet, bildandet eller registreringen skedde samt identifikations- eller organisationsnummer eller, om ett sådant nummer saknas, datum och ort för stiftandet, bildandet eller registreringen.
 - d) Ett nummer som gör det möjligt att identifiera banken, såsom IBAN eller BIC och/eller namn på och adress till den bank där gäldenären har ett eller flera konton med bankmedel som ska beläggas med kvarstad.

- e) Om informationen finns tillgänglig, nummer på det eller de bankkonton med bankmedel som ska beläggas med kvarstad och uppgift om ifall några andra konton med bankmedel som gäldenären har i samma bank ska beläggas med kvarstad.
- f) Om inga av de uppgifter som krävs i led d kan lämnas, en förklaring om att en begäran om kontoinformation enligt artikel 14 görs och de omständigheter som åberopas till stöd för att fordringsägaren tror att gäldenären har ett eller flera konton i en bank i en viss medlemsstat.
- g) Det belopp som ansökan om kvarstad avser, dvs.
- i) om fordringsägaren inte har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling, det belopp som huvudfordran uppgår till eller del av den och den ränta som följer av artikel 15,
 - ii) om fordringsägaren har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling, det belopp som huvudfordran uppgår till enligt domen, förlikningen inför domstol eller den officiella handlingen eller del därav samt den ränta och de kostnader som följer av artikel 15.
- h) Om fordringsägaren inte har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling:
- i) En redovisning av alla relevanta omständigheter som åberopas till stöd för att den domstol som ansökan om kvarstad har inletts till är behörig.
 - ii) En redovisning av alla relevanta omständigheter som åberopas till stöd för fordran och, i förekommande fall, räntan
 - iii) En förklaring om att fordringsägaren redan har inlett ett förfarande mot gäldenären för prövning av ärendet i sak.
- i) Om fordringsägaren har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling, en förklaring om att domen, förlikningen inför domstol eller den officiella handlingen ännu inte har infriats eller, om den delvis har infriats, uppgift om graden av bristande infrielse.
- j) En redovisning av alla relevanta omständigheter som åberopas till stöd för att kvarstad ska beviljas enligt artikel 7.1.
- k) I förekommande fall, uppgift om de skäl fordringsägaren anför för att inte behöva ställa säkerhet enligt artikel 12.
- l) En förteckning över den bevisning som fordringsägaren åberopar.
- m) En förklaring enligt artikel 16 om att fordringsägaren har ingett en ansökan om en likvärdig nationell säkerhetsåtgärd till en annan domstol eller myndighet eller att en sådan ansökan redan har beviljats eller avslagits och, om den har beviljats, i vilken utsträckning beslutet har genomförts.
- n) En frivillig uppgift om fordringsägarens bankkonto, som kan användas av gäldenären vid frivillig betalning av fordran.
- o) En förklaring om att de uppgifter som fordringsägaren har lämnat i ansökan, såvitt han eller hon vet, är sanna och fullständiga och att fordringsägaren inser att varje avsiktlig falsk eller ofullständig uppgift kan leda till rättsliga följder enligt nationell rätt i den medlemsstat där ansökan ingavs eller till skadeståndsansvar enligt artikel 13.

3. Ansökan ska åtföljas av alla relevanta handlingar som åberopas och, om fordringsägaren har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling, en kopia av domen, förlikningen inför domstol eller den officiella handlingen som uppfyller de villkor som är nödvändiga för att dess äkthet ska kunna fastställas.
4. Ansökan och handlingar som åberopas får ges in med vilket kommunikationsmedel som helst, även elektroniskt sådant, om det godtas enligt förfarandereglererna i den medlemsstat där ansökan ges in.

Artikel 9

Bevisupptagning

1. Domstolen ska fatta sitt beslut genom ett skriftligt förfarande på grundval av de uppgifter och den bevisning som fordringsägaren har åberopat i sin ansökan. Anser domstolen att bevisen inte är tillräckliga, får domstolen, om det är tillåtet enligt nationell rätt, förelägga fordringsägaren att lägga fram ytterligare skriftlig bevisning.
2. Utan hinder av punkt 1 och med förbehåll för artikel 11, får domstolen, förutsatt att det inte fördröjer förfarandet i onödan, även använda annat lämpligt bevismedel som är tillgängligt enligt nationell rätt, såsom förhör med fordringsägaren eller med fordringsägarens vittne(n), inbegripet användning av videokonferensteknik eller annan kommunikationsteknik.

Artikel 10

Inledande av ett rättsligt förfarande för prövning av ärendet i sak

1. Om fordringsägaren har ansökt om kvarstad innan förfarandet för prövning av ärendet i sak inletts, ska han eller hon inleda ett sådant förfarande och redovisa att det har inletts till den domstol som ansökan om kvarstad ingetts till inom 30 dagar från den dag då ansökan gavs in, eller inom 14 dagar från den dag då beslutet om kvarstad meddelades, om denna dag infaller senare. Domstolen får, på begäran av gäldenären, förlänga tidsfristen, t.ex. för att göra det möjligt för parterna att reglera fordran, och ska informera båda parterna om detta.
2. Om domstolen inte får en redovisning om att förfarandet i ärendet i sak har inletts inom den tidsfrist som anges i punkt 1, ska beslutet om kvarstad upphävas eller förfalla och parterna informeras om detta.

Om den domstol som meddelade beslutet om kvarstad är belägen i verkställighetsmedlemsstaten, ska beslutet om kvarstad upphävas eller förfalla i enlighet med nationell rätt i den medlemsstaten.

Om upphävandet av beslutet eller beslutets förfall måste genomföras i en annan medlemsstat än ursprungsmedlemsstaten, ska domstolen upphäva beslutet om kvarstad genom att använda det formulär för upphävande som utformats genom genomförandeakter som antagits i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 52.2 och ska översända formuläret för beslutet om upphävande i enlighet med artikel 29 till den behöriga myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten. Den myndigheten ska vidta nödvändiga åtgärder för att med tillämpning av artikel 23 på lämpligt sätt genomföra upphävandet.

3. För tillämpningen av punkt 1 ska förfarandet för prövning av ärendet i sak anses ha inletts
 - a) när stämningsansökan eller motsvarande handling har ingetts till domstolen, förutsatt att fordringsägaren inte efter det har underlåtit att vidta de åtgärder som han eller hon är skyldig att vidta för att få delgivningen av gäldenären genomförd, eller
 - b) om handlingen ska delges innan den ges in till domstolen, när handlingen tas emot av den myndighet som är ansvarig för delgivning, förutsatt att fordringsägaren inte efter det har underlåtit att vidta de åtgärder som han eller hon är skyldig att vidta för att få handlingen ingiven till domstolen.

Den myndighet som är ansvarig för delgivning enligt led b i första stycket är första myndighet att ta emot de handlingar som ska delges.

*Artikel 11***Ex parte-förfarande**

Gäldenären ska inte underrättas om ansökan om ett beslut om kvarstad eller höras innan beslutet om kvarstad meddelas.

*Artikel 12***Fordringsägarens ställande av säkerhet**

1. Innan domstolen meddelar ett beslut om kvarstad i ett ärende där fordringsägaren inte har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling, ska domstolen förelägga fordringsägaren att ställa säkerhet med ett belopp som är tillräckligt för att förhindra missbruk av det förfarande som föreskrivs i denna förordning och för att säkerställa ersättning för eventuell skada som gäldenären kan komma att orsakas till följd av beslutet om kvarstad, i den utsträckning som fordringsägaren är ansvarig för skada enligt artikel 13.

Domstolen får undantagsvis avstå från kravet i första stycket om den anser att ställandet av säkerhet som avses i det stycket är olämpligt med hänsyn till omständigheterna i ärendet.

2. Om fordringsägaren har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling, får domstolen innan den meddelar ett beslut om kvarstad, förelägga fordringsägaren att ställa säkerhet enligt punkt 1 första stycket, om den anser att det är nödvändigt och lämpligt med hänsyn till omständigheterna i ärendet.

3. Om domstolen kräver att en säkerhet ska ställas i enlighet med denna artikel, ska fordringsägaren underrättas om det belopp som krävs och om vilken typ av säkerhet som accepteras enligt nationell rätt i den medlemsstat där domstolen är belägen. Fordringsägaren ska också underrättas om att ett beslut om kvarstad kommer att meddelas när säkerhet har ställts i enlighet med dessa krav.

*Artikel 13***Fordringsägarens skadeståndsansvar**

1. Fordringsägaren är ansvarig för skada som ett beslut om kvarstad orsakar gäldenären på grund av att fordringsägaren har begått ett fel. Bevisbördan åvilar gäldenären.

2. Det finns en presumtion för att fordringsägaren har begått ett fel, om inte han eller hon bevisar motsatsen, om

a) beslutet om kvarstad har upphävts på grund av att fordringsägaren inte har inlett ett rättsligt förfarande för prövning av ärendet i sak, om inte underlåtenheten beror på att gäldenären har betalat fordran eller någon annan form av överenskommelse har nåtts mellan parterna,

b) fordringsägaren inte har begärt att överskjutande belopp enligt artikel 27 ska frigöras,

c) det senare framgår att kvarstaden inte borde ha beviljats eller skulle ha beviljats men till ett lägre belopp och detta beror på att fordringsägaren har underlåtit att fullgöra sina skyldigheter enligt artikel 16, eller

d) beslutet om kvarstad har upphävts eller verkställigheten har avbrutits på grund av att fordringsägaren har underlåtit att fullgöra sina skyldigheter enligt denna förordning såvitt avser delgivning eller översättning av handlingar eller avhjälpande av bristande delgivning eller översättning.

3. Utan hinder av punkt 1 får medlemsstaterna behålla eller införa andra ansvarsgrunder eller typer av ansvar eller regler om bevisbörda i sin nationella rätt. Andra aspekter som avser fordringsägarens ansvar gentemot gäldenären och som omfattas av punkterna 1 och 2 regleras av nationell rätt.

4. Tillämplig lag för fordringsägarens ansvar är lagen i verkställighetsmedlemsstaten.

Beläggs bankmedel med kvarstad på bankkonton i fler än en medlemsstat, är tillämplig lag för fordringsägarens ansvar lagen i den verkställighetsmedlemsstat

- a) där gäldenären har sin stadigvarande vistelseort enligt definitionen i artikel 23 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 864/2007⁽¹⁾ eller, om sådan saknas,
 - b) som har starkast anknytning till målet.
5. Denna artikel behandlar inte frågan om fordringsägarens eventuella ansvar gentemot banken eller tredje man.

Artikel 14

Begäran om inhämtande av kontoinformation

1. Om fordringsägaren har en verkställbar dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling, enligt vilken gäldenären är skyldig att betala fordringsägarens fordran och fordringsägaren har skäl att tro att gäldenären har ett eller flera konton i en bank i en viss medlemsstat, men varken känner till namnet på eller adressen till banken, IBAN, BIC eller något annat banknummer som gör att banken kan identifieras, får han eller hon inge en begäran till den domstol som ansökan om kvarstad inges till med en begäran om att informationsmyndigheten i verkställighetsmedlemsstaten ska inhämta den information som behövs för att identifiera banken eller bankerna och gäldenärens konto eller konton.

Utan hinder av vad som sägs i första stycket får fordringsägaren göra en begäran enligt det stycket, om den dom, den förlikning inför domstol eller den officiella handling som fordringsägaren har ännu inte är verkställbar och det belopp som ska beläggas med kvarstad är betydande med hänsyn till relevanta omständigheter, och fordringsägaren har lagt fram tillräcklig bevisning för att övertyga domstolen om att det föreligger ett brådskande behov av kontoinformation, eftersom det finns en risk för att verkställigheten av fordringsägarens fordran mot gäldenären utan sådan information kan äventyras och detta i sin tur kan leda till en betydande försämring av fordringsägarens ekonomiska situation.

2. Den begäran som avses i punkt 1 ska göras i ansökan om kvarstad. Fordringsägaren ska ange omständigheterna till stöd för att han eller hon tror att gäldenären har ett eller flera konton i en bank i den specifika medlemsstaten och lämna all relevant information som han eller hon har tillgång till om gäldenären och bankkontot eller bankkontona med bankmedel som ska beläggas med kvarstad. Om domstolen inte anser att fordringsägarens begäran är välgrundad ska den avslås.

3. Domstolen ska översända begäran om information till informationsmyndigheten i verkställighetsmedlemsstaten i enlighet med artikel 29 när domstolen har övertygats om att begäran är välgrundad och om att alla förutsättningar och krav för att ett beslut om kvarstad ska meddelas är uppfyllda, med undantag för kravet på information i artikel 8.2 d och, i förekommande fall, kravet på säkerhet i enlighet med artikel 12.

4. För att inhämta den information som avses i punkt 1 ska informationsmyndigheten i verkställighetsmedlemsstaten använda en av de metoder som finns i den medlemsstaten enligt punkt 5.

5. Varje medlemsstat ska i sin nationella rätt tillhandahålla minst en av följande metoder för att inhämta den information som avses i punkt 1:

- a) Skyldighet för banker på medlemsstatens territorium att på begäran av informationsmyndigheten uppge om gäldenären har ett bankkonto hos dem.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 864/2007 av den 11 juli 2007 om tillämplig lag för utomobligatoriska förpliktelser (Rom II) (EUT L 199, 31.7.2007, s. 40).

- b) Rätt för informationsmyndigheten att få del av relevant information, som myndigheter har i sina register eller på annat sätt förfogar över.
- c) Möjlighet för domstolarna att ålägga gäldenären att uppge i vilken eller vilka banker på dess territorium han eller hon har ett eller flera bankkonton, om en sådan förpliktelse åtföljs av ett föreläggande från domstolen som förbjuder gäldenären att ta ut eller överföra bankmedel som han eller hon har på kontot eller kontona upp till det belopp som ska beläggas med kvarstad.
- d) Andra metoder som effektivt och ändamålsenligt kan bidra till tillgång till den relevanta informationen, under förutsättning att de inte är oproportionellt kostsamma eller tidskrävande.

Oavsett vilken metod eller vilka metoder som tillhandahålls av en medlemsstat ska alla myndigheter som medverkar i inhämtandet av information agera snabbt.

6. Så snart informationsmyndigheten i verkställighetsmedlemsstaten har inhämtat informationen ska myndigheten översända den i enlighet med artikel 29 till den domstol som översänt begäran.

7. Om informationsmyndigheten inte kan inhämta den information som avses i punkt 1, ska myndigheten informera den domstol som översänt begäran om detta. Om avsaknaden av kontoinformation medför att ansökan om kvarstad avslås i sin helhet, ska domstolen utan dröjsmål frigöra eventuell säkerhet som fordringsägaren eventuellt har ställt i enlighet med artikel 12.

8. Om informationsmyndigheten enligt denna artikel får information av en bank eller får del av information som myndigheter har i register, ska underrättelse till gäldenären om att hans eller hennes personuppgifter har lämnats ut skjutas upp 30 dagar för att förhindra att en för tidig underrättelse äventyrar verkställigheten av beslutet om kvarstad.

Artikel 15

Ränta och kostnader

1. Beslutet om kvarstad ska, om fordringsägaren begär det, omfatta upplupen ränta i enlighet med den lagstiftning som är tillämplig på fordran fram till och med den dag då beslutet om kvarstad meddelas, under förutsättning att räntebeloppet eller räntetypen inte strider mot överordnade tvingande bestämmelser i ursprungsmedlemsstatens nationella rätt.
2. Om fordringsägaren har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling ska beslutet om kvarstad om fordringsägaren begär det även omfatta kostnaderna för att få en sådan dom, förlikning eller handling, om det har fastställts att kostnaderna ska bäras av gäldenären.

Artikel 16

Parallella ansökningar

1. Fordringsägaren får inte hos flera domstolar samtidigt ansöka om kvarstad mot samma gäldenär för att säkra samma fordran.
2. Fordringsägaren ska i sin ansökan om kvarstad uppge om han eller hon har ansökt om en likvärdig nationell säkerhetsåtgärd hos en annan domstol eller myndighet mot samma gäldenär för att säkra samma fordran eller redan har ett beslut om en sådan åtgärd. Fordringsägaren ska också uppge om en ansökan om en sådan åtgärd har avslagits på den grunden att den inte var tillåten eller att den var ogrundad.

3. Om fordringsägaren utverkar en likvärdig nationell säkerhetsåtgärd mot samma gäldenär för att säkra samma fordran under förfarandet enligt denna förordning, ska fordringsägaren utan dröjsmål informera domstolen om detta och om en sådan nationell säkerhetsåtgärd har genomförts. Fordringsägaren ska också informera domstolen om en sådan ansökan har avslagits på den grunden att den inte var tillåten eller att den var ogrundad.

4. Om domstolen har fått information om att fordringsägaren redan har beviljats en likvärdig nationell säkerhetsåtgärd, ska domstolen, med beaktande av samtliga omständigheter i ärendet, överväga om det fortfarande är lämpligt att helt eller delvis meddela ett beslut om kvarstad.

Artikel 17

Beslut om kvarstad

1. Den domstol till vilken en ansökan om kvarstad ges in ska pröva om förutsättningarna och kraven i denna förordning är uppfyllda.

2. Domstolen ska fatta beslut om ansökan utan dröjsmål, dock senast när de tidsfrister som anges i artikel 18 löper ut.

3. Om fordringsägaren inte har lämnat all information som krävs enligt artikel 8, får domstolen, om inte ansökan är uppenbart otillåten eller ogrundad, ge fordringsägaren tillfälle att komplettera eller rätta ansökan inom en tidsfrist som ska fastställas av domstolen. Om fordringsägaren inte kompletterar eller rättar ansökan inom tidsfristen, ska ansökan avvisas.

4. Kvarstad ska beviljas med det belopp som bevisningen i artikel 9 ger stöd för och i enlighet med den lag som är tillämplig på fordran i ärendet i sak och ska i förekommande fall innefatta ränta och/eller kostnader enligt artikel 15.

Beslutet om kvarstad får inte meddelas med ett belopp som överstiger det belopp som fordringsägaren yrkat i ansökan.

5. Fordringsägaren ska underrättas om beslutet i enlighet med vad som gäller för likvärdiga beslut enligt nationell rätt i ursprungsmedlemsstaten.

Artikel 18

Tidsfrister för beslut om kvarstad

1. Om fordringsägaren inte har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling ska domstolen meddela sitt beslut senast tio arbetsdagar efter att fordringsägaren gav in ansökan eller, i förekommande fall, kompletterade den.

2. Om fordringsägaren har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling, ska domstolen meddela sitt beslut senast fem arbetsdagar efter att fordringsägaren gav in ansökan eller, i förekommande fall, kompletterade den.

3. Om domstolen enligt artikel 9.2 beslutar att det är nödvändigt att höra fordringsägaren och, i förekommande fall, hans eller hennes vittne(n), ska det ske utan dröjsmål och beslutet om kvarstad ska meddelas senast fem arbetsdagar efter att förhören har ägt rum.

4. I fall som avses i artikel 12 ska tidsfristerna i punkterna 1, 2 och 3 i den här artikeln gälla beslutet om krav på att fordringsägaren ska ställa säkerhet. Domstolen ska meddela sitt beslut om kvarstad så snart fordringsägaren ställt den begärda säkerheten.

5. Utan hinder av vad som sägs i punkterna 1, 2 och 3 i denna artikel ska domstolen i de fall som avses i artikel 14 meddela sitt beslut om kvarstad utan dröjsmål efter att domstolen tagit emot den information som avses i artikel 14.6 eller 14.7, under förutsättning att eventuell säkerhet som krävs har ställts av fordringsägaren vid denna tidpunkt.

Artikel 19

Kvarstadsbeslutets utformning och innehåll

1. Ett beslut om kvarstad ska meddelas på det formulär som har utformats genom genomförandeakter som antagits i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 52.2 och förses med domstolens stämpel, underskrift eller eventuell annan autentisering. Formuläret ska bestå av följande två delar:

- a) Del A, som innehåller den information som anges i punkt 2, som ska lämnas till banken, fordringsägaren och gäldenären.
- b) Del B, som innehåller den information som anges i punkt 3, som ska lämnas till fordringsägaren och gäldenären utöver informationen enligt punkt 2.

2. Del A ska innehålla följande information:

- a) Domstolens namn och adress samt mål- eller ärendenummer.
- b) Fordringsägarens personuppgifter i enlighet med artikel 8.2 b.
- c) Gäldenärens personuppgifter i enlighet med artikel 8.2 c.
- d) Bankens namn och adress.
- e) Om fordringsägaren har uppgett gäldenärens kontonummer i ansökan, nummer på det eller de konton med bankmedel som ska beläggas med kvarstad och, i förekommande fall, uppgift om huruvida andra konton som gäldenären har i samma bank också ska beläggas med kvarstad.
- f) I förekommande fall, uppgift om att det eller de kontonummer med bankmedel som ska beläggas med kvarstad har inhämtats genom en begäran enligt artikel 14 och uppgift om att banken, om det behövs enligt artikel 24.4 andra stycket, kan få information om det eller de berörda numren från informationsmyndigheten i verkställighetsmedlemsstaten.
- g) Det belopp som ska beläggas med kvarstad.
- h) Ett uppdrag till banken att verkställa beslutet om kvarstad i enlighet med artikel 24.
- i) Datumet för beslutet om kvarstad.
- j) Om fordringsägaren har uppgett ett kontonummer i ansökan enligt artikel 8.2 n och verkställighetsmedlemsstatens nationella rätt tillåter det, ett tillstånd för banken att i enlighet med artikel 24.3, om gäldenären begär det, frigöra och överföra bankmedel som motsvarar högst det belopp som anges i beslutet om kvarstad från det konto med bankmedel som belagts med kvarstad till det konto som fordringsägaren har uppgett i sin ansökan.
- k) Information om var den elektroniska versionen av det formulär som ska användas för förklaringen enligt artikel 25 finns.

3. Del B ska innehålla följande information:
- a) En beskrivning av sakfrågan i målet och domstolens skäl för beslutet om kvarstad.
 - b) I förekommande fall, beloppet avseende ställd säkerhet.
 - c) I förekommande fall, den tidsfrist inom vilken förfarandet för prövning av ärendet i sak ska inledas och den tidsfrist inom vilken inledandet ska redovisas för den domstol som meddelat beslutet om kvarstad.
 - d) I förekommande fall, uppgift om vilka handlingar som ska översättas enligt artikel 49.1 andra meningen.
 - e) I förekommande fall, uppgift om att fordringsägaren är ansvarig för att ansöka om verkställighet av beslutet om kvarstad och som en följd av detta, i förekommande fall, uppgift om att fordringsägaren är ansvarig för att översända beslutet till den behöriga myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten enligt artikel 23.3 och för att delge gäldenären enligt artikel 28.2, 28.3 och 28.4.
 - f) Information om de rättsmedel som gäldenären har tillgång till.
4. Om beslutet om kvarstad avser konton i olika banker, ska ett separat formulär (del A enligt punkt 2) fyllas i för varje bank. I sådana fall ska det formulär som ska lämnas till fordringsägaren och gäldenären (delarna A och B enligt punkterna 2 respektive 3) innehålla en förteckning över alla berörda banker.

Artikel 20

Varaktigheten för beslutet om kvarstad

Bankmedel som har belagts med kvarstad ska vara belagda med kvarstad i enlighet med beslutet om kvarstad eller senare ändringar eller begränsningar av beslutet i enlighet med kapitel 4

- a) till dess att beslutet om kvarstad upphävs,
- b) till dess att verkställigheten av beslutet om kvarstad avbryts, eller
- c) till dess att domen, förlikningen inför domstol eller den officiella handlingen avseende den fordran som beslutet om kvarstad avsåg att säkra har verkställts i förhållande till de bankmedel som är föremål för beslutet om kvarstad.

Artikel 21

Överklagande av ett beslut att inte bevilja en ansökan om kvarstad

1. Domstolens beslut att helt eller delvis avslå ansökan om kvarstad får överklagas av fordringsägaren.
2. Överklagandet ska ges in inom 30 dagar från och med den dag då fordringsägaren underrättades om det beslut som avses i punkt 1. Det ska inges till den domstol som den berörda medlemsstaten har anmält till kommissionen i enlighet med artikel 50.1 d.
3. Har en ansökan om kvarstad avslagits i dess helhet, ska överklagandet prövas genom ett *ex parte*-förfarande enligt artikel 11.

KAPITEL 3

ERKÄNNANDE, VERKSTÄLLBARHET OCH VERKSTÄLLIGHET AV BESLUTET OM KVARSTAD*Artikel 22***Erkännande och verkställbarhet**

Ett beslut om kvarstad som meddelas i en medlemsstat i enlighet med denna förordning ska erkännas i de övriga medlemsstaterna utan att det krävs något särskilt förfarande och ska vara verkställbart i en annan medlemsstat utan att det behövs någon verkställbarhetsförklaring.

*Artikel 23***Verkställighet av beslutet om kvarstad**

1. Om inte annat följer av bestämmelserna i detta kapitel, ska beslutet om kvarstad verkställas i enlighet med det förfarande som gäller för verkställighet av likvärdiga nationella beslut om säkerhetsåtgärder i verkställighetsmedlemsstaten.

2. Alla myndigheter som medverkar i verkställigheten av beslutet om kvarstad ska agera utan dröjsmål.

3. Om beslutet om kvarstad meddelades i en annan medlemsstat än verkställighetsmedlemsstaten, ska del A i beslutet om kvarstad enligt artikel 19.2 och ett tomt formulär för förklaringen enligt artikel 25 vid tillämpning av punkt 1 i den här artikeln översändas i enlighet med artikel 29 till den behöriga myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten.

Översändandet ska göras av den domstol som meddelat beslutet om kvarstad eller fordringsägaren, beroende på vem som enligt ursprungsmedlemsstatens nationella rätt är ansvarig för att inleda verkställighetsförfarandet.

4. Beslutet om kvarstad ska vid behov åtföljas av en översättning eller translitterering till verkställighetsmedlemsstatens officiella språk eller, om det finns flera officiella språk i medlemsstaten, det officiella språket eller ett av de officiella språken på den plats där beslutet om kvarstad ska verkställas. Översättningen eller translittereringen ska tillhandahållas av den domstol som meddelat beslutet om kvarstad med användning av lämplig språkversion av det standardformulär som anges i artikel 19.

5. Den behöriga myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten ska vidta de åtgärder som krävs för att beslutet om kvarstad ska verkställas i enlighet med dess nationella rätt.

6. Om beslutet om kvarstad avser mer än en bank i samma medlemsstat eller i olika medlemsstater, ska ett separat formulär för varje bank enligt artikel 19.4 översändas till den behöriga myndigheten i respektive verkställighetsmedlemsstat.

*Artikel 24***Genomförande av beslutet om kvarstad**

1. Den bank som för kontot som beslutet om kvarstad avser ska efter att den tagit emot beslutet om kvarstad, eller ett föreläggande om att genomföra beslutet om kvarstad om detta följer av verkställighetsmedlemsstatens nationella rätt, genomföra beslutet utan dröjsmål.

2. För att genomföra beslutet om kvarstad ska banken, om inte annat följer av artikel 31, skydda det belopp som anges i beslutet om kvarstad,

a) genom att säkerställa att beloppet inte överförs eller tas ut från det eller de konton som anges i beslutet om kvarstad eller som har fastställts i enlighet med punkt 4, eller

b) om det följer av nationell rätt, genom att överföra beloppet till ett särskilt konto.

Transaktioner som pågår på bankkontot när banken tar emot beslutet om kvarstad eller får ett föreläggande om att genomföra beslutet om kvarstad kan påverka det slutliga belopp som ska beläggas med kvarstad. Sådana pågående transaktioner får det tas hänsyn till endast om de avslutats före bankens utfärdande av förklaringen enligt artikel 25 inom de tidsfrister som anges i artikel 25.1.

3. Utan hinder av punkt 2 a har banken rätt att, efter en begäran om det från gäldenären, frigöra bankmedel som har belagts med kvarstad och överföra dem till fordringsägarens konto som anges i beslutet om kvarstad för att betala fordringsägarens fordran, om samtliga följande förutsättningar är uppfyllda:

a) En sådan behörighet för banken anges särskilt i beslutet om kvarstad i enlighet med artikel 19.2 j.

b) Verkställighetsmedlemsstatens rätt tillåter ett sådant frigörande och en sådan överföring.

c) Det finns inte några konkurrerande beslut om kvarstad som avser det berörda kontot.

4. Om beslutet om kvarstad inte anger gäldenärens kontonummer utan endast gäldenärens namn och andra uppgifter om gäldenären, ska banken eller annan enhet som är ansvarig för att verkställa beslutet om kvarstad identifiera vilket konto eller vilka konton som gäldenären har i den bank som anges i beslutet om kvarstad.

Om det med stöd av den information som finns i beslutet om kvarstad inte är möjligt för banken eller den andra enheten att med säkerhet identifiera gäldenärens bankkonto, ska banken

a) om det av beslutet om kvarstad, i enlighet med artikel 19.2 f, framgår att kontonumret eller kontonumren har inhämtats med stöd av en begäran enligt artikel 14, vända sig till informationsmyndigheten i verkställighetsmedlemsstaten för att få information om kontonumren, och

b) i övriga fall inte genomföra beslutet om kvarstad.

5. Bankmedel på det eller de bankkonton som avses i punkt 2 a som överstiger beloppet i beslutet om kvarstad ska inte påverkas av genomförandet av beslutet.

6. Om bankmedlen på det eller de bankkonton som avses i punkt 2 a vid tidpunkten för genomförandet av beslutet om kvarstad inte uppgår till det belopp som anges i beslutet om kvarstad, ska beslutet endast genomföras till det belopp som finns på bankkontot eller bankkontona.

7. Om beslutet om kvarstad gäller flera bankkonton som gäldenären har i en och samma bank och bankmedlen på dessa konton överstiger det belopp som anges i beslutet om kvarstad ska genomförandet ske enligt följande prioriteringsordning:

a) Sparkonton som förs endast i gäldenärens namn.

b) Avistakonton som förs endast i gäldenärens namn.

c) Sparkonton som förs i flera personers namn, om inte annat följer av artikel 30.

d) Avistakonton som förs i flera personers namn, om inte annat följer av artikel 30.

8. Om bankmedlen på det eller de bankkonton som avses i punkt 2 a är i en annan valuta än den som anges i beslutet om kvarstad, ska banken räkna om beloppet som anges i beslutet om kvarstad till valutan som bankmedlen är i med hjälp av Europeiska centralbankens referensväxelkurs eller verkställighetsmedlemsstatens centralbanks växelkurs för försäljning av denna valuta vid dagen och klockslaget för genomförandet av beslutet om kvarstad och genomföra beslutet om kvarstad motsvarande beloppet i den valuta som bankmedlen är i.

Artikel 25

Förklaring om bankmedel som belagts med kvarstad

1. Före utgången av den tredje arbetsdagen efter genomförandet av beslutet om kvarstad ska banken eller annan enhet som är ansvarig för att verkställa beslutet om kvarstad i verkställighetsmedlemsstaten utfärda en förklaring på det formulär för förklaringar som har fastställts genom genomförandeakter som antagits i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 52.2 och ange om och i vilken omfattning bankmedlen på gäldenärens konto eller konton belagts med kvarstad samt ange vilken dag beslutet om kvarstad genomfördes. Om banken eller den andra enheten på grund av exceptionella omständigheter inte kan utfärda förklaringen inom tre arbetsdagar ska förklaringen utfärdas utan dröjsmål, dock senast före utgången av den åttonde arbetsdagen efter att beslutet om kvarstad genomförts.

Förklaringen ska översändas utan dröjsmål i enlighet med punkterna 2 och 3.

2. Om beslutet om kvarstad meddelats i verkställighetsmedlemsstaten, ska banken eller annan enhet som är ansvarig för att verkställa beslutet om kvarstad översända förklaringen till den domstol som meddelat beslutet i enlighet med artikel 29 och till fordringsägaren med rekommenderat brev med mottagningsbevis eller likvärdigt elektroniskt kommunikationsmedel.

3. Om beslutet om kvarstad meddelats i en annan medlemsstat än verkställighetsmedlemsstaten, ska förklaringen översändas i enlighet med artikel 29 till den behöriga myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten, om inte förklaringen utfärdats av den myndigheten.

Före utgången av den första arbetsdagen efter mottagandet eller utfärdandet av förklaringen ska myndigheten översända förklaringen till den domstol som meddelat beslutet om kvarstad i enlighet med artikel 29 och till fordringsägaren med rekommenderat brev med mottagningsbevis eller likvärdigt elektroniskt kommunikationsmedel.

4. Banken eller annan enhet som är ansvarig för att verkställa beslutet om kvarstad ska på begäran av gäldenären låta gäldenären ta del av beslutet om kvarstad. Banken eller enheten får även göra detta utan en sådan begäran.

Artikel 26

Bankens ansvar

Verkställighetsmedlemsstatens nationella rätt ska tillämpas i fråga om bankens ansvar vid underlåtenhet att fullgöra sina skyldigheter enligt denna förordning.

Artikel 27

Fordringsägarens skyldighet att frigöra överskjutande belopp

1. Fordringsägaren är skyldig att vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att belopp som efter genomförandet av beslutet om kvarstad överstiger det belopp som anges i beslutet om kvarstad frigörs

a) om beslutet om kvarstad omfattar flera bankkonton i samma medlemsstat eller i olika medlemsstater, eller

b) om beslutet om kvarstad meddelades efter att en eller flera likvärdiga nationella säkerhetsåtgärder genomförts mot samma gäldenär för att säkra samma fordran.

2. Före utgången av den tredje arbetsdagen efter att fordringsägaren tagit emot förklaringen enligt artikel 25, av vilken det framgår att det finns överskjutande belopp, ska fordringsägaren på snabbast möjliga sätt, med användning av det formulär för ansökan om frigörande av överskjutande belopp som fastställts genom genomförandeakter som antagits i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 52.2, lämna in en ansökan om frigörande till den behöriga myndigheten i den verkställighetsmedlemsstat där det överskjutande beloppet uppstått.

Myndigheten ska, efter att ha tagit emot ansökan om frigörande, utan dröjsmål förelägga berörd bank att frigöra det överskjutande beloppet. I förekommande fall ska artikel 24.7 gälla i omvänd prioriteringsordning.

3. Denna artikel utesluter inte att medlemsstaterna i sin nationella rätt kan föreskriva att den behöriga myndigheten i medlemsstaten på eget initiativ ska initiera frigörandet av överskjutande bankmedel på konton som förs på myndighetens territorium.

Artikel 28

Delgivning av gäldenären

1. Beslutet om kvarstad, övriga handlingar som avses i punkt 5 i denna artikel och förklaringen enligt artikel 25 ska delges gäldenären i enlighet med den här artikeln.

2. Om gäldenären har hemvist i ursprungsmedlemsstaten ska delgivning ske i enlighet med den medlemsstatens nationella rätt. Den domstol som meddelat beslutet om kvarstad eller fordringsägaren ska, beroende på vem som är ansvarig för att inleda delgivningen i ursprungsmedlemsstaten, före utgången av den tredje arbetsdagen efter dagen för mottagandet av förklaringen om att bankmedel har belagts med kvarstad enligt artikel 25 inleda delgivningen.

3. Om gäldenären har hemvist i en annan medlemsstat än ursprungsmedlemsstaten ska den domstol som meddelat beslutet om kvarstad eller fordringsägaren, beroende på vem som är ansvarig för att inleda delgivningen i ursprungsmedlemsstaten, före utgången av den tredje arbetsdagen efter dagen för mottagandet av förklaringen om att bankmedel har belagts med kvarstad enligt artikel 25, översända de handlingar som avses i punkt 1 i den här artikeln i enlighet med artikel 29 till den behöriga myndigheten i den medlemsstat som gäldenären har hemvist i. Därefter ska myndigheten utan dröjsmål vidta nödvändiga åtgärder för att delge gäldenären i enlighet med nationell rätt i den medlemsstat gäldenären har sin hemvist.

Är den medlemsstat som gäldenären har hemvist i den enda verkställighetsmedlemsstaten, ska de handlingar som avses i punkt 5 i den här artikeln översändas till den behöriga myndigheten i den medlemsstaten samtidigt som beslutet om kvarstad översänds i enlighet med artikel 23.3. I sådana fall ska den behöriga myndigheten inleda delgivningen av alla de handlingar som avses i punkt 1 i den här artikeln före utgången av den tredje arbetsdagen efter dagen för mottagandet eller utfärdandet av förklaringen enligt artikel 25 om att bankmedel belagts med kvarstad.

Den behöriga myndigheten ska underrätta den domstol som meddelat beslutet om kvarstad eller fordringsägaren, beroende på vem som översände handlingarna för delgivning, om resultatet av delgivningen.

4. Om gäldenären har hemvist i en tredjestat ska delgivningen ske i enlighet med bestämmelserna om internationell delgivning som gäller i ursprungsmedlemsstaten.

5. Följande handlingar ska delges gäldenären och, vid behov, vara åtföljda av en översättning eller translitterering i enlighet med artikel 49.1:

a) Beslutet om kvarstad, med användning av delarna A och B i det formulär som avses i artikel 19.2 och 19.3.

- b) Den ansökan om kvarstad som fordringsägaren ingett till domstolen.
- c) Kopior av de handlingar som fordringsägaren ingett till domstolen till stöd för ansökan om kvarstad.

6. Omfattar beslutet om kvarstad fler än en bank, ska endast den första förklaringen enligt artikel 25 om att bankmedel har belagts med kvarstad delges gäldenären i enlighet med den här artikeln. Gäldenären ska dock utan dröjsmål underrättas om påföljande förklaringar enligt artikel 25.

Artikel 29

Översändande av handlingar

1. Om det i denna förordning föreskrivs att handlingar ska översändas i enlighet med denna artikel, får översändandet ske på lämpligt sätt, förutsatt att innehållet i den mottagna handlingen är riktigt och att det adekvat återger innehållet i den översända handlingen samt att all information i handlingen är lättläst.

2. Den domstol eller den myndighet som tagit emot handlingarna i enlighet med punkt 1 i den här artikeln ska senast i slutet av den arbetsdag som följer på dagen för mottagandet, på snabbast möjliga sätt och med användning av det standardformulär som fastställts genom genomförandeakter som antagits i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 52.2, återsända mottagningsbeviset till myndigheten, fordringsägaren eller banken som översände handlingarna.

Artikel 30

Kvarstad på bankmedel på gemensamma bankkonton och förvaltarbankkonton

Bankmedel på konton som enligt bankens uppgifter inte innehas endast av gäldenären, eller som innehas av tredje man på gäldenärens vägnar eller av gäldenären på tredje mans vägnar, får beläggas med kvarstad endast i den omfattning som medlen får beläggas med kvarstad enligt verkställighetsmedlemsstatens rätt.

Artikel 31

Belopp som är undantagna från att beläggas med kvarstad

1. De belopp som är undantagna från utmätning enligt verkställighetsmedlemsstatens nationella rätt ska vara undantagna från att beläggas med kvarstad enligt denna förordning.

2. Om de belopp som avses i punkt 1 är undantagna från utmätning enligt verkställighetsmedlemsstatens nationella rätt utan att gäldenären begär det, ska den myndighet som ansvarar för att undanta beloppen i den medlemsstaten på eget initiativ undanta sådana belopp från att beläggas med kvarstad.

3. Om belopp som avses i punkt 1 i den här artikeln är undantagna från utmätning enligt verkställighetsmedlemsstatens nationella rätt endast om gäldenären begär det, ska de undantas från att beläggas med kvarstad efter ansökan från gäldenären på det sätt som anges i artikel 34.1 a.

Artikel 32

Rangordning av beslut om kvarstad

Beslut om kvarstad ska, i förekommande fall, rangordnas på samma sätt som motsvarande nationella beslut i verkställighetsmedlemsstaten.

KAPITEL 4

RÄTTSMEDEL

Artikel 33

Rättsmedel för gäldenären mot beslutet om kvarstad

1. Ett beslut om kvarstad ska upphävas eller, i förekommande fall, ändras av behörig domstol i ursprungsmedlemsstaten efter ansökan från gäldenären om

- a) förutsättningarna eller kraven i denna förordning inte har uppfyllts,
- b) beslutet om kvarstad, förklaringen enligt artikel 25 och/eller övriga handlingar som avses i artikel 28.5 inte har delgetts gäldenären inom 14 dagar efter att bankmedlen på kontot eller kontona belagts med kvarstad,
- c) de handlingar som delgetts gäldenären i enlighet med artikel 28 inte uppfyller de språkkrav som fastställs i artikel 49.1,
- d) belopp som har belagts med kvarstad och som överstiger beloppet i beslutet om kvarstad inte har frigjorts i enlighet med artikel 27,
- e) fordran som fordringsägaren försöker säkra med stöd av beslutet om kvarstad helt eller delvis har betalats,
- f) det har meddelats dom i ärendet i sak, i vilken fordran som fordringsägaren försökt säkra med stöd av beslutet om kvarstad har ogillats, eller
- g) domen i ärendet i sak, eller förlikningen inför domstol eller den officiella handlingen, vars verkställighet fordringsägaren försökte säkra med stöd av beslutet om kvarstad, har upphävts eller ogiltigförklarats.

2. Efter ansökan av gäldenären till behörig domstol i ursprungsmedlemsstaten ska beslutet om säkerhet enligt artikel 12 omprövas på den grunden att förutsättningarna eller kraven i den artikeln inte har uppfyllts.

Finner domstolen att det finns skäl att förordna att fordringsägaren ska ställa säkerhet eller ytterligare säkerhet i förhållande till vad som redan ställts, ska artikel 12.3 första meningen tillämpas, och domstolen ska även ange att beslutet om kvarstad kan komma att upphävas eller ändras om den begärda säkerheten inte ställs inom den tid som domstolen fastställt.

3. En ansökan om rättsmedel enligt punkt 1 b ska bifallas om inte bristerna i delgivningen avhjälpas inom 14 dagar efter det att fordringsägaren informerats om gäldenärens ansökan om rättsmedel enligt punkt 1 b.

Med avseende på prövningen av en ansökan om rättsmedel enligt punkt 1 b ska bristerna i delgivningen, om de inte redan avhjälpas på annat sätt, anses ha avhjälpas

- a) om fordringsägaren begär att myndigheten som är ansvarig för delgivning enligt ursprungsmedlemsstatens rätt ska delge gäldenären handlingarna, eller
- b) om gäldenären i ansökan om rättsmedel angett att han eller hon samtycker till att hämta handlingar vid domstolen i ursprungsmedlemsstaten och, i fall där fordringsägaren är ansvarig för att översätta handlingarna, om fordringsägaren översänder nödvändiga översättningar enligt artikel 49.1 till domstolen.

Det organ som är ansvarigt för delgivning enligt ursprungsmedlemsstatens nationella rätt ska på begäran av fordringsägaren enligt led a i andra stycket i denna punkt utan dröjsmål delge gäldenären handlingarna med rekommenderat brev med mottagningsbevis till den adress som gäldenären angett i enlighet med punkt 5 i den här artikeln.

Om fordringsägaren är ansvarig för att inleda delgivning av handlingarna enligt artikel 28, kan bristerna i delgivningen avhjälpas endast om fordringsägaren visar att alla åtgärder som han eller hon är skyldig att vidta för att inledandet av delgivningen av handlingarna skulle ske har vidtagits.

4. En ansökan om rättsmedel enligt punkt 1 c ska bifallas om inte fordringsägaren tillhandahåller de översättningar som krävs enligt denna förordning inom 14 dagar efter det att fordringsägaren informerades om gäldenärens ansökan enligt punkt 1 c.

Punkt 3 andra och tredje styckena ska tillämpas, beroende på vad som är lämpligt.

5. I ansökan om rättsmedel enligt punkt 1 b och c ska gäldenären uppge en adress som de handlingar och översättningar som avses i artikel 28 kan skickas till i enlighet med punkterna 3 och 4 i den här artikeln eller, alternativt, uppge om han eller hon samtycker till att hämta handlingarna vid domstolen i ursprungsmedlemsstaten.

Artikel 34

Rättsmedel för gäldenären mot verkställighet av beslutet om kvarstad

1. Utan hinder av artiklarna 33 och 35 ska verkställigheten av ett beslut om kvarstad i verkställighetsmedlemsstaten, efter ansökan från gäldenären till behörig domstol eller, om det följer av nationell rätt, till behörig verkställande myndighet i den medlemsstaten

a) begränsas, på den grunden att vissa bankmedel på kontot ska undantas från utmätning i enlighet med artikel 31.3 eller på den grunden att bankmedel som ska undantas från utmätning inte alls eller inte på rätt sätt har beaktats när beslutet om kvarstad genomfördes i enlighet med artikel 31.2, eller

b) avbrytas, på den grunden att

i) det konto på vilket bankmedel är belagda med kvarstad inte omfattas av tillämpningsområdet för denna förordning enligt artikel 2.3 och 2.4,

ii) verkställigheten av domen, förlikningen inför domstol eller den officiella handlingen vars verkställighet fordringsägaren försökte säkra genom beslutet om kvarstad har vägrats i verkställighetsmedlemsstaten,

iii) verkställbarheten för domen vilandeförklarats i ursprungsmedlemsstaten, eller

iv) artikel 33.1 b, c, d, e, f eller g gäller, varvid artikel 33.3, 33.4 och 33.5 ska tillämpas, beroende på vad som är lämpligt.

2. Efter ansökan från gäldenären till behörig domstol i verkställighetsmedlemsstaten ska verkställigheten av ett beslut om kvarstad avbrytas om beslutet uppenbart strider mot grunderna för rättsordningen (*ordre public*) i verkställighetsmedlemsstaten.

*Artikel 35***Andra rättsmedel för gäldenären och fordringsägaren**

1. Gäldenären eller fordringsägaren får hos den domstol som meddelat beslutet om kvarstad ansöka om att beslutet om kvarstad ska ändras eller upphävas på den grunden att de omständigheter som låg till grund för beslutet om kvarstad när det meddelades har ändrats.
2. Om ursprungsmedlemsstatens nationella rätt tillåter det, får den domstol som meddelat beslutet om kvarstad på eget initiativ ändra eller upphäva beslutet på grund av ändrade omständigheter.
3. Gäldenären och fordringsägaren får, på den grunden att de har kommit överens om att fordran ska regleras, gemensamt ansöka hos den domstol som meddelat beslutet om kvarstad om att beslutet om kvarstad ska upphävas eller ändras, eller hos behörig domstol i verkställighetsmedlemsstaten eller, om det följer av nationell rätt, hos den behöriga verkställande myndigheten i den medlemsstaten, om att verkställigheten av beslutet om kvarstad ska avbrytas eller begränsas.
4. Fordringsägaren får ansöka hos den behöriga domstolen i verkställighetsmedlemsstaten eller, om det följer av nationell rätt, hos den behöriga verkställande myndigheten i den medlemsstaten om att verkställigheten av beslutet om kvarstad ska ändras för att anpassa det undantag som tillämpas i den medlemsstaten enligt artikel 31, på den grunden att andra undantag redan har tillämpats till ett tillräckligt högt belopp på ett eller flera konton som förs i en eller flera andra medlemsstater och att det därför är lämpligt med en anpassning.

*Artikel 36***Förfarande för rättsmedel enligt artiklarna 33, 34 och 35**

1. Ansökan om rättsmedel enligt artikel 33, 34 eller 35 ska ges in på det formulär för rättsmedel som fastställts genom genomförandeakter som antagits i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 52.2. Ansökan får göras när som helst och ges in med vilket kommunikationsmedel som helst, även elektroniskt sådant, som är godkänt enligt förfarandereglerna i den medlemsstat där ansökan ges in.
2. Motparten ska underrättas om ansökan.
3. Ett beslut om en ansökan om rättsmedel ska, utom i fall där ansökan ingetts av gäldenären enligt artikel 34.1 a eller 35.3, meddelas efter att båda parterna har fått möjlighet att yttra sig, även med hjälp av lämplig kommunikationsteknik som är tillgänglig och får användas enligt nationell rätt i den berörda medlemsstaten.
4. Beslutet ska meddelas utan dröjsmål, dock inte senare än 21 dagar efter det att domstolen eller, om det följer av nationell rätt, den behöriga verkställande myndigheten har fått all information som är nödvändig för att pröva ansökan. Parterna ska underrättas om beslutet.
5. Beslutet om att upphäva eller ändra beslut om kvarstad och beslut om att begränsa eller avbryta verkställigheten av sådana beslut ska vara omedelbart verkställbart.

Om ansökan om rättsmedel gjorts i ursprungsmedlemsstaten ska domstolen i enlighet med artikel 29 utan dröjsmål översända beslutet om rättsmedel till behörig myndighet i verkställighetsmedlemsstaten på det formulär som fastställts genom genomförandeakter som antagits i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 52.2. Myndigheten ska omedelbart efter mottagandet se till att beslutet om rättsmedel verkställs.

Om beslutet om rättsmedel avser ett bankkonto som förs i ursprungsmedlemsstaten ska beslutet genomföras i enlighet med nationell rätt i ursprungsmedlemsstaten.

Om ansökan om rättsmedel gjorts i verkställighetsmedlemsstaten ska beslutet om rättsmedel verkställas i enlighet med nationell rätt i verkställighetsmedlemsstaten.

Artikel 37

Överklagande

Båda parter får överklaga ett beslut som meddelats i enlighet med artikel 33, 34 eller 35. Ett överklagande ska ges in på det formulär för överklaganden som fastställts genom genomförandeakter som antagits i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 52.2.

Artikel 38

Rätt att ställa säkerhet i stället för kvarstad

1. Efter ansökan av gäldenären
 - a) får den domstol som meddelade beslutet om kvarstad förordna om att bankmedlen ska frigöras om gäldenären till domstolen ställer säkerhet med det belopp som anges i beslutet om kvarstad eller en annan form av säkerhet som är godtagbar enligt rätten i den medlemsstat där domstolen är belägen och till ett värde som åtminstone motsvarar det beloppet.
 - b) får den behöriga domstolen eller, om det följer av nationell rätt, den behöriga verkställande myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten avbryta verkställigheten av beslutet om kvarstad i verkställighetsmedlemsstaten om gäldenären till domstolen eller myndigheten ställer säkerhet med det belopp som är belagt med kvarstad i den medlemsstaten eller en annan form av garanti som är godtagbar enligt rätten i den medlemsstat där domstolen eller myndigheten är belägen och till ett värde som åtminstone motsvarar det beloppet.
2. Artiklarna 23 och 24 ska i förekommande fall tillämpas när bankmedel som har belagts med kvarstad ska frigöras. När säkerhet ställs i enlighet med den här artikeln ska fordringsägaren underrättas om detta i enlighet med nationell rätt.

Artikel 39

Tredje mans rättigheter

1. Tredje mans rätt att invända mot ett beslut om kvarstad regleras av nationell rätt i ursprungsmedlemsstaten.
2. Tredje mans rätt att invända mot verkställighet av ett beslut om kvarstad regleras av nationell rätt i verkställighetsmedlemsstaten.
3. Utan att det påverkar behörighetsregler i unionsrätten eller i nationell rätt är behörig domstol att pröva en tredje mans talan
 - a) om talan avser en invändning mot ett beslut om kvarstad, domstolarna i ursprungsmedlemsstaten, och
 - b) om talan avser en invändning mot verkställighet av beslutet om kvarstad, domstolarna i verkställighetsmedlemsstaten eller, om det följer av nationell rätt i den medlemsstaten, den behöriga verkställande myndigheten.

KAPITEL 5

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 40

Legalisering eller annat liknande förfarande

Legalisering eller annat liknande förfarande får inte krävas inom ramen för denna förordning.

Artikel 41

Juridiskt biträde

Det är inte obligatoriskt att företrädas av en advokat eller ett annat juridiskt biträde i ett förfarande för att få ett beslut om kvarstad. Inte heller i förfaranden enligt kapitel 4 är det obligatoriskt att företrädas av en advokat eller ett annat juridiskt biträde utom i de fall det följer av nationell rätt i den medlemsstat där den domstol eller myndighet som ansökan om kvarstad ingetts till finns, att det är obligatoriskt att företrädas av ett juridiskt biträde utan hänsyn till parternas medborgarskap eller hemvist.

Artikel 42

Domstolsavgifter

Domstolsavgifter för förfarandet för beslut om kvarstad och för förfarandet för rättsmedel får inte vara högre än avgifterna för ett likvärdigt nationellt beslut eller ett rättsmedel mot ett sådant nationellt beslut.

Artikel 43

Kostnader för banken

1. Banken får begära ersättning av fordringsägaren eller gäldenären för kostnader som genomförandet av ett beslut om kvarstad föranleder, endast om det följer av nationell rätt i verkställighetsmedlemsstaten att banken har rätt till sådan ersättning vid genomförande av likvärdiga nationella beslut.
2. De avgifter som tas ut av banken för att täcka de kostnader som avses i punkt 1 ska fastställas med hänsyn till komplexiteten i genomförandet av beslutet om kvarstad och får inte överstiga de avgifter som tas ut för att genomföra likvärdiga nationella beslut.
3. De avgifter som tas ut av banken för att täcka kostnader för att lämna ut kontoinformation enligt artikel 14 får inte överstiga de faktiska kostnaderna och får, i förekommande fall, inte heller överstiga de avgifter som tas ut för att lämna ut kontoinformation i samband med likvärdiga nationella beslut.

Artikel 44

Avgifter som tas ut av myndigheter

De avgifter som tas ut av myndigheter eller andra organ i verkställighetsmedlemsstaten för att verkställa ett beslut om kvarstad, eller för att lämna ut kontoinformation enligt artikel 14, ska fastställas med stöd av en avgiftsskala eller med stöd av andra regler som ska fastställas på förhand av varje medlemsstat och som på ett klart sätt anger de avgifter som tillämpas. När medlemsstaterna fastställer avgiftsskalan eller de andra reglerna får de ta hänsyn till beloppet i beslutet om kvarstad och svårighetsgraden vid prövningen av ansökan. Avgifterna får, i förekommande fall, inte överstiga de avgifter som tas ut i samband med likvärdiga nationella beslut.

Artikel 45

Tidsramar

Om domstolen eller myndigheten på grund av exceptionella omständigheter inte kan följa de tidsramar som anges i artiklarna 14.7, 18, 23.2, 25.3 andra stycket, 28.2, 28.3, 28.6, 33.3, 36.4 och 36.5, ska domstolen eller myndigheten utan dröjsmål vidta de åtgärder som anges i dessa bestämmelser.

*Artikel 46***Förhållande till nationell processrätt**

1. Alla processrättsliga frågor som inte regleras i denna förordning ska regleras av nationell rätt i den medlemsstat där prövningen sker.
2. Konsekvenserna av att ett insolvensförfarande inleds för enskilda verkställighetsåtgärder, t.ex. verkställighet av ett beslut om kvarstad, regleras av nationell rätt i den medlemsstat där insolvensförfarandet inletts.

*Artikel 47***Uppgiftsskydd**

1. Personuppgifter som tas emot, behandlas eller överförs enligt denna förordning ska vara adekvata och relevanta samt får inte omfatta mer än vad som är nödvändigt med hänsyn till det ändamål för vilket de tas emot, behandlas eller överförs och får endast användas för det ändamålet.
2. Den behöriga myndigheten, informationsmyndigheten och annan enhet som ansvarar för verkställigheten av ett beslut om kvarstad får inte lagra de uppgifter som avses i punkt 1 längre än vad som behövs för det ändamål för vilket de togs emot, behandlades eller överfördes, och aldrig längre än sex månader efter att förfarandet avslutats, och de ska under denna period säkerställa att de uppgifterna skyddas på lämpligt sätt. Denna punkt ska inte tillämpas på uppgifter som behandlas eller lagras av domstolar när dessa utövar sina rättsliga funktioner.

*Artikel 48***Förhållande till andra instrument**

Denna förordning påverkar inte tillämpningen av

- a) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 ⁽¹⁾, utom i de fall som anges i artiklarna 10.2, 14.3, 14.6, 17.5, 23.3, 23.6, 25.2, 25.3, 28.1, 28.3, 28.5, 28.6, 29, 33.3, 36.2, 36.4 och 49.1 i den här förordningen,
- b) förordning (EU) nr 1215/2012,
- c) förordning (EG) nr 1346/2000,
- d) direktiv 95/46/EG, om inte annat föreskrivs i artiklarna 14.8 eller 47 i den här förordningen,
- e) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1206/2001 ⁽²⁾,
- f) förordning (EG) nr 864/2007, om inte annat föreskrivs i artikel 13.4 i den här förordningen.

*Artikel 49***Språk**

1. Handlingar som förtecknas i artikel 28.5 a och b som ska delges gäldenären och som inte är på det officiella språket i den medlemsstat där gäldenären har hemvist eller, om det finns flera officiella språk i medlemsstaten, på det officiella språket eller ett av de officiella språken på den plats där gäldenären har hemvist, eller på ett annat språk som denne förstår, ska åtföljas av en översättning eller translitterering till ett av dessa språk. Handlingar som förtecknas i artikel 28.5 c ska inte översättas, om inte domstolen undantagsvis beslutar att vissa handlingar behöver översättas eller translittereras för att gäldenären ska kunna ta tillvara sin rätt.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur ("delgivning av handlingar") och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 (EUT L 324, 10.12.2007, s. 79).

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 1206/2001 av den 28 maj 2001 om samarbete mellan medlemsstaternas domstolar i fråga om bevisupptagning i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (EGT L 174, 27.6.2001, s. 1).

2. Handlingar som enligt denna förordning ska lämnas in till domstol eller behörig myndighet får även vara skrivna på något annat av unionens institutioners officiella språk, om den berörda medlemsstaten har angett att den kan godta detta språk.
3. Översättningar enligt denna förordning ska göras av en person som är behörig att göra översättningar i någon av medlemsstaterna.

Artikel 50

Information från medlemsstaterna

1. Medlemsstaterna ska senast den 18 juli 2016 underrätta kommissionen om
 - a) vilka domstolar som är behöriga att meddela beslut om kvarstad (artikel 6.4),
 - b) den myndighet som är behörig att inhämta kontoinformation (artikel 14),
 - c) de metoder som finns för inhämtande av kontoinformation enligt deras nationella rätt (artikel 14.5),
 - d) vilka domstolar som ett överklagande ska ges in till (artikel 21),
 - e) den eller de myndigheter som utsetts som behöriga att ta emot, översända och delge beslutet om kvarstad och andra handlingar enligt denna förordning (artikel 4.14),
 - f) den myndighet som är behörig att verkställa ett beslut om kvarstad i enlighet med kapitel 3,
 - g) i vilken utsträckning bankmedel på gemensamma bankkonton och förvaltarbankkonton kan beläggas med kvarstad enligt nationell rätt (artikel 30),
 - h) de tillämpliga reglerna om belopp som enligt nationell rätt är undantagna från utmätning (artikel 31),
 - i) om banker enligt nationell rätt har rätt att ta ut avgifter för att genomföra likvärdiga nationella beslut om kvarstad och för att tillhandahålla kontoinformation samt vilken part som preliminärt och slutligen ska betala avgifterna (artikel 43),
 - j) skalan för avgifter eller andra regler om avgifter som får tas ut av en myndighet eller ett annat organ för att verkställa ett beslut om kvarstad (artikel 44),
 - k) om någon rang tilldelas likvärdiga nationella beslut enligt nationell rätt (artikel 32),
 - l) den domstol eller, i förekommande fall, den verkställande myndighet som är behörig att pröva en ansökan om rättsmedel (artikel 33.1, 34.1 eller 34.2),
 - m) den domstol till vilken ett överklagande ska ges in och, i förekommande fall, inom vilken tidsfrist ett sådant överklagande enligt nationell rätt ska ges in samt från vilken tidpunkt tidsfristen börjar löpa (artikel 37),

- n) uppgift om domstolsavgifter (artikel 42), och
- o) de språk som godtas för översättning av handlingar (artikel 49.2).

Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om eventuella senare ändringar av denna information.

- 2. Kommissionen ska offentliggöra informationen på lämpligt sätt, särskilt via det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område.

Artikel 51

Fastställande och senare ändring av formulär

Kommissionen ska anta genomförandeakter om fastställande och senare ändring av de formulär som avses i artiklarna 8.1, 10.2, 19.1, 25.1, 27.2, 29.2, 36.1, 36.5 andra stycket och 37. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 52.2.

Artikel 52

Kommittéförfarande

- 1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
- 2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 53

Uppföljning och översyn

- 1. Senast den 18 januari 2022 ska kommissionen lägga fram en rapport för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om tillämpningen av denna förordning, inbegripet en utvärdering av frågorna om
 - a) finansiella instrument bör omfattas av tillämpningsområdet för denna förordning, och
 - b) belopp som krediteras gäldenärens konto efter att beslutet om kvarstad verkställts bör kunna beläggas med kvarstad med stöd av samma beslut.

Rapporten ska i förekommande fall åtföljas av ett förslag till ändring av denna förordning och en konsekvensbedömning av de ändringar som ska införas.

- 2. För tillämpningen av punkt 1 ska medlemsstaterna på begäran samla in information om följande och göra denna tillgänglig för kommissionen:
 - a) Antalet ansökningar om kvarstad och antalet ärenden där kvarstad utfärdats.
 - b) Antalet ansökningar om rättsmedel enligt artiklarna 33 och 34 och, om möjligt, antalet ärenden där en sådan ansökan bifallits.
 - c) Antalet överklaganden enligt artikel 37 och, om möjligt, antalet ärenden där överklagandet bifallits.

KAPITEL 6

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 54

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 18 januari 2017, med undantag för artikel 50 som ska tillämpas från och med den 18 juli 2016.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Bryssel den 15 maj 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

D. KOURKOULAS

Ordförande

OIKEUSMINISTERIÖ JUSTITIEMINISTERIET

ISSN-L 1798-7105
ISBN 978-952-259-466-2 (PDF)

Oikeusministeriö
PL 25
00023 Valtioneuvosto
www.oikeusministerio.fi

Justitieministeriet
PB 25
00023 Statsrådet
www.oikeusministerio.fi